

Cám Ơn Em Đã Quay Lại Nhìn Anh

Contents

Cám Ơn Em Đã Quay Lại Nhìn Anh	1
1. Chương 1: Một Đám Đền Độn	2
2. Chương 2: Trở Về Hai Mươi Tuổi	5
3. Chương 3: Cực Phẩm Cô Bé Lọ Lem	7
4. Chương 4: Làm Ngay Thơ Nữ Nhân	11
5. Chương 5: Mượn Gân Mà Nói Xa	15
6. Chương 6: Chúng Ta Hẹn Hồ Đi	19
7. Chương 7: Hai Thanh Dao Sắc	23
8. Chương 8: Đi Không Được	27
9. Chương 9: Bạn Bè	30
10. Chương 10: Anh Đang Làm Gì Đó?	34
11. Chương 11: Không Cần Ái Muội	38
12. Chương 12: Người Không Thở Trêu Vào	41
13. Chương 13: Thanh Mai Trúc Mã	45
14. Chương 14: Chàng Trai Này Từng Là Của Em	49
15. Chương 15: Anh Kết Thúc, Em Bắt Đầu	53
16. Chương 16: Tại Sao Phải Khiến Chính Mình Khó Xử	57
17. Chương 17: Không Ai Yêu Em Hơn Anh	60
18. Chương 18: Dự Tiệc	63
19. Chương 19: Ba Bàn Tay	66
20. Chương 20: Ác Độc	69
21. Chương 21: Lớn Lên	72
22. Chương 22: Sẽ Rất Tốt	75
23. Chương 23: Thỏa Mãn	78
24. Chương 24: Ghen Tị Là Độc Được	82
25. Chương 25: Không Có Tình Yêu Sẽ Chết Sao	86
26. Chương 26: Niềm Vui	90
27. Chương 27: Lâu Viễn Chí	94
28. Chương 28: Chương Hạnh Phúc	98
29. Chương 29: Nhà Có Tiểu Ác Ma	103
30. Chương 30: Từ Nay Về Sau Chính Là Người Lạ	107
31. Chương 31: Trừ Phi Anh Không Thở Yêu Em Được Nữa	111

Cám Ơn Em Đã Quay Lại Nhìn Anh

Giới thiệu

Cái tên này có thể hiểu là Người đàn ông cực phẩm đứng phía sau nữ phụ ác độc. Trong phim hay tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-em-da-quay-lai-nhin-anh>

1. Chương 1: Một Đám Đàn Độn

“Bởi vì anh yêu em!”

Khi nghe câu này, Lâu Nghiêu Nghiêu bình thường giống khúc gỗ cũng đã bị cảm động, nước mắt giống hạt châu rơi mãi không ngừng, làm thế nào cũng dừng không được. Tần Chí đau lòng nhìn cô qua cửa sổ cách ly, anh đặt tay ở trên cửa sổ thủy tinh, giống như muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng tất cả đều vô ích, cuối cùng anh đành phải đau lòng nói:

“Nghiêu Nghiêu, đừng khóc.”

Làm sao có thể không khóc? Lâu Nghiêu Nghiêu khóc đến gần như không thở được, anh ở bên kia cửa sổ cách ly vẫn nhẹ giọng an ủi cô, thanh âm ôn nhu trước sau như một, giống những ngày đã qua, chỉ cần cô vừa khóc anh sẽ không quan tâm đem bỏ qua tất cả mọi chuyện, ở bên cô, dỗ cô vui vẻ. Là cô quá ngu ngốc mới có thể coi đó là tình cảm anh em, là cô quá ngu ngốc mới có thể làm hại anh phải gánh tội thay cô.

“Tần Chí, tại sao anh không nói sớm?” Lâu Nghiêu Nghiêu vừa khóc, vừa chất vấn.

Tần Chí chỉ cười mà không trả lời cô. Kỳ thật không cần anh trả lời, khi Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi những lời này, cũng đã nghĩ đến đáp án, bởi vì cho dù anh nói căn bản cũng không có tác dụng, khi đó cô bị Trần Hạo làm ê muội, trong mắt trừ Trần Hạo thì không nhìn tới bất luận kẻ nào. Suy nghĩ cẩn thận, Lâu Nghiêu Nghiêu khóc càng thương tâm. Cảnh sát coi ngục đang thúc giục thời gian thăm tù đã hết. Tần Chí gọi Lâu Nghiêu Nghiêu một tiếng. Lâu Nghiêu Nghiêu cảm tai nghe ghé vào trên cửa sổ khóc, tuy vẫn rất thương tâm nhưng cũng nâng cao tinh thần nghe anh nói.

“Nghiêu Nghiêu, về sau anh không thể ở bên cạnh em, em phải tự chăm sóc mình, không thể lại tùy hứng, biết không?”

“Vâng, vâng.” Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ biết gật đầu lung tung.

“Nghiêu Nghiêu...”

“Vâng, vâng.”

“Đừng kết hôn với Trần Hạo, biết không? Tìm một chàng trai chân chính yêu em, biết không?”

“Vâng, vâng.”

Tần Chí nói liên miên căn dặn rất nhiều, lần đầu tiên Lâu Nghiêu Nghiêu không cảm thấy phiền, còn nghiêm túc trả lời, tuy căn bản không nghe được anh đang nói cái gì. Cảnh ngục lại thúc giục vài lần, thật sự không thể ở lại nữa, Tần Chí cuối cùng nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu thật sâu, buông tai nghe đứng dậy rời đi. Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên đứng lên, dùng sức gõ vào tấm kính thủy tinh, không để ý cảnh ngục cảnh cáo, chỉ chỉ ống nghe, cô có lời muốn nói. Tần Chí nói với cảnh ngục nói câu thật xin lỗi, lại cầm lấy tai nghe.

Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn anh qua tấm kính thủy tinh, chàng trai anh tuấn luôn luôn thích sạch sẽ, chú ý hình tượng, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn, nhìn tiêu tụy hơn nhiều, râu mọc nhiều hơn, chỉ có đôi mắt vẫn sáng rọi như trước, coi như cuộc sống đau khổ không thể ảnh hưởng tới anh, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn mà trong lòng chua xót, mãi đến khi Tần Chí mở miệng thúc giục một tiếng, Lâu Nghiêu Nghiêu mới dùng giọng nói đầy kiên quyết:

“Tần Chí, anh biết em rất tùy hứng, cũng rất ích kỷ, cho nên cho em tùy hứng một lần cuối cùng, chờ em được không? Em không phải đang hỏi anh mà là ra lệnh, anh phải chờ em, bằng không sau này anh đừng mong có thể sống yên ổn, anh biết em giỏi nhất là ép buộc người!”

Xem đi, cô là một người con gái ác độc như thế đấy, luôn bắt buộc người khác làm chuyện họ không muốn, chưa bao giờ biết hối cải, còn coi đó là vinh hạnh cho họ. Tần Chí lúc đầu không hiểu được cô đang nói cái gì, sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lâu Nghiêu Nghiêu đã cười buông tai nghe đi ra ngoài. Sững sờ một lúc rất lâu, cuối cùng Tần Chí cũng nở nụ cười, cô nói anh chờ, anh sẽ chờ, nhận mệnh rồi, đời này anh cam tâm tình nguyện nằm trong tay của cô gái này.

Lâu Nghiêu Nghiêu khóc rất lâu, hai mắt sưng như quả đào, ánh mặt trời bên ngoài làm trước mắt cô đột nhiên biến thành màu đen.

“Nghiêu Nghiêu.”

Trần Hạo chờ ở bên ngoài thấy cô liền ném tàn thuốc xuống, cười đi về hướng cô.

Anh ta mặc quần áo trong màu trắng, Âu phục màu trắng, khuôn mặt anh tuấn tinh xảo, mang theo nụ cười nhẹ, đi tới dưới ánh mặt trời, phía sau giống như có một vòng kim quang, làm cho người ta lóa mắt. Lâu Nghiêu Nghiêu mở to hai mắt nhìn thẳng vào người đàn ông này, cô nhìn anh ta nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thật sự nhìn như vậy, thấy rõ ràng. Trần Hạo đưa tay đỡ cô, Lâu Nghiêu Nghiêu chán ghét hất ra, đi thẳng tới bên cạnh xe. Mặt Trần Hạo cứng đờ nhưng rất nhanh lại khôi phục tươi cười, đi đến bên cạnh xe, sẵn sàng giúp cô mở cửa xe. Chờ Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi vào, Trần Hạo mới trở lại ghế lái, khởi động xe. Lâu Nghiêu Nghiêu ngăn người nhìn cảnh vật dần trôi qua ngoài cửa sổ, trong khi Trần Hạo vẫn dùng kính chiếu hậu xem thần sắc cô. Lâu Nghiêu Nghiêu bị nhìn cũng không kiên nhẫn, quay đầu, cười lạnh nói:

“Trần Hạo, chắc anh rất hận tôi?”

“Nghiêu Nghiêu, nói cái gì ngốc vậy.” Trần Hạo kinh ngạc, không nghĩ rằng Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ nói như vậy, trên mặt anh ta tràn đầy kinh ngạc, nghiêng đầu đến ánh mắt nhìn cô cũng đặc biệt ôn nhu, ánh mắt kia cùng ánh mắt người đàn ông đối bạn gái bốc đồng giống nhau như đúc. Nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu lại không bị anh ta mê hoặc, mà là nói từng chữ từng chữ một:

“Anh làm sao có thể không hận tôi, tôi giết người con gái anh yêu đồng thời giết luôn đứa con của anh, anh làm sao có thể không hận tôi?”

Trần Hạo nhún vai, tức giận nói:

“Lâu Nghiêu Nghiêu, em nói bậy bạ gì đó?”

“Tôi nói bậy? Anh biết rất rõ mà, không phải sao? Lúc ấy ba người chúng ta đều ở đó, Lâu Thanh Thanh chết như thế nào, chẳng lẽ anh lại không biết? Ngộ sát Lâu Thanh Thanh là tôi, không phải Tần Chí.” Lâu Nghiêu Nghiêu đem những lời này nói ra, sau đó lại tung một lời như sét đánh: “Tôi muốn đi tự thú.”

Trong khoảng thời gian này cô vẫn dần dần, nhưng mà ở ngục giam khóc một hồi, đầu óc cô lại thông suốt ngoài ý muốn, cô không thể để Tần Chí gánh tội thay cô, Tần Chí hiện tại ba mươi hai tuổi, đây là thời kỳ rực rỡ nhất của một người đàn ông, nhưng lại phải ở tù mười năm, tại thời đại biến chuyển từng ngày này, mười năm sau chẳng khác nào thế giới khác, khi đó tất cả đều đã muộn. Tuy rằng cô rất ích kỷ, nhưng cũng không thể để Tần Chí vì cô mà chôn vùi cả đời, anh nên có cuộc sống thật tốt. Trần Hạo bị lời nói của Lâu Nghiêu Nghiêu dọa, khiếp sợ nhìn cô một lúc thật cũng nói không ra lời, anh ta thật sự nhìn cô, phát hiện thần sắc của cô vô cùng bình thản, không giống giả vờ, trong mắt anh ta hiện lên một tia lửa giận, nhưng rất nhanh bị áp chế, anh ta vẫn dùng giọng ôn nhu nói:

“Nghieu Nghieu, tháng sau chúng ta sẽ kết hôn, về sau, đừng nói những lời ngốc nghếch này, anh đã nói, anh cùng Lâu Thanh Thanh hoàn toàn không có gì.”

“Không có hôn lễ.” Đối với lí do thoái thác của Trần Hạo, Lâu Nghieu Nghieu cắn bản mặc kệ, cô trào phúng nói: “Anh nên cao hứng đi, vì anh rốt cuộc cũng thoát khỏi tôi!”

Trần Hạo bị lời của cô chọc giận, vẻ mặt thâm tình cùng bi thương nói: “Lâu Nghieu Nghieu, rốt cuộc phải thế nào em mới tin anh là thật tâm?”

Lâu Nghieu Nghieu quả thực ghê tởm muốn nôn, trước đó không lâu, bởi vì cô tranh chấp cùng Lâu Thanh Thanh, vô tình giết Lâu Thanh Thanh, cùng đứa bé trong bụng Lâu Thanh Thanh, một người hai mạng, nhưng hiện tại, người đàn ông này lại cùng hung thủ giết con mình nói thật tâm? Lâu Nghieu Nghieu đột nhiên cảm thấy thật đáng buồn cho Lâu Thanh Thanh, cô với chị gái cùng cha khác mẹ này lại tranh đoạt một người đàn ông ghê tởm đến cực điểm suốt mười mấy năm? Lâu Thanh Thanh ơi Lâu Thanh Thanh, nếu chị nhìn thấy sắc mặt hiện tại của người đàn ông này, có phải muốn chui từ mộ ra không? Chỉ sợ... Trần Hạo cắn bản không yêu Lâu Thanh Thanh. Càng nghĩ càng ghê tởm, Lâu Nghieu Nghieu một khắc cũng không muốn nhìn mặt người đàn ông này nữa: “Dừng xe!”

Trần Hạo làm sao có thể dừng xe, vẫn như cũ dùng vẻ mặt vô cùng khổ sở nhìn cô:

“Nghieu Nghieu, anh biết tình cảm của em cùng Tần Chí vẫn rất tốt, thậm chí làm cho anh ghen tị, nhưng cũng không thể vì thế mà đi gánh tội thay Tần Chí, anh yêu em như vậy em đem anh đặt ở đâu? Em có nghĩ tới cảm nhận của anh không?”

Lâu Nghieu Nghieu trợn mắt há hốc mồm, cô sớm nên phát hiện, người đàn ông này, đầu óc căn bản có vấn đề!

“Đừng nói nữa, anh làm tôi cảm thấy ghê tởm! Tôi quả thực đầu bị nước vào, lúc trước mới thích anh như vậy!” Lâu Nghieu Nghieu quả thực đã bị chọc giận, cô chán ghét nhìn Trần Hạo: “Tôi nói lại lần nữa, dừng xe!”

Trần Hạo đương nhiên sẽ không dừng xe, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn nhăn nhó, biểu tình thống khổ còn thiếu mỗi nước mắt: “Nghieu Nghieu...”

Nhìn đến sắc mặt này của Trần Hạo, Lâu Nghieu Nghieu không thể chịu nổi:

“Cầu xin anh đừng nói nữa, anh vừa nói tôi đã muốn nôn.”

Trần Hạo giống như bị ý tứ trắng trợn trong lời nói của cô làm giật mình, thậm chí quên cả nguy trang, trừng to mắt, sắc mặt cứng ngắc nhìn cô, vẫn nghe nói Lâu Nghieu Nghieu tâm tư ác độc, nói chuyện ác độc, nhưng bởi vì lúc trước Lâu Nghieu Nghieu thích anh, đương nhiên sẽ không ở trước mặt anh nói thô tục, cho tới bây giờ mới phát hiện, cô gái này thật sự có thể mở miệng vô cùng hôi thối. Lâu Nghieu Nghieu người này, khi thích người, có thể đem sủng người đến tận trời, khi chán ghét người, lại chút không thêm che giấu, nói trắng ra là một đứa con gái không có đầu óc. Nếu như cô ta đủ thông minh, sẽ không ở phía sau xé rách mặt nạ, nếu như cô ta đủ thông minh, cũng đủ ẩn nhẫn, cũng sẽ không...

Hai người giằng co, Lâu Nghieu Nghieu lười không thêm liếc anh ta một cái, Trần Hạo dùng sức hít mấy hơi, thật vất vả mới bình phục cảm xúc, anh ta quay đầu, vừa định tiếp tục diễn thâm tình, lại nghe thấy tiếng phanh lại dồn dập. Khúc quanh phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải lớn. Lúc thanh thép đâm thẳng hướng ót một khắc, thời gian dường như ngừng lại, hai mươi bảy năm ngắn ngủi của Lâu Nghieu Nghieu xẹt qua ở trước mắt, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên một cái ý niệm vô cùng rõ ràng: Đây là một câu chuyện cổ tích rất đáng buồn, nó có kết cục vô cùng quỷ dị, nữ chính là cô bé lọ lem bị nữ phụ ác độc giết, sau đó hoàng tử bạc tình bạc nghĩa cùng nữ phụ ác độc sắp tới lúc sống cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, lại ngoài ý muốn bị xe đâm chết, còn là chết không toàn thân! Đây thật sự là một câu chuyện cổ tích máu chó! Trước khi nhắm mắt lại, Lâu Nghieu Nghieu lại không cam lòng, lại tiếc nuối nghĩ đến: Tần Chí đáng thương của em, xem ra anh phải chờ em trong kiếp sau rồi!

2. Chương 2: Trở Về Hai Mươi Tuổi

Lâu Nghiêu Nghiêu khó có thể tin nhìn hai tay xa lạ lại quen thuộc này. Nói xa lạ, vì tay trái cô từng có một vết sẹo, tuy rằng điều trị đúng lúc, đã xử lý tốt, nhưng bởi vì miệng vết thương quá sâu nên vẫn để lại một chút dấu vết. Nói quen thuộc, sao có thể không quen? Dù là độ to nhỏ của bàn tay, chiều dài ngón tay, các đường chỉ tay, cùng với tay mình giống nhau như đúc.

Lâu Nghiêu Nghiêu không rõ tình huống hiện tại, cô mở to mắt, phát hiện chính mình đang nằm trong phòng bệnh nặng mùi thuốc khử trùng, theo lý mà nói, cô hẳn là đã chết, nhắm mắt lại trước mắt sẽ hiện lên cảnh tai nạn lúc đó, thanh thép hướng thẳng đầu cô đâm tới, vừa sợ hãi vừa đau khổ, cô thậm chí không muốn nhớ lại. Nhưng nếu như cô đã chết, cô làm sao có thể nằm trên giường bệnh?

Lâu Nghiêu Nghiêu hoảng sợ sờ sờ mặt mình, hoàn toàn không có chút tổn thương nào, cũng không có băng vải, cô không bị hủy dung, nhưng chuyện này hoàn toàn không đúng chút nào.

Nghĩ không ra Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở trên giường ngốc một hồi, sau khi bị y tá phát hiện đã tỉnh, bác sĩ rất nhanh được gọi tới, Lâu Nghiêu Nghiêu không rõ ràng lắm tình huống hiện tại, đành phải phối hợp với bác sĩ để kiểm tra, thuận tiện trả lời những câu hỏi của bác sĩ. Bác sĩ hỏi mười câu thì có tám câu liên quan tới đầu, sau khi xác định Lâu Nghiêu Nghiêu không có chỗ nào không thoải mái, bác sĩ đưa ra kết quả chẩn đoán:

“Lâu tiểu thư, chúc mừng cô, hôm nay cô có thể xuất viện, tuy nhiên cô vừa hôn mê suốt một ngày một đêm nên tôi đề nghị cô nằm viện thêm hai ngày để quan sát.”

“Cảm ơn.” Lâu Nghiêu Nghiêu lễ phép nói lời cảm ơn.

Sau khi chờ bác sĩ và y tá rời khỏi phòng bệnh, Lâu Nghiêu Nghiêu lập tức vọt vào toilet, cô nằm ở phòng bệnh riêng nên có toilet riêng.

Nhìn khuôn mặt trong gương, Lâu Nghiêu Nghiêu ngây ngẩn cả người, đúng như cô đoán, đây đúng là mặt cô, nhưng so với khuôn mặt tái nhợt vì chất độc hại của mỹ phẩm thì khuôn mặt này tuy trắng nõn lại có cảm giác khỏe mạnh, quan trọng nhất là khuôn mặt này so với mặt cô thì trẻ hơn rất nhiều, nhìn qua chỉ có mười tám mười chín tuổi. Tim Lâu Nghiêu Nghiêu đập nhanh một nhịp, sau đó là sự vui sướng không gì tả nổi từ đáy lòng dâng lên, tuy cô không thích xem tivi, nhưng cũng biết đến hiện tượng trọng sinh, có trở sống lại, giống như kịch bản phim truyền hình, mà hiện tại internet, tiểu thuyết vẫn thường nói tới, như vậy... Tình huống hiện tại của cô, có phải cũng trọng sinh, trở lại khi cô còn trẻ không?

“Nghiêu Nghiêu.” Cũng không biết đã đứng trong toilet bao lâu, Lâu Nghiêu Nghiêu nghe thấy trong phòng có người gọi cô, cô nhanh chóng đè nén cảm xúc vui sướng cùng sự chua xót trong lòng, ra khỏi phòng vệ sinh.

Nhìn thấy người trong phòng bệnh Lâu Nghiêu Nghiêu lại càng tin tưởng vững chắc mình đã thực sự trọng sinh. Nếu không thì sao có thể thấy di Lư? Di Lư và di Lục đều là bảo mẫu trong nhà, bình thường phụ trách cuộc sống sinh hoạt của các cô, đã làm ở nhà các cô mười mấy năm, Tuy nhiên, khi cô hai mươi lăm tuổi thì di Lư được con đưa đi hưởng phúc, khi đó, Lâu Nghiêu Nghiêu đã rất buồn.

Di Lư buông đồ mang đến xuống, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu một lúc lâu, nhìn thấy sắc mặt cũng như tinh thần của cô vô cùng tốt, mới thở một hơi nhẹ nhõm nói:

“Xem ra là không có việc gì, Nghiêu Nghiêu à, không phải di nói con, lần sau trăm ngàn lần đừng xúc động như vậy, nếu thực có chuyện, mẹ con sẽ rất thương tâm!”

Nghe lời nói quan tâm của di Lư, Lâu Nghiêu Nghiêu chợt thấy cảm động, cô từ nhỏ không gần gũi cha, mẹ lại làm việc cả ngày, thời gian ở bên hai di còn nhiều hơn cha mẹ, tính kĩ thì sau khi di Lư đi theo con thành thị khác thì đã hai năm rồi không gặp, tuy trước kia đối với lời nói quan tâm của di luôn thấy dài dòng, giờ khắc này lại không nghĩ tới việc phản bác, Lâu Nghiêu Nghiêu cười cười lấy lòng: “Di, con đã biết, người đừng giáo huấn con nữa mà.”

“Con biết là tốt rồi.” Di Lư cũng không nói gì, dù sao thân phận phân biệt đặc thù, tốt quá cũng không phải chuyện tốt, cô lấy khăn mặt từ trong túi đồ mang tới ra rửa mặt. Chờ sau khi Lâu Nghiêu Nghiêu rửa

mặt sạch sẽ, dì Lưu lại đưa cho Lâu Nghiêu Nghiêu một cái hộp giữ ấm, bên trong là cháo hạt sen, Lâu Nghiêu Nghiêu ngoan ngoãn nhận lấy, đưa lên miệng nhỏ uống.

Dì Lưu mở toang cửa sổ ra thông gió, sau đó cầm lấy cái gói to kia đi vào toilet, một lát sau truyền ra tiếng rửa hoa quả, đồng thời nói với cô, công ty hôm nay có cuộc họp quan trọng, cho nên cha mẹ cô không thể tới thăm cô. Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn dì Lưu bận đến bận đi, đột nhiên cảm thấy cháo trong miệng tự nhiên lại có vị ngọt, về chuyện cha mẹ không tới thăm cô, cô cũng không quá để ý, sớm đã thành thói quen, không phải sao? Do dự nửa ngày, Lâu Nghiêu Nghiêu rốt cục vẫn hỏi ra miệng: “Dì, con sao lại ở trong bệnh viện?”

Xem tình huống hiện tại, cô quả thật đã trọng sinh, nhưng cô căn bản không nhớ rõ chính mình khi mười tám mười chín tuổi đã từng nằm viện, nghe bác sĩ kia nói thì cô ngày hôm qua hôn mê một ngày, chuyện quan trọng như vậy, nhưng trong trí nhớ cô hoàn toàn không có ấn tượng gì, hơn nữa, sau khi cô tỉnh lại, trừ cảm giác hơi đói thì không cảm thấy có gì không khỏe. Đã có nghi vấn, vậy thì phải hỏi thôi, dù sao cô thật sự là Lâu Nghiêu Nghiêu, không sợ bị vạch trần thân phận.

Dì Lưu cũng không cảm thấy lạ, trả lời: “Nghiêu Nghiêu không nhớ sao? Ngày hôm qua con cùng Thanh Thanh đã xảy ra tranh chấp, từ trên thang lầu ngã xuống nên hôn mê.”

Thanh Thanh, cũng lại là Lâu Thanh Thanh, chị gái cùng cha khác mẹ của cô, Lâu Nghiêu Nghiêu cụp mắt xuống, trong lòng trở nên rối rắm, cô quay về quá khứ, vậy thì Lâu Thanh Thanh chắc chắn không chết.

“Ai nha, Nghiêu Nghiêu, có phải còn có chỗ nào không khỏe không? Đầu đau không?” Thấy cô cúi đầu, Dì Lưu khẩn trương hỏi.

Lâu Nghiêu Nghiêu nhanh chóng an ủi bà, thuận tiện đem kết quả kiểm tra vừa rồi nói luôn. Dì Lưu lúc ấy mới yên tâm, ngày hôm qua, sau khi Lâu Nghiêu Nghiêu hôn mê, liền làm kiểm tra toàn thân, không phát hiện có gì bất thường, tuy bác sĩ cũng nói cô không việc gì, nhưng dì Lưu cảm thấy bác sĩ nói rất đúng, vẫn nên ở bệnh viện quan sát vài ngày. Chờ Lâu Nghiêu Nghiêu uống xong cháo, lại hàn huyên vài câu. Dì Lưu nói cô phải nghỉ ngơi nhiều, sau đó liền về nhà, trong nhà còn có rất nhiều việc, chủ yếu là làm cơm trưa cho Lâu Nghiêu Nghiêu.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh, Lâu Nghiêu Nghiêu đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thành phố này cô đã sống từ nhỏ, giờ phút này lại có chút xa lạ, cô không tự giác sờ sờ cổ tay trái, phát hiện trên cổ tay trơn láng, đúng rồi, cô còn chưa đeo cái dây mà cô đã tranh chấp với Lâu Thanh Thanh. Trong ấn tượng, cùng Lâu Thanh Thanh tranh chấp mà ngã xuống dưới, chuyện này đã từng có một lần, chuyện này cũng có liên quan tới Trần Hạo. Cô nhớ rõ không lâu sau là đến sinh nhật Trần Hạo, cô bỏ ra chút tâm tư đến Châu Bảo Hành làm một lễ vật đặc thù, sau đó để ở bàn trang điểm trong phòng, kết quả chẳng cô ăn xong món điểm tâm trở về phòng lại phát hiện cái hộp chứa lễ vật không cánh mà bay.

Dì Lưu cùng dì Lục đều ở dưới lầu xem phim truyền hình, trong khoảng thời gian đó chưa từng lên lầu, như vậy, nhất định là Lâu Thanh Thanh lấy, cô tức giận bưng bưng chạy tới chất vấn Lâu Thanh Thanh, hai người xảy ra tranh chấp ở cầu thang, vật lộn một phen, kết quả hai người cùng nhau ngã đi xuống lầu. Cũng may vì tránh cho té bị thương, bậc thang trong nhà đều được trải thảm dày, hai người đều không bị thương nặng.

Tuy nhiên lần đó với lần này không giống nhau, lúc này cô lại hôn mê bất tỉnh, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy có thể là bởi vì cô trọng sinh. Nhớ tới sự tình trải qua, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng xác thực được thời gian hiện tại, hai tháng trước cô vừa tròn hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi, cô đã hai mươi bảy tuổi lại có thể một lần nữa sống lại lúc hai mươi tuổi. Cô không biết nên may mắn hay là nên khổ sở, trọng sinh, những thứ đã trải qua lúc trước hoàn toàn không tồn tại, trọng sinh, cô sẽ có thể gặp lại Tần Chí, cái kia nguyện ý gánh tội thay cô Tần Chí...

Cũng là cô ngốc, lúc ấy cô không nên tại thời điểm đó cũng Trần Hạo trở mặt, nhưng cảm giác mấy tháng chịu tội, áy náy làm cho cô nghỉ ngơi không đủ, chính mình cũng không biết đang làm cái gì, nói cái gì, tuy cô không làm chuyện ngu xuẩn là cùng Trần Hạo cướp tay lái, nhưng lại làm cho Trần Hạo phân tâm, thế cho nên đã xảy ra tai nạn xe cộ. Nếu nói con gái khi đã yêu thì chỉ số thông minh liền tụt xuống, sau khi Lâu Nghiêu Nghiêu phát hiện chính mình không hề yêu Trần Hạo, đầu óc trở nên thông minh hơn rất nhiều.

Bất quá, cô hẳn là nên cảm tạ Trần Hạo, nếu như không phải Trần Hạo, cô cũng sẽ không trở lại hai mươi tuổi lần nữa. Nhưng nà, càng khổ sở hơn chính là, cô đã trở lại, thì Tần Chí làm sao bây giờ? Anh phải tiếp tục gánh tội thay cô sao? Cô nói, muốn anh chờ cô. Không nghĩ tới ý niệm trước khi chết lại trở thành sự thật, lúc ấy cô nghĩ, Tần Chí có khả năng phải đợi cô trong kiếp sau, hiện tại, có tính là kiếp sau không?

Lâu Nghiêu Nghiêu nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ... Cô yêu Tần Chí sao? Cô cũng không rõ ràng lắm, cô cùng Lâu Thanh Thanh tranh Trần Hạo mười mấy năm, kết quả sau khi thấy rõ ràng con người anh ta, trong lòng chỉ cảm thấy ghê tởm, cũng không có nhiều khổ sở, ngược lại nhìn đến Tần Chí vì cô chịu khổ, cô đau lòng gần như muốn chết, cho nên, cô thật ra là yêu Tần Chí? Ít nhất so với Trần Hạo có chút khác biệt.

Cẩn thận nghĩ, đoạn cảm tình của cô cùng Trần Hạo cũng không khắc sâu, ngược lại cùng Lâu Thanh Thanh tranh giành cô lại phi thường rõ ràng, cô rốt cuộc là thích Trần Hạo, hay là thuần túy muốn cùng Lâu Thanh Thanh tranh? Chuyện đó bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Trọng sinh, tất cả có thể thay đổi, bị kịch còn chưa phát sinh, còn kịp thay đổi. Cô sẽ không tiếp tục vì Trần Hạo mà lãng phí thanh xuân, cũng sẽ không chịu phép khích tướng của Lâu Thanh Thanh mà lỡ tay giết Lâu Thanh Thanh, lại càng sẽ không để cho Tần Chí đi gánh tội thay cô. Lâu Nghiêu Nghiêu lại nghĩ tới Tần Chí đã từng nói, anh nói anh yêu cô...

Lúc đó, tuy lòng cô chưa xót khổ sở, đáy lòng lại ỉn ỉn vui mừng, nhưng mà, hiện tại tình cảm của Tần Chí ra sao? Nếu như không yêu? Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên muốn gọi điện thoại để hỏi rõ ràng, nhưng cầm di động nửa ngày cũng không dám ấn xuống, di động có mấy cuộc gọi nhỡ, cùng mấy tin nhắn, đều là của Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu mở tin nhắn cuối cùng: Nghiêu Nghiêu, ngày mai anh sẽ về, em muốn quà gì?

Đúng rồi, trước đó anh đã đi công tác, mỗi lần Tần Chí đi công tác, cô đều muốn một đồng lớn quà tặng, anh chưa bao giờ nuốt lời, chỉ cần là cô muốn, anh đều mua cho cô. Tần Chí đối cô tốt lắm, vẫn luôn rất tốt. Cho nên cô căn bản không biết, anh đã yêu cô khi nào.

Bọn họ hơn kém nhau năm tuổi, hai người thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Tần Chí đối cô mà nói, nói là anh em ruột cũng không đủ, mấy năm nay chăm sóc cô rất cẩn thận, so với cha mẹ cô còn hơn nhiều, lâu dần thành quen, làm cho cô chưa bao giờ nghĩ tới quan hệ của bọn họ lúc đó, ngẫu nhiên có người hâm mộ nói cô có “Anh trai tốt”, cô đặc ý sau đó cũng liền quen.

Bọn họ ở chung hình thức vẫn không đổi, như vậy, cô cũng không cho rằng, Tần Chí có cảm tình với cô. Cho dù không có cảm tình, cô cũng muốn lại làm cho anh yêu cô! Anh phải chịu trách nhiệm với lời anh đã nói! Cho dù tất cả chưa xảy ra. Cũng không thể bởi vậy quỵt nợ. Lâu Nghiêu Nghiêu lúc vui lúc buồn ngậy ngô cả ngày, cuối cùng đưa ra một quyết định bá đạo, dù sao cô chính là người ích kỷ không phải sao? Cô không dám gọi điện thoại, sợ bị phát hiện bất thường, do dự nửa ngày, cô liền gửi một tin nhắn: Em chờ anh về —— Nghiêu Nghiêu.

3. Chương 3: Cực Phẩm Cô Bé Lọ Lem

Lâu Nghiêu Nghiêu chờ mong nửa ngày, kết quả tin nhắn này như đá chìm đáy biển. Rõ ràng tin nhắn lúc trước được gửi tới trước đó không lâu, kết quả cô ngây ngốc một lúc thật lâu, lại trả lời tin nhắn, nhưng lại vẫn bị không để ý tới? Là không phát hiện, hay là hiện tại bề bộn nhiều việc? Nếu như không trả lời, có phải đã nói rõ Tần Chí không nghĩ trả lời tin nhắn của cô?

Trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu đủ mọi loại cảm xúc, nếu là trước kia, cô đã sớm gọi điện thoại, mặc kệ anh đi làm hay đang họp, đều phải nghe! Nhưng mà, như vậy có phải có vẻ giống cổ tình gây sự hay không? Cổ tình gây sự rất nhiều năm lần đầu tiên Lâu Nghiêu Nghiêu có cảm giác lo lắng.

Nhớ rõ bạn tốt từng nói qua: Con gái cổ tình gây sự đương nhiên khiến người ta chán ghét, nhưng nếu như cô ấy không cổ tình gây sự, như vậy, sẽ trở nên nhàm chán, thật đáng buồn. Lâu Nghiêu Nghiêu hiện tại liền cảm thấy chính mình thật đáng ghét, lại thật đáng buồn.

Cảm tình dù sâu đến đâu cũng không chịu nổi, giống như lúc trước cô thích Trần Hạo, theo Trần Hạo, bởi vì thái độ không tiếp thu cũng không cự tuyệt của anh ta, tự do ở giữa cô cùng Lâu Thanh Thanh, cô cũng

quên mất đi cảm giác thích từ khi nào, nhưng cô không muốn buông tay, cũng không thể buông tay, bởi vì sao cô có thể để cho Lâu Thanh Thanh như ý. Thứ mà cô không chiếm được, Lâu Thanh Thanh cũng đừng mong sẽ có. Ôm tâm tư này, cô cùng Lâu Thanh Thanh tranh tới tranh lui, cuối cùng cô thắng, cũng thua. Cô thành công đính hôn cùng Trần Hạo, nhưng hai người kia, lại lấy từ “Không thể nói cho cô, sợ xúc phạm tới cô”, vụng trộm kết giao năm năm! Suốt năm năm, cô giống như một đứa ngốc, bị bọn họ đùa giỡn xoay quanh.

Cô thật ngu ngốc, mới có thể không phát hiện? Nếu không phải bạn tốt nói, thấy bọn họ cùng đi khám phụ khoa, cô nhất định vẫn chẳng hay biết gì.

Lâu Nghiêu Nghiêu cô đến tốt cùng đã làm sai cái gì? Hai người kia lại phải đối xử với cô như vậy, một là vị hôn kết hôn phụ, một là chị gái cùng cha khác mẹ có quan hệ huyết thống, bọn họ coi như cô đã chết sao? Rốt cuộc bọn họ nghĩ như thế nào? Có thể dự đoán, nếu như cô không phát hiện, Lâu Thanh Thanh rất có thể ôm bụng tham gia hôn lễ.

Trước lúc đính hôn, mẹ đã khuyên cô, Trần Hạo nói muốn cùng cô kết hôn, hoàn toàn là vì công ty Trần gia xuất hiện nguy cơ, cần một khoản tiền lớn mới có thể xoay sở, trước đó cũng đã cùng mẹ xin giúp đỡ quá vài lần, nhưng mẹ cự tuyệt, nhưng một khi thành thân gia, làm có có thể bên nhà chồng của con gái mình phá sản? Lúc ấy cô tuy rằng chần chờ, nhưng sao có thể bỏ qua cơ hội đánh bại Lâu Thanh Thanh? Mẹ Lâu Nghiêu Nghiêu là Phương Hi Lôi là một người công tác cuồng, tuy rằng xinh đẹp, nhưng đối với những người theo đuổi mình chưa từng liếc mắt nhìn một cái, không chịu nổi sự thúc giục của cha, cuối cùng chọn một người công tác cuồng như mình là Lâu Viễn Chí để kết hôn, lúc ấy Lâu Viễn Chí đã có bạn gái, đối mặt với bạn gái ôn nhu cùng với nữ thủ trưởng cường thế nhiều tiền, Lâu Viễn Chí che giấu tin tức người trước, lựa chọn người sau. Người hướng chỗ cao đi, không có gì đáng trách.

Chỉ là, lúc ấy bạn gái ở chung đã mang thai, cô vụng trộm sinh ra đứa nhỏ, năm đó, người đàn bà này có tìm Lâu Viễn Chí không, Lâu Nghiêu Nghiêu không biết. Chỉ biết là, năm cô mười ba tuổi, ông ngoại qua đời, năm thứ hai, người đàn bà kia liền mang theo Lâu Thanh Thanh vào cửa, nói ra thì bà ta cũng đáng thương. Đối mặt với người phụ nữ quý xuống dập đầu, cùng khẩn cầu của Lâu Viễn Chí, Phương Hi Lôi tuy rằng thực chán ghét chuyện này cũng thực chán ghét việc Lâu Thanh Thanh tồn tại, nhưng cũng không cứng rắn đuổi Lâu Thanh Thanh đi, nhưng bởi vì như thế, bà cùng Lâu Viễn Chí vốn được luật pháp công nhận là vợ chồng nhưng quan hệ lại lạnh như băng, mấy năm nay vẫn tương kính như băng.

Người khác đều nói, Lâu Thanh Thanh là cô bé lọ lem, mà cô do không thể chấp nhận chị gái kia, cái gì cũng tranh với chị nên trở thành cô em ác độc! Lúc trước cô rất thích nguwoif chị gái này, cô là con gái một, đột nhiên có một người chị xuất hiện, làm sao có thể không hiếu kỳ, không thích chứ? Ban đầu, tất cả đều tốt đẹp, chị gái đối với cô cũng thực khiêm nhượng, cái gì đều làm cho cô, nhưng mà cô nhanh chóng phát hiện người cha từ trước đến nay luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng với mình lại vô cùng hiền hòa từ ái với người chị đó, gần như muốn gì được nấy, chị chưa bao giờ cùng cô tranh, không cùng cô cướp, bởi vì chỉ cần cô không tranh không cướp, cha sẽ bù lại gấp mười, gấp trăm lần cho cô!

Lâu Nghiêu Nghiêu sao có thể không hận, có thể không ghen tị?

Đúng, cô ghen tị. Cô chính là người hẹp hòi, ích kỷ. Chị muốn là cho, vậy thì toàn bộ đều không muốn, toàn bộ đều cho xuất hiện đi! Chị muốn hiền lành? Vậy chị liền vẫn hiền lành.

Cho đến khi Trần Hạo xuất hiện.

Chị gái cái gì cũng không cùng cô tranh, không cùng cô cướp, lại sau khi cô tỏ vẻ có hảo cảm với Trần Hạo, cũng bắt đầu tranh Trần Hạo với cô, người khác đều nói cô ác độc, cướp của chị gái gì đó còn chưa tính, ngay cả bạn trai cũng cướp, rõ ràng... Rõ ràng... Là cô coi trọng trước

Đến tận lúc này, Lâu Nghiêu Nghiêu hoàn toàn vụn vụn. Cho nên mới nói, Lâu Nghiêu Nghiêu biến thành không có tính cách tốt đẹp như vậy, không hề thiếu phần tham dự của Lâu Thanh Thanh

Cuối cùng, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng đi lên vết xe đổ của mẹ, nếu như không phải bị tổ giác, có lẽ rất nhiều năm về sau, người đàn bà mang theo đứa nhỏ tới cửa, sẽ là Lâu Thanh Thanh. Đây chị gái giống cô bé lọ lem thiện lương cùng khiêm nhượng! Nếu như lúc trước cô chỉ là chán ghét Lâu Thanh Thanh, hiện tại thì lại hận cô ta sao không chết đi. Lâu Thanh Thanh cũng thật sự đã chết, chết dưới sự thông minh của cô ta.

“Nghieu Nghieu, thực xin lỗi, bọn chị không phải cố ý gạt em, chị biết em vẫn thích Trần Hạo, em nhất định không chấp nhận được đả kích này, bọn chị không muốn em bị thương tổn, mới che giấu chuyện này.”

“Nghieu Nghieu, Trần Hạo yêu em, em yên tâm, chị sẽ dẫn đưa nhỏ rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em.”

.....

“Ha ha, đúng thì thế nào? Tôi cố ý, cô với người mẹ cao quý của cô đều ghê tởm, trừ cướp bạn trai người khác, các người còn có thể làm cái gì?”

“Tôi sẽ không bỏ đứa nhỏ, Lâu Nghieu Nghieu, cho dù cô cùng Trần Hạo kết hôn thì thế nào? Tôi sẽ thành cây kim trong lòng các người, chỉ cần cô nhìn đến Trần Hạo, cô sẽ nghĩ đến tôi, về sau các người có con, cô cũng sẽ luôn nghĩ đến con của tôi! Ha ha, Lâu Nghieu Nghieu, cô cho là cô thắng? Không, cô thua, cô đời này đều chỉ có thể sống ở dưới bóng ma của tôi! Không có cơ hội xoay người!”

Lâu Thanh Thanh điên rồi, cô cũng điên rồi, cô cầm lấy dao gọt hoa quả, nhằm phía Lâu Thanh Thanh đâm tới. Sau đó hai người vật lộn, thể trạng khí lực của cô cũng không bằng Lâu Thanh Thanh, đương nhiên đánh không lại đối phương, chỉ có thể bị động bị Lâu Thanh Thanh thôi đến đẩy đi, kết quả lôi kéo nửa ngày, cô trượt chân ngã xuống đất, nói đến cũng là Lâu Thanh Thanh không đứng, rút lại lực giữ cô, và như thế đã ngã xuống trên người cô. Con dao đó, cứ thế cắm vào tim cô ta.

Diễn nửa ngày Lâu Thanh Thanh không thể tỉnh đến, ngày đó đã xảy ra một tai nạn xe cộ, Trần Hạo sớm đã tới lại bị chặn giữa đường, bỏ lỡ kịch hay lại phần khích này.

Sau đó... Lâu Nghieu Nghieu bối rối gọi điện thoại cho Tần Chí.

Lâu Thanh Thanh tuy rằng chết ngoài ý muốn, nhưng cô ấy cũng không hề tỉnh ngộ, dù sao, lúc cô ta còn sống cũng không muốn cho Lâu Nghieu Nghieu sống thoải mái thì đến khi cô ta chết đi cũng sẽ không để cho Lâu Nghieu Nghieu được bình an.

Mãi tới khi điện thoại có tin nhắn mới, Lâu Nghieu Nghieu mới hồi phục tinh thần, cô sờ sờ mặt, phát hiện trên mặt tất cả đều là nước, cô khóc... Khóc? Sao cô lại phải khóc, hai người kia căn bản không đáng để cô khóc!

Không thèm lau nước mắt, Lâu Nghieu Nghieu nhanh chóng mở di động xem tin nhắn, là Tần Chí gửi đến, chỉ có một chữ ” Được”, thậm chí dấu chấm câu cũng không có, nhưng Lâu Nghieu Nghieu lại phi thường thỏa mãn, nhìn một lần rồi lại một lần, nhìn mãi không chán.

Lúc Trần Hạo cùng Lâu Thanh Thanh đẩy cửa ra đi vào, liền nhìn đến Lâu Nghieu Nghieu đứng ở bên cửa sổ, nhìn di động cười giống như một đứa ngốc, vẻ mặt ngu ngốc, trên mặt còn có nước mắt chưa khô. Hai người đều bị dọa nhảy dựng, sẽ không phải là ngã đến ngu chứ?

Lâu Thanh Thanh áp chế niềm vui khó hiểu nơi đáy lòng khi thấy tình cảnh đó, thử gọi một tiếng: “Nghieu Nghieu.”

Lâu Nghieu Nghieu lúc này mới chú ý tới hai người, nhướng mày, rút tờ giấy lau nước mắt, chán ghét đánh giá hai người, Lâu Thanh Thanh buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi kẻ ô vuông mộc mạc màu xám cùng quần bò bạc trắng bệch, dưới chân là một đôi giày vải trắng, mộc mạc thật giống như bọn họ ngược đãi cô ta, không xinh đẹp giống mấy năm sau, mà Trần Hạo mặc áo sơ mi trắng quần tây, trước sau như một tuấn tú rực rỡ như ánh mặt trời.

Lâu Nghieu Nghieu liếc mắt xem thường: “Lâu Thanh Thanh, đừng gọi tôi như vậy, tôi với cô không thân.”

“Nghieu Nghieu, chị biết em còn đang giận chị, còn trách chị, nhưng chị thật sự không lấy cái đó của em, ngày hôm qua em hôn mê, dì Phương đã tìm được rồi, là em không cẩn thận đánh rơi xuống dưới bàn.” Phương Hi Lôi chưa bao giờ che giấu sự chán ghét đối với Lâu Thanh Thanh, tất nhiên sẽ không cho cô gọi mẹ.

Nghe thanh âm ủy ủy khuất khuất của Lâu Thanh Thanh, Lâu Nghieu Nghieu phiền chán, đánh rơi xuống bàn? Tròng mắt cô làm bằng nhựa à sao? Cái hộp lớn như vậy lại không nhìn thấy

“Tốt lắm, hiểu lắm giải trừ là tốt rồi.” Nhìn thấy sắc mặt Lâu Nghiêu Nghiêu càng ngày càng không tốt, Trần Hạo làm người hoà giải: “Nghiêu Nghiêu, đói bụng không? Anh mang theo bánh dâu tây em thích nhất này.”

Lâu Nghiêu Nghiêu lười liếc mắt một cái, trực tiếp tiễn khách: “Bác sĩ nói tôi cần tĩnh dưỡng, mời các người về đi.”

Trần Hạo nghĩ cô còn đang tức giận, huống hồ anh ta lại tới cùng Lâu Thanh Thanh, Lâu Nghiêu Nghiêu chắc chắn đang ghen tị, anh ta lộ ra một nụ cười hiểu rõ, trấn an nói: “Nghiêu Nghiêu, tức giận thế nào cũng không thể bắt thân thể của mình chịu tội được, ngoan, ăn sáng trước đi.”

Ngoan? Lâu Nghiêu Nghiêu thiếu chút nữa không nhịn xuống sở muốn nôn vào mặt anh ta, luyến tiếc tin nhắn trong di động, cô nhịn xuống xúc động, cô muốn bọn họ đi, chính là lo lắng mình không áp được lửa giận, lấy ghế dựa đập vào mặt họ, cô cũng không muốn thật vất vả có một lần trọng sinh, lại bởi vì đem hai người kia đập chết, lại trở thành công dã tràng.

Trần Hạo nghĩ rằng mình hoa mắt, anh ta thấy cái gì? Lâu Nghiêu Nghiêu luôn luôn khúm núm, nói gì nghe nấy, cặp mắt luôn luôn mang theo ái mộ cùng khát khao lại không chút nào che giấu sự chán ghét, không, không chỉ là chán ghét, nói là căm hận cũng không đủ. Trần Hạo không chút nghi ngờ, thậm chí cô ấy còn muốn bóp cổ mình.

“Nghiêu Nghiêu...”

Không đợi anh ta nói cái gì, Lâu Nghiêu Nghiêu đã lấy gối đánh hai người: “Đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn đến đôi mắt nam nữ các người!”

Cô bé lọ lem cũng tốt, hoàng tử cũng tốt, không liên quan tới cô, các người muốn chơi trò tình yêu thì cứ chơi, muốn chơi trò tô bùn lên mặt cũng được, thật có lỗi, tôi không phụng bồi, các người tự chơi đi! Khi Phương Hi Lôi đến liền thấy một màn như vậy, ở cửa phòng bệnh, Trần Hạo che chở Lâu Thanh Thanh, hai người chặt vật né tránh, Lâu Nghiêu Nghiêu khí phách cầm cái gối đập xuống người bọn họ. Phương Hi Lôi nhíu mày nhìn, không lên tiếng, hoàn toàn không có ý định ngăn cản, thẳng đến Lâu Thanh Thanh thấy được, hét lên một tiếng: “Dì Phương!”

Lâu Nghiêu Nghiêu quay đầu liền nhìn thấy mẹ mình đứng ở bên cạnh, cũng không biết bị thấy được bao nhiêu, nhất thời có chút ngượng ngùng, vừa rồi cô đập sảng khoái, không khác gì người đàn bà chanh chua, xong rồi...

Trần Hạo sửa sang lại quần áo, tuy rằng thực chặt vật, nhưng lại phi thường thông dong lễ phép kêu một tiếng: “Dì Phương.”

Lâu Thanh Thanh nắm góc áo đứng ở bên cạnh, bộ dáng như con dâu nhỏ, giận mà không dám nói gì, ủy khuất. So với một đôi này, liền càng cảm thấy Lâu Nghiêu Nghiêu vẻ mặt hung ác cầm lấy gối đầu là không thể nói lý!

Phương Hi Lôi bất động thanh sắc hỏi: “Đây là có chuyện gì.”

“Dì Phương, chúng con đến thăm Nghiêu Nghiêu, nhưng Nghiêu Nghiêu...” Mặt sau Lâu Thanh Thanh cũng không nói gì, bất quá cũng không cần nói.

“Được rồi, các người đi về trước đi, tôi sẽ nói Nghiêu Nghiêu.” Sắc mặt của Phương Hi Lôi không thay đổi.

Trần Hạo nhìn nhìn sắc mặt của Lâu Nghiêu Nghiêu, biết điều rời đi, trong lòng anh ta thực nghi hoặc, sao một ngày không gặp, Lâu Nghiêu Nghiêu liền biến thành như vậy? Lâu Thanh Thanh cũng đồng dạng nghi hoặc, nhưng chỉ có thể rời đi, cô ta ở trước mặt Phương Hi Lôi luôn luôn thuận theo, cũng không muốn phá hủy hình tượng này.

Thấy bọn họ đi rồi, Lâu Nghiêu Nghiêu rụt rè kêu một tiếng: “Mẹ.”

“Ừ.” Phương Hi Lôi lên tiếng, kéo Lâu Nghiêu Nghiêu đi vào phòng bệnh, trong lòng còn đang suy nghĩ, làm cách nào giải thích nguyên nhân Lâu Viễn Chí không tới, mới có thể làm cho cô không phải khổ sở, thấy mẹ cau mày không nói lời nào, Lâu Nghiêu Nghiêu không yên nói: “Mẹ, mẹ giận à?”

Phương Hi Lôi sững sốt: “Mẹ giận cái gì?”

Lâu Nghiêu Nghiêu muốn nói lại thôi.

“Đứa ngốc, mẹ là mẹ con, làm sao có thể giúp đỡ người ngoài bắt nạt con gái mình.” Phương Hi Lôi vừa nhìn liền hiểu, trong lòng có chút đau lòng, con gái cô ở bên ngoài bị người ta nói ác độc mạnh mẽ, ở trước mặt cô cùng Lâu Viễn Chí, lại thật cẩn thận, sợ chọc bọn họ chán ghét, đặc biệt đối Lâu Viễn Chí. Về phần chuyện đánh người? Đánh thì đánh, dù sao cũng không là thứ tốt.

Nghe được mẹ nói như vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu lại dâng tràn nước mắt, nhịn không được bỏ nhào vào trong lòng Phương Hi Lôi, sao cô lại may mắn như vậy, có một người mẹ cưng chiều cô như vậy, lại có một người luôn dung túng cô như Tần Chí.

Phương Hi Lôi sững sốt một chút, cảm nhận được ủy khuất của con gái, tuy rằng bà không rõ nhưng rất nhanh ôm lấy Lâu Nghiêu Nghiêu, trấn an vỗ lưng cô, bình thường bà công tác bận rộn, thời gian ở nhà rất ít, cảm tình cùng con gái có chút xa cách, con gái lại thân thiết cha hơn, cho nên từ lúc Lâu Nghiêu Nghiêu còn nhỏ, hai người chưa bao giờ như vậy. Ngửi mùi hương thân nhiên trên người mẹ, Lâu Nghiêu Nghiêu hít hít mũi: “Mẹ.”

“Ừ.”

“Mẹ.”

“Ừ.”

“Mẹ, con sẽ không bao giờ không nghe lời mẹ nữa.”

Vì Trần Hạo, mình không hiểu chuyện cùng mẹ âm ỹ, không để ý mẹ ngăn trở cùng Trần Hạo đính hôn, chuyện đã xảy ra cô không thay đổi được, nhưng còn chưa xảy ra, thì sẽ không bao giờ để nó xảy ra nữa.

Phương Hi Lôi cảm thấy hai mắt của mình cũng có chút ướt át, bà nhẹ nhàng vỗ lưng con, không nói gì, thật cũng tốt, giả cũng tốt, có thể nói như vậy là tốt rồi.

4. Chương 4: Làm Ngây Thơ Nữ Nhân

Lâu Nghiêu Nghiêu hôm đó liền xuất viện, nếu thân thể căn bản không có vấn đề, cũng không muốn ở bệnh viện, tuy rằng Phương Hi Lôi không đồng ý, nhưng không lay chuyển được Lâu Nghiêu Nghiêu, đành phải đồng ý, đương nhiên, một phen giao tranh là tránh không được.

Về nhà, chuyện đầu tiên chính là tắm rửa, về phần trong đại sảnh làm việc nhà Lâu Thanh Thanh đang dùng ánh mắt muốn nói lại thôi, Lâu Nghiêu Nghiêu hoàn toàn coi như không tồn tại, cô ta tốt nhất đừng chọc cô, bằng không cô sẽ để cho cô ta mở mang kiến thức cái gì mới là ác độc. Đời trước vì cô mù quáng mà tích ác danh, tuy rằng sau lưng toàn lời mắng chửi, nhưng cô trừ bỏ cãi nhau cùng nói chút lời cay nghiệt, cơ bản chưa làm chuyện gì quá đáng, người khác phán đoán lấy chị gái làm nguyên nhân, ngầm động thủ động cước, kỳ thật trong hiện thực chuyện đó sao có thể phát sinh? Lâu Thanh Thanh có một người cha quan tâm như vậy.

Hơn nữa... Cô đánh không lại Lâu Thanh Thanh...

Nói cũng dọa người, được nuông chiều, từ bé không thích vận động Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ cao 1m62, mà Lâu Thanh Thanh đã cao 1m68, thân cao còn chưa tính, ngay cả đáng người cũng kém rất nhiều, Lâu Nghiêu Nghiêu không phải sân bay, cũng có thể hơi kiêu ngạo một chút, nhưng cùng Lâu Thanh Thanh so sánh về sức mạnh, chính là tự rước lấy nhục.

Lâu Nghiêu Nghiêu tắm rửa xong, chỉ quấn một cái khăn tắm ở trước gương thờ dài, cô không khỏi nhìn về phía chân mình, đầu ngón chân châu tròn ngọc sáng, làn da cũng non mịn bóng loáng, đời trước vì không muốn thấp hơn Lâu Thanh Thanh, cô vẫn đeo giày cao gót cao hơn mười phân, chính mình chịu tội thì không nói, một đôi chân còn bởi vì trường kỳ không được giải phóng, mà thay đổi hình dạng vốn có.

Lâu Nghiêu Nghiêu không khỏi cảm thấy có chút may mắn, hiện tại thời gian không sớm không muộn, nếu như trẻ hai năm, Lâu Thanh Thanh tốt nghiệp “Tự lập”, mặc kệ lúc trước liền biến thành bộ dáng gợi

cảm như bạch cốt tinh, xinh đẹp làm cho người ta lóa mắt, người khác đều nói, đó là bởi vì cô ta đã thoát ly cái nhà “Ngược đãi” cô ta, đương nhiên liền thay da đổi thịt.

Ghen tị khiến người ta điên cuồng, nhất là sau khi phát hiện người kia đem mình bỏ xa vạn dặm, cảm giác đó đủ để gạt bỏ lý trí.

Lâu Nghiêu Nghiêu đẩy cửa phòng tắm, dùng chân trần dẫm lên thảm lông dê mềm mại, hoàn toàn ưỡn người một cách khoan khoái, khi xúc cảm truyền sự mềm mại tuyệt vời đến đại não thì phiền não đều nhanh chóng biến mất, Lâu Nghiêu Nghiêu từng bước một chậm rãi đi tới, lần đầu tiên thật sự đánh giá phòng mình.

Trên thảm lông dê màu trắng mềm mại, cửa sổ sát đất với rèm cửa màu lam, ở chính giữa là chiếc giường lớn đủ cô lăn mười vòng cũng sẽ không rơi xuống, rèm cửa màu hồng phấn, ra giường phấn hồng, chăn phấn hồng, gối đầu phấn hồng, thậm chí hai cái bàn đầu giường cũng có con thỏ bông nhỏ màu hồng nhạt, có lẽ bởi vậy nên cô gái trong phòng mơ làm công chúa, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở đầu giường, hoài niệm vuốt một con thỏ, rất khó tưởng tượng căn phòng đáng yêu như vậy là do người cổ hủ như ông ngoại làm.

Khi mẹ chào đời, ông ngoại đã gần năm mươi tuổi, theo lý thuyết, cha già yêu con gái, mẹ cô nhất định được sủng ái dị thường, nhưng mẹ mới sinh ra thì bà ngoại qua đời, mẹ bị ông ngoại coi như con trai, dị thường nghiêm khắc, bởi vì ông biết chính mình tuổi lớn, không sống được bao nhiêu năm, ông lo lắng con gái mình sau này sẽ bị người khác khi dễ, cho nên thà rằng bị con gái oán hận, cũng nhất định nhẫn tâm không để ý tới.

Nhưng cố gắng đã được đền đáp, vẫn không hay gần gũi mẹ, ông ngoại lại quá nghiêm khắc nhưng lại đối với Lâu Nghiêu Nghiêu vô cùng cưng chiều, ông giống như muốn đem những gì lúc trước không thể ẹ, toàn bộ dùng ở trên người Lâu Nghiêu Nghiêu. Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy, phòng này chính là căn phòng mà ông ngoại từng muốn ẹ.

Nhưng căn phòng tràn ngập hơi thở mộng ảo này, vào hai năm sau, đã bị Lâu Nghiêu Nghiêu trong lúc giận dữ phá hủy toàn bộ.

Một người hai mươi hai tuổi, còn ở phòng giống công chúa thì nhất định sẽ bị người phụ nữ thành thực nhạo báng, bởi vì thật sự là quá ngây thơ !

Mấy năm nay, Lâu Nghiêu Nghiêu không chỉ một lần nhớ lại, nhớ tới gian phòng công chúa, nhớ sự ngây thơ của cô, chỉ có người phụ nữ lớn tuổi mới biết loại ngây thơ này, trước đây cô muốn lớn lên, hiện tại lại vô cùng khát vọng, nhưng cô không thể, bởi vì cô đã trưởng thành, bởi vì cô đã là người phụ nữ thành thực, loại ngây thơ này, là thuộc về những đứa trẻ con.

Cô bé con mặc váy công chúa vĩnh viễn là ngây thơ khả ái, cô gái khi trưởng thành mặc váy công chúa, thậm chí nhan sắc đáng yêu nhất cũng chính là cố làm ra vẻ thuần khiết!

Trời biết, Lâu Nghiêu Nghiêu muốn lại làm ra vẻ như thế một lần nữa đến mức nào?

Nhưng cô không thể, cô không muốn bị so sánh thấp hơn so với Lâu Thanh Thanh, cô không muốn bị người ta nói không có hương vị của nữ nhân, cô không muốn bị nói không gọi cảm.

Bởi vì những điều không muốn đó mà bao năm nay cô sống vô cùng mệt mỏi.

Nhìn đến chiếc giường này, trong nháy mắt Lâu Nghiêu Nghiêu liền quyết định, lần này, cô sẽ biết quý trọng tất cả mọi thứ, không cho bất luận kẻ nào thay đổi!

Về phần cái nhìn của người khác? Những năm này, cô ngoài việc bị chê cười, còn được cái gì? Tiếp tục cười đi, tôi sẽ coi nó là lời ca ngợi, tất cả đều chấp nhận!

Tâm tình cứ mãi tốt lên, Lâu Nghiêu Nghiêu vui chân bước, ở trong phòng chuyển tới chuyển lui, bàn trang điểm hình con mèo, đồ trang điểm không hề hỗn loạn, thật tốt, phòng thay quần áo sạch sẽ, không có quần áo gọi cảm trong đó, tất cả đều là đồ đáng yêu, thật tốt, mỗi một đồ dùng đều có màu hồng nhạt, thật sự là quá tốt!

Làm một cô gái ngây thơ, thật tốt!

Lâu Nghiêu Nghiêu chìm trong mộng tưởng, mãi cho đến khi dì Lưu gõ cửa nhắc nhở nên ăn bữa tối cô mới từ bồn tắm màu hồng nhạt đi ra.

Ở phòng thay quần áo chọn nửa ngày, do dự nửa ngày đều không quyết định được, mỗi một bộ đều muốn mặc, thật sự quá khó khăn nên mặc hay không, cuối cùng đành phải nhắm mắt lại, tùy tiện cầm một bộ.

Thay quần áo xong, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở bàn trang điểm sửa sang lại tóc, lại thấy mặt trên có một cái hòm màu lam nhìn quen mắt, Lâu Nghiêu Nghiêu sờ một lát, tâm tình phức tạp cầm lấy cái hòm, mở hòm ra, bên trong là hai chiếc vòng tay mộc mạc.

Vòng tay được làm từ hạt châu hình vuông màu lam, bắt quá các góc mài mượt mà, không lo lắng đâm vào tay, sờ lên mát lạnh thoải mái, giống ngọc mà không phải ngọc, giống đá mà không phải đá, bên trong hạt châu có một chút hoa văn, nhìn qua phi thường mộc mạc, đây là quà sinh nhật mà cô chuẩn bị riêng cho Trần Hạo, một cái đưa cho Trần Hạo, một cái chính mình đeo, Trần Hạo thì chưa bao giờ thấy anh ta đeo qua, nhưng cô thì đã đeo suốt bảy năm.

Món quà này là do cô dùng rất nhiều tâm tư, có lẽ nguyên nhân vì quá mức mộc mạc, Lâu Thanh Thanh mới có thể khinh thường việc phá hỏng, cầm đi, lại trả về, bằng không, cô ta nhất định có thể giật mất, dù sao, Lâu Nghiêu Nghiêu cố tình gây sự, là có tiếng, không cần hắt hai lần nước mắt. Vòng tay này tất nhiên là sẽ không cho nữa, nhưng mà... Cô luyến tiếc, dù sao bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, cũng thực không quen, đeo nhiều năm như vậy, trên tay rỗng tuếch, trong lòng cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Nghĩ nghĩ, Lâu Nghiêu Nghiêu mở ra ngăn kéo bên trái, từ bên trong lấy ra danh thiếp.

“Xin chào, xin hỏi là Châu Bảo Hành Lâm thị phải không?... Tôi là Lâu Nghiêu Nghiêu, lần trước có đặt một đôi vòng tay ở cửa hàng của các vị.... Không, không có vấn đề, chẳng qua là tôi muốn làm lại một đôi khác.... Vẫn giống thế nhưng đổi thành cái tên khác...”

Lâu Nghiêu Nghiêu buống điện thoại, lấy kéo cắt đứt hai chiếc vòng đeo tay, sau đó không chút nào lưu luyến ném vào thùng rác.

Lễ vật cũng tốt, tâm ý cũng tốt, đều nên đưa cho người biết quý trọng chúng nó, bí mật này, Trần Hạo nhiều năm như vậy đều không phát hiện, liệu bây giờ anh ta có phát hiện không?

Không hề suy nghĩ vấn đề này nữa, Lâu Nghiêu Nghiêu từ ngăn kéo bên phải lấy ra gì đó rồi đi xuống lầu.

Trừ Lâu Nghiêu Nghiêu, Lâu Viễn Chí, Phương Hi Lôi cùng với Lâu Thanh Thanh đã ở bàn ăn đợi một lúc. Thấy Lâu Nghiêu Nghiêu xuống, Lâu Viễn Chí vốn cùng Lâu Thanh Thanh nói nói cười cười nhất thời trầm mặt, nghiêm khắc nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu.

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không thèm để ý, bước chân sung sướng xuống thang lầu, hoàn toàn coi Lâu Viễn Chí như không khí.

Phương Hi Lôi nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu, ý bảo dì Lưu có thể đem bữa tối bưng lên, nhưng mà lại bị Lâu Viễn Chí ngăn trở, ông lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu: “Đừng vội mang đồ ăn lên, Nghiêu Nghiêu, cha có lời muốn nói với con.”

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa vặn đi đến trước bàn, thân thiết gọi một tiếng mẹ, sau đó kéo ghế dựa ngồi xuống, sau đó mới nghiêng đầu nhìn Lâu Viễn Chí, không thể không nói, người đàn ông này không thể nghi ngờ là khá anh tuấn, thời gian tựa hồ phá lệ chiếu cố đối với người đàn ông này, đã qua tuổi bốn mươi, nhìn qua lại chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, đại khái bình thường biểu hiện quá mức ôn hòa, nên khi làm mặt lạnh cũng nhìn rất là thân thiết, không có lực sát thương, đều nói tướng từ tâm sinh, Lâu Nghiêu Nghiêu từng tin tưởng ông là mặt lạnh tâm ấm mới có thể như thế, sau lại mới biết được, ông chỉ là ngụy trang đến mức quên biểu đạt lửa giận như thế nào.

Đối với ánh mắt dò xét của con gái, Lâu Viễn Chí không hề tức giận, sắc mặt lại lạnh hai phần: “Nghiêu Nghiêu, cha đã nói cùng con bao nhiêu lần, làm việc không thể sơ ý. Mà nếu làm sai, trước hết phải biết tự kiểm điểm bản thân, mà không phải một mực đem sai lầm đổ lên trên người người khác. Lúc này con bởi vì sơ ý của mình, làm mất đồ, lại đem tội lỗi đổ lên trên người chị gái, bình thường cha dạy con như thế nào? Con gái Lâu Viễn Chí ta chẳng lẽ chỉ biết vu khống?”

“Thực xin lỗi, cha, con biết sai rồi.” Ngay khi mọi người nghĩ Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ tức giận phẫn bực, Lâu Nghiêu Nghiêu ngoan ngoãn cúi đầu xuống, ngữ khí thành khẩn nhận sai.

Lâu Viễn Chí sững sốt, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ánh mắt nhiều hơn vài phần tìm tòi nghiên cứu, ngữ khí cũng mềm đi vài phần: “Biết sai là tốt rồi, Nghiêu Nghiêu, xin lỗi chị gái con đi.”

Tất cả mọi người chờ Lâu Nghiêu Nghiêu phun lửa, Phương Hi Lôicũng đã cực kì tức giận, nhưng lời Lâu Viễn Chí nói cũng không có gì sai, tuy nhiên nếu như Nghiêu Nghiêu tức giận nói lời quá đáng thì bà cũng sẽ coi như gió bên tai là được, không có đạo lý gì lại để cho con gái bị khinh bỉ.

“Chị, thực xin lỗi.” Lâu Nghiêu Nghiêu nói chuyện, đôi mắt to vô cùng đáng thương nhìn Lâu Thanh Thanh: “Em không nên hẹp hòi như vậy, biết rõ điện thoại của chị hỏng rồi, lại không muốn cho chị mượn điện thoại.” Lâu Nghiêu Nghiêu đem đồ vật cầm trong tay đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt Lâu Thanh Thanh, đó là một cái di động tám phần còn mới, chuyện bỗng chốc bị xoay chuyển, Lâu Nghiêu Nghiêu mở to hai mắt có chút vô cùng đáng thương nói: “Nhưng mà chị à, ngày hôm qua chị lấy chiếc di động trong phòng em là Tần Chí tặng cho em, tuy hiện tại em không cần, nhưng muốn lưu trữ làm kỷ niệm, cho nên, chị có thể đem chiếc di động đó trả lại cho em không? Hơn nữa, nó đã quá cũ, chị vẫn nên dùng này cái này đi.”

Lâu Thanh Thanh trợn mắt há hốc mồm, cô ta đã chuẩn bị tâm lí chịu mất mát một chút, không nghĩ tới chờ tới cũng là này.

Nghe được lời nói của con gái, Phương Hi Lô biết sự tình có chuyển biến, lập tức chặn họng Lâu Viễn Chí hỏi: “Nghiêu Nghiêu, sao lại thế này? Không phải nói quà con chuẩn bị đưa Trần Hạo bị mất sao? Sao lại có chuyện điện thoại ở đây?”

“Quà tặng Trần Hạo? Không có mất mà, ngày hôm qua con cầm về lại cảm thấy không thích, tùy tay vứt trên mặt đất, chị, không phải chuyện di động sao?” Lâu Nghiêu Nghiêu dùng vẻ mặt ngơ ngác đem vấn đề đá cho Lâu Thanh Thanh.

Lâu Viễn Chí cũng chất vấn: “Thanh Thanh, sao lại thế này? Sao chuyện Nghiêu Nghiêu nói không giống với con?”

“Cha, sự tình không phải...”

“Cha, có thể là chị ngại nói thật, kỳ thật chuyện là như vậy, hai ngày trước di động của chị bị con không cẩn thận làm hỏng rồi, nhưng hiện tại chị là thành viên hội sinh viên, không có di động thực bất tiện, cho nên chị đã lấy di động của con, chờ tháng sau lấy sinh hoạt phí sẽ mua cái mới rồi trả lại con. Nhưng con lúc ấy đang cùng chị bức bối, cho nên không chịu cho, ngày hôm qua con trở về, phát hiện thiếu một chiếc di động, liền cùng chị cãi nhau, hôm nay con đã suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy chuyện này là con không đúng, con có nhiều di động như vậy, cũng không cho chị mượn, là con quá hẹp hòi, thực xin lỗi chị, di động này liền tặng cho chị, không cần trả lại.”

Lâu Thanh Thanh nói chuyện luôn nhỏ giọng nhẹ nhàng, làm sao là đối thủ Lâu Nghiêu Nghiêu, lập tức liền bị thanh âm của cô tác động, sau đó bùm bùm thở dài, khẩu khí kia cùng ý tứ trong lời nói, nói là nhận sai, chẳng bằng nói là khoe mẽ!

Lâu Thanh Thanh bị oan uổng, lập tức đỏ hốc mắt: “Cha, không phải như thế, dì Lưu cùng dì Lục có thể làm chứng, Nghiêu Nghiêu nói không phải sự thật.”

Lâu Viễn Chí có chút đau đầu, bên trái Nghiêu Nghiêu mang vẻ mặt thành khẩn hỏi cái nhìn ông, bên phải Thanh Thanh gấp đến độ hốc mắt đều đỏ, như bị thiên đại uy khuất, Lâu Viễn Chí nhìn xem cũng không biết làm thế nào, nhìn hai bảo mẫu đứng ở cửa phòng bếp chờ mang đồ ăn lên: “Chuyện ngày hôm qua, các cô nghe được bao nhiêu.”

Nhất thời, ánh mắt mọi người dời về phía hai bảo mẫu, hai bảo mẫu liếc nhau, dì Lưu nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu cười cười, nói: “Chúng tôi ở dưới lầu, nghe cũng không rõ lắm, bất quá quả thật có nghe được hai từ di động cùng lễ vật.”

Dì Lục cũng gật đầu đồng ý. Lâu Thanh Thanh mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin được cùng bị thương, cô ta tự nhận bình thường đối hai bảo mẫu này vô cùng tôn kính, thậm chí còn giúp bọn họ làm

công việc nhà, so với Lâu Nghiêu Nghiêu thường xuyên đối với các cô yêu cầu này yêu cầu kia, thậm chí hô to gọi nhỏ, thật sự tốt hơn nhiều lắm, cô không rõ, vì sao bọn họ lại muốn kết phùng hãm hại cô ta!

Nhìn biểu tình của Lâu Thanh Thanh, Lâu Nghiêu Nghiêu nở nụ cười, cô ta giỏi nhất là lợi dụng ưu thế của mình, Lâu Thanh Thanh sẽ không biết, cô ta đối với nhà này mà nói, chung quy chỉ là người ngoài, huống hồ, cô sẽ không thực sự nghĩ đến, hai bảo mẫu đối mình luôn dung túng, vì các bà là bảo mẫu nhà này? Không, không chỉ là như thế, hiện tại lúc này công việc không hài lòng, hoàn toàn có thể chạy lấy người, các bà có thể làm vậy là vì cảm tình. Cô từ khi sinh ra đã được hai bảo mẫu này chăm sóc, cảm tình nói là nửa thân nhân cũng không đủ, Lâu Thanh Thanh này nửa đường chen chân, làm sao có thể biết! Lâu Thanh Thanh chỉ thấy cô kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng không nhìn đến là cái gì làm cho cô kiêu ngạo? Đời trước là cô quá ngốc, bằng không những thứ mà cô có được, Lâu Thanh Thanh muốn đoạt lấy? Đừng có nằm mơ!

“Thôi được rồi, chuyện này dừng ở đây đi!” Lâu Viễn Chí nhìn hai bảo mẫu, trong mắt ẩn lửa giận, ông thậm chí đối Lâu Thanh Thanh có chút oán niệm, bởi vì cô ta đã làm cho ông mất mặt nhưng cảm xúc đó cũng không thể biểu hiện ở trên mặt: “Đem bữa tối bưng lên đi.”

“Cha...” Lâu Thanh Thanh cảm thấy hôm nay quá mờ mịt, đầu óc cô ta có chút mơ hồ, vì sao cô ta bị oan uổng, cha không giúp cô ta lấy lại công đạo? Vì sao lại bỏ qua như vậy?

Nhưng mà cô ta ủy khuất, cô ta khó hiểu, nhưng không có được đến nửa điểm đáp lại! Lâu Thanh Thanh không biết, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu biết, bởi vì Lâu Viễn Chí có một cấm kỵ, đó là, không thể cùng ông nói tiền! Nếu như không phải trọng sinh một lần, cô đại khái cũng sẽ không biết, cha mình, có một bí mật thú vị như vậy.

Hơn nữa, chuyện này là thật hay là giả, có thể tra sao? Di động cô không cần trong ngăn kéo đánh mất bao nhiêu cái đến chính cô cũng không biết, không nói mẹ mua cho cô, chính cô mua, còn có Tần Chí cũng mua cho cô rất nhiều, thiếu một hai cái, ai biết được? Ai có thể làm chứng? Hoàn toàn chính là chết không đối chứng! Nếu như ở trong phòng Lâu Thanh Thanh tìm không thấy di động, ôi, ai biết cô ta giấu ở đâu? Lâu Viễn Chí bị uy hiếp là tiền, Lâu Thanh Thanh bị uy hiếp cũng là tiền, như thế nào, đương gia chủ mẫu không đem cô ta đuổi ra ngoài là quá tốt với cô ta rồi, còn muốn chủ mẫu cho cô ta tiền? Buồn cười! Mà Lâu Viễn Chí bởi vì nguyên nhân này, cũng sẽ không cho Lâu Thanh Thanh quá nhiều tiền.

Trên thực tế, di động Lâu Thanh Thanh quả thật bị cô làm hỏng, chuyện này ba mẹ cũng biết, nhưng Lâu Thanh Thanh cũng không mượn di động của cô! Nhưng thế thì sao? Cô muốn đổi trắng thay đen, ai quản được? Cho dù biết là nói dối, ai có thể làm chứng? Tuy rằng là nói dối, nhưng có thể làm cho người ta á khẩu không trả lời được, chính là chứng cứ! Cô nên cảm tạ Lâu Thanh Thanh, là cô ta đã dạy cô chân lý này.

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa ăn bữa tối, vừa hát, không thêm để ý cảm xúc hai người. Đối với hành vi bất nhã của con gái, Phương Hi Lôi mặc dù không vừa mắt, nhưng không muốn phá hỏng cảm xúc đang tốt của con gái.

Lâu Thanh Thanh ăn mỗi miếng đều nghiêng răng nghiêng lợi nuốt xuống! Cô ta khi nào thì phải chịu khuất nhục như vậy? Lần đầu tiên giao phong, Lâu Thanh Thanh thua hoàn toàn, cô ta thậm chí bị thua một cách khó hiểu! Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu!

Sau bữa tối, Lâu Nghiêu Nghiêu nằm trên giường lăn lộn ở trên giường lớn màu hồng, trong lòng thầm hét: Cảm giác ngày thơ, thật tốt a!

5. Chương 5: Mượn Gân Mà Nói Xa

Ngày hôm sau Lâu Nghiêu Nghiêu dậy thật sớm, đêm qua cô hưng phấn quá độ, lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không ngủ được, sau đó cầm sách đọc một lúc, mới bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Tuy rằng ngủ không nhiều, nhưng cũng không bị mệt mỏi do ngủ không đủ giấc, cả người thần thanh khí爽, tinh lực tràn đầy. Sau khi rửa mặt xong, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi trước bàn trang điểm xem thời khoá biểu.

Là sinh viên năm hai, cô bây giờ vẫn phải đi học, tuy nhiên nếu không phải điểm danh bài chuyên ngành thì môn học bình thường cô cơ bản sẽ không đi, ở trên thời khoá biểu nhìn nửa ngày, lại nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, hôm nay là ngày mười hai tháng sáu, Chủ nhật, không có tiết, ngày mai cũng không có môn gì quan trọng, có thể trốn học, nhưng sáng thứ ba có môn bắt buộc của chủ nhiệm.

Xác định hai ngày này đều có thể ở nhà, Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong lòng định ra hành trình hai ngày này.

Cô muốn đi đón Tần Chí!

Đây là kế hoạch mà cô đã nghĩ từ đêm qua, vì muốn cho Tần Chí một sự vui mừng, vì thế, cô cố ý nhện xuống không gọi điện cũng không gửi tin nhắn cho Tần Chí.

Về phần thời gian Tần Chí trở về? Cô tuy rằng không biết nhưng có thể đoán, bởi vì cùng Lâu Thanh Thanh cãi nhau ngã xuống cầu thang, sau đó bị cha răn dạy, cùng cha âm ỹ một trận, cô trốn ở nhà hờn dỗi hai ngày, mãi đến khi Tần Chí trở về, cầm lấy quà của Tần Chí tâm tình đang oán giận mới chuyển tốt, lúc đó trời còn chưa tối, nhưng không bao lâu sau dì Lưu liền đến gọi bọn họ ăn bữa tối.

Cho nên, lúc Tần Chí đến nhà cô đại khái là năm đến sáu giờ chiều, từ nhà cô đến sân bay phía nam mất một giờ, vậy Tần Chí xuống máy bay khoảng bốn giờ chiều, hoặc hơn kém một giờ.

Ở trong lòng tự khen chính mình thông minh, Lâu Nghiêu Nghiêu thay áo ngủ, đi xuống lầu ăn bữa sáng. Hiện tại mới bảy giờ kém, Phương Hi Lôi cùng Lâu Viễn Chí đã ngồi ở dưới lầu xem báo, nghe thấy tiếng bước chân cô xuống lầu, Phương Hi Lôi nhìn thoáng qua, Lâu Viễn Chí đầu đều không có nâng một chút. Hai vị bảo mẫu ở phòng bếp làm bữa sáng, Lâu Thanh Thanh cầm một cái khăn lau lau bàn, ánh mắt của Lâu Nghiêu Nghiêu từ bên cạnh lướt qua, chạy đến phòng bếp đi gọi cơm.

Chỉ chốc lát sau, phòng bếp liền truyền đến tiếng Lâu Nghiêu Nghiêu làm nũng, một hồi muốn ăn cái này, một hồi muốn ăn cái kia, yêu cầu rất nhiều, hai bảo mẫu tính tình cũng rất tốt đều đồng ý.

Lâu Thanh Thanh cúi đầu, yên lặng lau bàn. Người nhà trầm mặc dùng bữa sáng, Phương Hi Lôi cùng Lâu Nghiêu Nghiêu nói hai câu, liền cùng Lâu Viễn Chí đi làm, về phần Lâu Viễn Chí? Người đàn ông keo kiệt này từ đầu tới cuối đều không nhìn qua Lâu Nghiêu Nghiêu liếc mắt một cái, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không thèm để ý.

Lâu Thanh Thanh tranh dọn bàn, lại tranh rửa bát, hai vị bảo mẫu cũng không ngăn cản cô ta. Hai người đã sống nửa đời người có chuyện gì chưa từng trải qua, loại người nào mà chưa từng gặp, ánh mắt người già thường rất tinh, không nói đến người mẹ, không có khả năng nuôi con, còn không để ý thể diện tương lai của nó, trộm sinh đứa nhỏ diễn trò cho ai xem? Các bà không phải Lâu Nghiêu Nghiêu, nhìn chuyện càng xa hơn càng thấu đáo hơn, dụng tâm kín đáo của mẹ Lâu Thanh Thanh, các bà sao lại nhìn không thấu?

Về phần Lâu Thanh Thanh giúp đỡ làm công việc nhà, thật đúng là xem chính mình là đại tiểu thư? Làm chút việc nhà liền giống như bị ủy khuất to lớn lắm? Đây không phải muốn chứng minh hai người họ vô dụng sao? Gặp phải chủ tử tính tình không tốt, nhất định cho các bà đội một cái mũ ngược đãi “Khách”.

Bất quá, chủ nhân Phương Hi Lôi nói, cô ta muốn làm thì cứ để cho cô ta làm, trước sau không có người buộc cô không đúng sao? Chờ Lâu Viễn Chí vì cô xuất đầu, không khỏi quá ngây thơ rồi.

Dì Lưu cùng dì Lục nhàn nhã cắn hạt dưa, vừa bồi Lâu Nghiêu Nghiêu nói chuyện phiếm, vừa xem phim nhiều tập, ba người ngồi ở trên sofa nói nói cười cười, không khí vô cùng ấm áp.

Lâu Thanh Thanh cắn răng rửa bát, nghe tiếng hoan hô cười nói bên ngoài, tức giận đến gan đều sắp hỏng : Hai bà già không biết điều!

Vài cái bát, Lâu Thanh Thanh rửa sạch cũng mất khá nhiều thời gian, lúc đi ra, xương sống thắt lưng đau đến rút gân.

Suy nghĩ của Lâu Thanh Thanh, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không tâm tư đi quản, cô vội vàng cùng hai vị bảo mẫu nói chuyện phiếm, lại nói, cô đã muốn có một đoạn thời gian chưa thấy qua các bà, từ khi dì Lưu được con đón đi dưỡng lão, dì Lục một mình ở lại thấy cô đơn, không lâu sau cũng được con đón đi. Kỳ thật theo tuổi của hai người thì sớm nên về hưu, nhưng ở Phương gia công tác thoải mái, trừ bỏ hằng ngày mua đồ ột ngày ba bữa, thì vệ sinh trong nhà có lao công theo giờ tới dọn, Lâu Nghiêu Nghiêu đi học, hai

người còn có thể thay phiên về nhà ở một hai ngày, vậy nên người nhà hai người cũng không phản đối họ làm công việc này, thứ hai cũng là luyện tiếc con bé Lâu Nghiêu Nghiêu mà họ nhìn lớn lên từ nhỏ này. Ở trong trí nhớ của Lâu Nghiêu Nghiêu, người thương cô, thứ nhất là ông ngoại, thứ hai là Tần Chí, thứ ba chính là hai vị bảo mẫu, mẹ Phương Hi Lôi xếp hạng thứ bốn.

Cho nên, cảm tình không thể không tốt.

Bồi hai bà xem tivi tới trưa, ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một hồi, hai giờ Lâu Nghiêu Nghiêu liền rời khỏi nhà chạy tới sân bay.

Lâu Nghiêu Nghiêu từng làm hộ chiếu, nhưng chưa bao giờ lái xe, bởi vì cô quá lười, không nhớ được đường, cũng ngại mệt, lại nói, xảy ra sự việc kia, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi xe có chút sợ hãi, vừa nhắm mắt lại, liền cảm thấy sẽ có thanh thép bay đến.

Nhưng lúc này, không ngồi xe chẳng lẽ không đi? Lâu Nghiêu Nghiêu tự mình làm công tác tư tưởng một lúc lâu, mới run rẩy thân thủ gọi xe taxi. Lâu Nghiêu Nghiêu đem địa chỉ nói lên, liền ngồi cứng người không nói, đại khái nhìn sắc mặt Lâu Nghiêu Nghiêu quá khẩn trương, lái xe trêu đùa nói: “Cô gái, đi sân bay đón bạn trai à?”

Lâu Nghiêu Nghiêu hơi bị dời đi lực chú ý, có chút ử rữ trả lời: “Còn chưa phải bạn trai.”

Lái xe nhìn qua phản quang kính, còn muốn tiếp tục nói gì đó làm cho cô gái này đừng khẩn trương như vậy, kết quả ánh mắt của Lâu Nghiêu Nghiêu chính nghĩa ngăn cản anh ta: “Lái xe tiên sinh, mời anh cẩn thận lái xe, không cần cùng tôi nói chuyện!”

Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu thần sắc cùng ngữ khí đều nghiêm túc, lái xe cũng liền không nói chuyện, hảo tâm bị coi thành chuyện xấu.

Chờ một giờ sau, thân thể của Lâu Nghiêu Nghiêu đã cứng đến mất đi tri giác, trong ánh mắt quái dị của lái xe mà run run bước xuống.

Lấy ra di động trong túi xem thời gian, ba giờ mười rồi, hẳn là chưa tới trễ, Lâu Nghiêu Nghiêu ở sân bay gọi một ly sữa nóng, uống lên mấy hớp, mới cảm thấy mình được sống lại, xong rồi, những ngày sau này nên sống như thế nào đây?

Lâu Nghiêu Nghiêu buồn bực một ngụm uống hết chén sữa, sau đó nhìn về phía xa chờ Tần Chí. Đầu qua nhiều năm như vậy, Tần Chí đi đâu, dùng máy bay gì, Lâu Nghiêu Nghiêu hoàn toàn không nhớ rõ, nhưng cô chọn vị trí này tốt lắm, có thể nhìn chung toàn cục, mỗi một người đi ra từ sân bay đều có thể thấy.

Lâu Nghiêu Nghiêu mua tạp chí để xem, từ ba giờ qua chờ tới bốn giờ rưỡi, uống mấy ly nước, vào toilet vài lần, rốt cục ở trong đám người thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lâu Nghiêu Nghiêu kích động đứng lên, xuyên qua đám người nhìn anh, sau đó ngây ngẩn cả người, rõ ràng là gương mặt quen thuộc, lại cảm thấy thực xa lạ, anh không giống như lần cuối cô nhìn thấy, cũng không giống anh trong trí nhớ của cô.

Lần cuối gặp anh, khuôn mặt anh tiều tụy nhưng ánh mắt lại trong suốt cũng không tuyệt vọng, mà trong trí nhớ, anh luôn nghiêm túc, khuôn mặt anh tuần âm trầm như nước, chỉ có lúc đối mặt cô, mang theo một chút ý cười, ý cười kia cũng không đạt đáy mắt.

Anh hiện tại, đúng là lúc sự nghiệp vừa khởi sắc, cả người hăng hái, thần thái bay lên, Lâu Nghiêu Nghiêu đã quên, anh cũng từng có ánh mặt trời như vậy, tươi cười cũng làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nụ cười như vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu đã rất lâu không nhìn thấy qua, thậm chí đã quên, bắt đầu từ khi nào, thì anh không còn cười như vậy nữa, rốt cuộc là cái gì, làm cho anh biến hóa lớn như vậy? Lâu Nghiêu Nghiêu nghĩ nghĩ không ra.

Sau đó Lâu Nghiêu Nghiêu thấy người phụ nữ kia, cái người trong trí nhớ xinh đẹp khiến người đổ kỵ, anh đang cười với cô ta, dùng nụ cười chỉ có trong trí nhớ Lâu Nghiêu Nghiêu cười, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên không nghe thấy âm thanh gì nữa, cô thất thần nhìn hai người họ song song, nói nói cười cười thông thả rời khỏi sân bay.

Sau đó một cô gái mặc váy công sở xinh đẹp vẫy vẫy tay với bọn họ, thực tự nhiên đón hành lý trong tay Tần Chí. Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn ba người ngồi vào trong xe, nghênh ngang mà đi, thậm chí quên cả lên tiếng ngăn cản.

Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên cảm thấy thực mờ mịt, cô muốn tình cảm chân thành của Tần Chí để ở trên người cô, nhưng cô dựa vào cái gì? Phụ nữ bên người anh, tùy tiện lôi ra một người đều vĩ đại hơn cô, cô dựa vào cái gì? Cô không phải cái loại mỹ nữ làm cho người ta trước mắt sáng ngời, cũng không phải cái loại có gương mặt ưa nhìn càng xem càng đẹp, trên mặt cô duy nhất xuất sắc chính là một đôi mắt to tròn, khi mở to hết cỡ thậm chí sẽ khiến người cảm thấy kinh khủng, mà cô hơn người cũng chỉ có làn da, là nước da trắng nõn do cuộc sống an nhàn sung sướng dưỡng ra, điều này làm ật cô nhìn qua thực tinh xảo, nhưng hoàn toàn không thể nói tới gợi cảm, xinh đẹp, người ta nhiều nhất chỉ nói cô đáng yêu mà thôi.

Khuôn mặt này sau này cũng bị cô dùng đồ trang điểm phá hủy không còn chút gì, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên hoảng sợ ý thức được, Tần Chí nói yêu cô, sẽ không phải là đang an ủi cô chứ? Chuyện này cũng rất có khả năng! Nếu không sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Vui mừng của cô vì sao lại biến thành kinh sợ?

Không nói bên kia Lâu Nghiêu Nghiêu đang rối rắm, trợ lý đang hỏi Tần Chí là đưa anh về nhà hay là về công ty thì Tần Chí chọn một chỗ khác. Lúc đầu trợ lý cùng thư ký còn nói cười, nhưng thấy Boss nhà mình bắt đầu thần du thiên ngoại, liền ăn ý không lên tiếng. Xe lẳng lặng đi về hướng một tiểu khu biệt thự, rồi dừng lại ở biệt thự nhỏ ba tầng, dì Lưu cùng dì Lục đang xem phim nhiều tập, nghe thấy chuông cửa liền mở cửa, thấy Tần Chí, nhất thời khuôn mặt cười thành một đóa hoa cúc.

Tần Chí nhìn qua hai người thấy Lâu Thanh Thanh trong phòng khách còn thật sự lau sàn, cười hỏi: “Dì, Nghiêu Nghiêu ở nhà không?”

“Nghiêu Nghiêu ăn xong cơm trưa liền đi ra ngoài rồi.” Dì Lưu cao hứng nói: “Tiểu Tần, mau vào ngồi, lâu rồi không thấy cháu, hôm nay ở lại chỗ này ăn cơm, dì nấu cho cháu một bàn đồ ăn ngon sở trường, muốn ăn cái gì, cứ tùy tiện nói.”

“Lần sau đi, dì Lưu, cháu chỉ tới đưa cho Nghiêu Nghiêu chút đồ, còn phải đến công ty một chuyến.” Tần Chí cười cự tuyệt, sau đó đem đồ đặt ở sau cốp xe đưa cho hai vị bảo mẫu. “Đồ hơi nhiều chút, hai dì phải đến lấy nhiều lần mới xong.”

Thừa dịp bận bịu này, Lâu Thanh Thanh buông khăn, lau mồ hôi đi tới, ngượng ngùng gọi: “Anh Tần Chí.”

Tần Chí lễ phép gật gật đầu, chưa từng tỏ vẻ gì nhiều, thậm chí không liếc nhìn cô một cái.

Lâu Thanh Thanh trừng mắt nhìn, dùng ngữ khí vô cùng tiếc hận nói: “Anh Tần Chí hôm nay trở về, tại sao trước đó không gọi điện cho Nghiêu Nghiêu, bằng không nếu cô em ấy biết anh tới, liền sẽ không theo Trần Hạo đi ra ngoài.”

Tần Chí ý vị thâm trường nhìn cô một cái, vẫn như cũ không tiếp lời, đem túi đồ cuối cùng đưa cho dì Lục, liền cáo từ rời đi. Ngồi trong xe, Tần Chí nhắm mắt lại xoa huyệt Thái Dương đang phát đau, lúc đầu nét mặt toả sáng, nay sắc mặt nhất thời ảm đạm xuống, tràn đầy mỏi mệt, có thể không mệt sao? Hai ngày không nghỉ ngơi. Trợ lý cùng thư ký yên lặng liếc nhau, đồng loạt nhất trí, trợ lý khởi động xe, đi hướng nhà trọ của Tần Chí. Một lát sau, Tần Chí mở to mắt nhìn nhìn đoạn đường, mở miệng nói: “Đến công ty.”

“Nhưng ông chủ...”

“Đến công ty, đừng để tôi phải nói lần thứ ba.” Tần Chí tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Không còn cách nào, nữ trợ lý vô cùng oán niệm chuyển hướng, thật sự là có lòng tốt lại không được báo đáp mà, trong lòng oán hận nói: Là ai nói vị trí này dễ làm nhất? Vị trí này gặp quỷ, ai muốn tới làm chứ! Ông chủ âm tình bất định, ai muốn tới làm nha!

Phó tổng à, ngài giúp Tổng giám đốc tìm nhiều nữ thư ký xinh đẹp như vậy, căn bản chính là muốn chính chết chúng tôi sao? Phó tổng, oan có đầu nợ có chủ, đừng đổ lên đầu đám nữ nhân viên đáng thương như chúng tôi có được không?

6. Chương 6: Chúng Ta Hẹn Hồ Đi

Chờ Lâu Nghiêu Nghiêu từ trong mộng tưởng tỉnh lại, lại theo xe taxi đi về, mặt trời đã chỉ còn lại có vài vệt ánh sáng hồng. Dì Lưu mở cửa bị vẻ mặt tiêu tụy của cô làm cho hoảng sợ, nhanh chóng kéo Lâu Nghiêu Nghiêu từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá mấy lần, thấy không có gì bất thường, mới thở ra một hơi hỏi:

“Nghiêu Nghiêu, con làm sao vậy? Có phải có người khi dễ con không?”

Lâu Nghiêu Nghiêu nghiêng đầu nhìn bà, thấy người quen thuộc, ánh mắt tiêu tụy khôi phục một chút thần thái, cô cầm lấy bắp vai dì Lưu vừa lay vừa hét: “A a a a a a!”

Trong nhà mọi người bị tiếng kêu thê lương kia làm kinh động, dì Lục nhanh chóng buông công việc trong phòng bếp đi ra, Lâu Thanh Thanh ở trên lầu cũng xuống, chú ý động thái của Lâu Nghiêu Nghiêu.

“Nghiêu Nghiêu làm sao vậy?” Dì Lục xoa tay hỏi dì Lưu.

Dì Lưu mờ mịt lắc đầu, bà bị Lâu Nghiêu Nghiêu lay đến hoa mắt, dì Lục nhanh chóng ngăn Lâu Nghiêu Nghiêu, trách cứ nói: “Nghiêu Nghiêu, con lay nữa thì dì Lưu của con liền rời ra thành từng mảnh đó!”

Lâu Nghiêu Nghiêu buông tay, cũng ý thức được dì Lưu, không chịu nổi cô làm như vậy, liền vừa kêu “A a a”, vừa chạy như điên ở trong phòng, như vậy mới có thể phát tiết oán khí trong lòng cô.

Sàn nhà buổi sáng được Lâu Thanh Thanh kì cọ sạch sẽ, đã bị cô hung hăng đạp hư một lần. Nhìn thấy cô có sức sống như vậy, dì Lục nói một tiếng, đem cô giao cho dì Lưu, liền đi vào tiếp tục nấu cơm, còn có thể kêu có thể chạy, kia đã nói lên không có việc gì.

Lâu Nghiêu Nghiêu chạy mệt, nằm ở trên sofa giả chết. Dì Lưu đi tới sờ sờ đầu cô lại sờ sờ sau gáy, thấy tay ẩm ướt lại có chút dính dính, đánh cô một chút: “Nhanh chóng đi tắm rửa thay quần áo, nằm như vậy, ngày mai nhất định bị cảm.”

“Không!” Lâu Nghiêu Nghiêu không nghe, xoay người hướng gáy về phía dì Lưu.

Dì Lưu cũng biết, nha đầu kia ăn mềm không ăn cứng, vì thế ngồi ở bên cạnh cô, vỗ lưng: “Nghiêu Nghiêu, có chuyện gì không vui nói cho dì nghe một chút, để dì giải quyết cho con.”

Con gái ở tuổi này, phiền não lớn nhất không ngoại trừ yêu đương.

“Nói dì cũng không hiểu đâu!” Lâu Nghiêu Nghiêu xoay người lại, duỗi thẳng chân: “Dì, đột nhiên con cảm thấy thế giới này tràn ngập tuyệt vọng!”

“Phi phi phi! Con nói bậy bạ gì đó.” Dì Lưu buồn cười mắng cô một phen: “Nghiêu Nghiêu, dì nói lời công bằng, Trần Hạo kia thực không hợp với con, dì thấy Tần Chí sẽ không sai, đi công tác xa một chuyến, trở về người đầu tiên nghĩ đến là con, có thể quan tâm con như vậy, trừ Tần Chí, làm sao con có thể tìm đến người thứ hai?”

“Dì, Tần Chí đến đây?” Lâu Nghiêu Nghiêu đang giả chết bật người ngồi dậy, một đôi mắt to hồng giống con thỏ, ai thấy cũng hoảng.

“Đương nhiên, mang cho con rất nhiều đồ, dì để trong phòng con.”

Nghe vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu lập tức từ trên sofa chạy thẳng lên lầu, dì Lưu ở phía sau vừa bực mình vừa buồn cười kêu: “Nghiêu Nghiêu, đổi giày đã.”

Lâu Nghiêu Nghiêu dừng lại, vô cùng lo lắng cởi giày ném xuống đất, để chân trần liền chạy lên lầu. Lâu Thanh Thanh đứng ở cạnh cầu thang, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu chạy qua người lên lầu, từ đầu tới cuối, đều không liếc nhìn cô một cái, cô đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, các cô gặp thoáng qua, giống như cô ta không tồn tại trong thế giới của Lâu Nghiêu Nghiêu.

Cô ta lại nhìn về phía bảo mẫu đang đem giày của Lâu Nghiêu Nghiêu để vào tủ giày, miệng oán giận Lâu Nghiêu Nghiêu, ngữ khí lại vô cùng cứng chùi, thì ra là như thế này, dù cô ta tốt, cô ta cố gắng bao nhiêu

thì các bà vĩnh viễn cũng không nhìn thấy, mà Lâu Nghiêu Nghiêu chưa bao giờ làm cái gì, thậm chí kiêu ngạo tùy hứng làm cho người ta chán ghét nhưng các bà lại làm như không thấy, trong mắt chỉ có cô tốt!

Cuối cùng, nắm tay Lâu Thanh Thanh cũng được buông lỏng ra, yên lặng thong thả bước vào phòng vệ sinh, lấy khăn lau bắt đầu làm việc. Làm xong tất cả, Lâu Thanh Thanh lên lầu trở về phòng, cô ta cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đều ở tại lầu 3, khi đi ngang qua phòng Lâu Nghiêu Nghiêu, cô ta dừng bước, tâm tình phức tạp nhìn căn phòng này, cô ta cũng đã từng ở trong phòng này, một căn phòng khiến người ta không thể tự kiềm chế mà chìm vào mơ mộng, mãi đến khi cảm tình của cô ta cùng Lâu Nghiêu Nghiêu rạn nứt, bị Lâu Nghiêu Nghiêu đuổi ra.

Mấy năm nay, cô ta thường xuyên mơ tới cô gái nhỏ tránh sau lưng mẹ tò mò nhìn cô ta, cô bé tươi cười rực rỡ gọi cô ta “Chị”, cô bé sẽ ghé vào lưng cô ta dùng ngữ khí chân thật kêu “Thanh Thanh, em thích chị nhất.” Lâu Nghiêu Nghiêu luôn không để ý tới ý nguyện của cô ta, xuất hiện trong mơ của cô ta, sau đó tỉnh lại thì phát hiện chính mình đang khóc.

Không, sự tình biến thành như bây giờ, cũng không phải lỗi của cô ta, cô ta cũng muốn làm chị gái tốt, nhưng sự ghen tỵ của Lâu Nghiêu Nghiêu làm cho tất cả đều tan biến !

Áp chế cảm xúc, Lâu Thanh Thanh rũ mắt xuống tiếp tục đi, phòng cô ta ở cuối hành lang, nơi đó lúc ban đầu là phòng chứa đồ của Lâu Nghiêu Nghiêu. Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không biết có người ở ngoài cửa phòng mình làm Thần giữ cửa, cô chăm chỉ đem đồ Tần Chí đưa lấy ra một lần, sau đó lấy điện thoại đi động, chờ khi cô kịp phản ứng thì điện thoại đã bấm gọi.

Không đợi cô cắt điện thoại, bên kia rất nhanh liền có người nghe: “Nghiêu Nghiêu.”

“Vâng.” Lâu Nghiêu Nghiêu vốn nghĩ rằng chính mình sẽ không biết nói cái gì, nhưng nghe đến thanh âm quen thuộc mang theo ý cười ôn nhu kia, thói quen nhiều năm khiến cô đem suy nghĩ nói ra khỏi miệng như bản năng: “Tần Chí! Sao anh không đợi em?”

Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong lòng rên rỉ, rõ ràng đã hạ quyết định, quyết tâm muốn thay đổi hình tượng điêu ngoa của mình trong lòng Tần Chí, sao lời vừa ra khỏi miệng, liền biến thành chất vấn vậy? Đúng là thói quen hại chết người!

Đối với Lâu Nghiêu Nghiêu cổ tình gây sự, bên kia Tần Chí đã xem như thói quen: “Thật có lỗi, Nghiêu Nghiêu, hôm nay vừa trở về, công ty còn có một chút công tác phải xử lý, cho nên không thể chờ em.”

Theo tính tình của Lâu Nghiêu Nghiêu trước kia, nhất định là làm loạn một phen, sau đó thừa cơ ký kết vô số hiệp ước không bình đẳng, Lâu Nghiêu Nghiêu mất khí lực cùng quyết tâm rất lớn, mới áp chế dục vọng muốn nhân cơ hội vợ vét tài sản, cô tận lực làm cho ngữ khí của mình trở nên ôn nhu hơn: “Được rồi, tha cho anh đó, anh bây giờ đang ở công ty?”

“Ừ.”

“Vậy hiện tại có thể nghe điện thoại hay không? Em không làm phiền anh chứ?” Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi ra những lời này thật quá khó tin.

“Không đâu, hôm nay chỉ nói một chút việc đi công tác thôi, không có chuyện gì quan trọng.” Lời này vừa nói ra, nhất thời làm cho nhân viên trong phòng hội nghị đang chờ boss ra quyết định mở to hai mắt mà nhìn.

Bên kia Lâu Nghiêu Nghiêu đã bùm bùm oán giận đứng lên: “Công ty các anh thực vô nhân đạo, cuối tuần còn phải tăng ca?”

Tần Chí không có một chút cảm giác tội lỗi nói: “Đúng vậy, thực vô nhân đạo, hôm nay Nghiêu Nghiêu đi đâu chơi?”

Lâu Nghiêu Nghiêu nằm trên giường, đá chân nói: “Đi ra ngoài dạo.” Cô đương nhiên sẽ không đem chuyện mình đi săn bay kết quả bởi vì ngu ngốc ngăn người mà để người ta đi mất nói ra.

“Ừ, vậy à?”

Giọng của Tần Chí phai nhạt vài phần, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có phát hiện, cô nhớ tới kế hoạch ngày mai: “Tần Chí, ngày mai anh có phải đi làm không?” Khăng định sẽ đi, cuối tuần còn tăng ca, không lý do gì mà thứ hai sẽ ở nhà, thật sự là công ty vô nhân đạo, rõ ràng vừa mới đi công tác trở về, lại không cho nghỉ ngơi một chút. Xem ra kế hoạch sẽ phải tan biến!

Phát hiện sự chờ mong trong giọng nói của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí trước ánh mắt như dao của mười nhân viên cấp dưới, nói: “Không cần đi làm, mới đi công tác về, công ty cho nghỉ hai ngày.”

Nhân viên ở trong lòng rít gào: Công ty chúng ta khi nào thì có loại phúc lợi sau khi đi công tác được nghỉ hai ngày? Sao chúng tôi lại không biết?

Lâu Nghiêu Nghiêu nghe được không cần đi làm, nhất thời vô cùng cao hứng, cô đang cân nhắc nên nói như thế nào, bên kia bởi vì cô trầm mặc quá lâu, đành lên tiếng hỏi trước: “Nghiêu Nghiêu, ngày mai có chuyện gì sao?”

Lâu Nghiêu Nghiêu hít sâu một hơi, quyết định dùng lời nói thẳng để bày tỏ ý nghĩ của chính mình: “Tần Chí, ngày mai chúng ta đi hẹn hò đi.”

Chuẩn bị tốt phương án ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra nhưng Tần Chí lại không hề nghĩ tới vấn đề này, anh ngây ngẩn cả người, im lặng một lúc lâu khiến Lâu Nghiêu Nghiêu sốt ruột thúc giục hỏi: “Tần Chí, anh có đang nghe không?”

Ngữ khí có điểm ảo não cùng mất hứng, Tần Chí che giấu suy nghĩ, từ ghế đứng lên, đi đến bên cửa sổ: “Đang nghe.”

“Tần Chí, ngày mai chúng ta đi hẹn hò được không?”

Bên kia Lâu Nghiêu Nghiêu dùng ngữ khí thực thà lặp lại những lời này, Tần Chí một tay cầm di động, một tay đặt lên cửa sổ thủy tinh, anh rũ mắt xuống nhìn thành thị phía dưới bị đèn nê ông tô son trát phấn vô cùng mộng ảo, giọng nói hơi có vài phần vui đùa nói: “Được, anh đương nhiên không thành vấn đề, chỉ sợ đến lúc đó em cho anh leo cây.”

“Làm sao có thể?” Lâu Nghiêu Nghiêu từ trên giường nhảy dựng lên, kích động kêu to: “Em cho ai leo cây cũng sẽ không để anh leo cây!”

Đối với vấn đề này, Tần Chí không cùng cô tiếp tục nói, mà là chuyển đề tài: “Vậy khi nào anh đến đón em?”

Lâu Nghiêu Nghiêu nghĩ nghĩ: “Buổi sáng đi, đã quyết định như vậy rồi anh nhất định phải tới đó.”

“Ừ.” Tần Chí không nhìn ánh mắt trêu tức của bạn bè kèm đối tác, nói: “Anh gác điện thoại trước, bên này còn có chút việc bận.”

“Được rồi, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Xác định bên kia đã cất điện thoại, Tần Chí mới khép lại di động, đây là Lâu Nghiêu Nghiêu yêu cầu, bất cứ thời điểm nào cũng đều không thể gác điện thoại trước cô, bởi vì gác điện thoại là quyền lực đặc thù của cô.

Nguyễn Tư Nam khoanh tay trước ngực tựa vào bàn hội nghị, trào phúng nói: “Có người biết rõ phía trước là cái hố, còn vô cùng sốt sắng muốn nhảy vào, cậu nói người như thế có bao nhiêu ngốc?”

Tần Chí không để ý đến anh, trở lại vị trí chính giữa nói: “Mọi chuyện cứ quyết định như vừa rồi, tôi hi vọng sáng thứ ba có thể nhìn thấy phương án thực thi cụ thể ở trên bàn làm việc của mình, cứ như vậy đi, tan họp.”

Nói xong, Tần Chí mặt không đổi sắc trước ánh mắt đầy oán niệm của nhân viên đi ra khỏi phòng họp. Mọi người nhìn về phía phó tổng, Nguyễn Tư Nam nhún vai:

“Chắc chắn, oán niệm nhìn tôi làm gì? Cũng không phải tôi cho các người tăng ca, sao? Không muốn đứng không, vậy chúng ta tiếp tục! Không chiến đấu hăng hái đến hừng đông, ai cũng đừng mong đi.”

Nghe vậy, một đám nhân viên nhanh chóng như đi tị nạn rời khỏi phòng họp. Nguyễn Tư Nam giữ chặt tiểu trợ lý muốn chạy trốn, cùng đối phương trêu đùa: “Tiểu trợ lý, thấy em vất vả như vậy, Phó Tổng hôm nay mời em ăn cơm nhé.”

Tiểu trợ lý cố gắng kìm nén cảm xúc muốn tát hấn, vì tiền lương hậu đãi, tôi nhịn! Dù sao, cũng cùng tốt nghiệp một trường đại học, làm trợ lý tổng giám đốc cũng tốt! Tuy rằng cô một mình làm hai phần việc, vừa phải vì Tổng Tài bán mạng, vừa phải chịu Phó Tổng đùa giỡn!

Ra phòng họp gấp thư ký của Tần Chí là Chu Vân Nhị, Nguyễn Tư Nam vỗ vỗ bả vai cô: “Vân Nhị, em có thể tan tằm, ngày mai cũng không cần đi làm, ông chủ nhà em thấy em quá vất vả, cho em nghỉ một ngày, phải cố gắng lên, cơ hội tốt như vậy cũng không cảm được, xem ra tôi chỉ có thể nhận người khác.”

Chu Vân Nhị chỉ đi gọi điện đặt cơm, kết quả vốn ông chủ nhìn qua muốn chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, lại chỉ trong chớp lát đã không thấy tăm hơi!

Nghe lời nói trêu đùa của Nguyễn Tư Nam, Chu Vân Nhị làm bộ không nghe thấy, đuổi theo một nhân viên khác, hỏi nửa ngày mới biết được, thì ra ngày mai ông chủ muốn hẹn hò, cho nên không nói hai lời liền tan họp!

Lại là cô gái kia!

Chu Vân Nhị có mục đích rõ ràng, khi nhìn thấy thông báo tuyển nữ thư ký kia, cô chỉ biết cơ hội của cô tới, cô dựa vào quan hệ học sinh cùng trường với phó trưởng phòng, hơn nữa ngũ quan hài hòa, chém sáu tướng đánh bại những người khác, giành được vị trí này, tuy rằng cùng trong dự đoán không giống nhau, ông chủ cũng không phải sắc lang, thậm chí không chút nào cảm kích, này thông báo tuyển dụng hoàn toàn là phó trưởng phòng giở trò quỷ.

Nhưng thế thì sao? Mục đích của cô tuyệt đối sẽ không thay đổi, hưởng hờ, cô còn có Phó Tổng cường lực chống lưng. Cho dù biết rõ phó trưởng phòng luôn lợi dụng cô, nhưng có thể đạt tới mục đích, mọi thứ đều có thể xem nhẹ. Chính là, trước đó phải vượt qua ải của cô gái kêu “Lâu Nghiêu Nghiêu”, ải này thật sự rất khó vượt qua.

Lâu Nghiêu Nghiêu một chút không biết có người muốn leo qua đầu cô, sau khi cô gọi điện cho Tần Chí, liền vẫn đắm chìm bên trong sự hưng phấn, lại nói, cô tựa hồ chưa bao giờ chính thức cùng người khác hẹn hò, nên làm gì đây?

Về phần sự việc ngoài ý muốn buổi chiều, cô đã quên rất nhanh. Cô, Lâu Nghiêu Nghiêu là một người vĩnh viễn sẽ không bị đánh bại! Trong từ điển của cô, chưa bao giờ có hai chữ “Buông tay” này, nếu như muốn gì đó không phải của cô, vậy thì phải cướp lấy!

Mấy năm nay cô đều tranh đoạt, giờ có thể không sao? Tại sao à? Ngay cả người đàn ông ghê tởm như Trần Hạo kia, cuối cùng còn không phải bị cô cướp được sao? Trên đời này, còn không có thứ mà cô không cướp được.

Quan trọng nhất là, vừa nghĩ đến Tần Chí sẽ thuộc về người khác, cô liền cảm thấy thế giới này tràn ngập tuyệt vọng. Là vì Tần Chí, mới làm cho cô cảm thấy chính mình cũng không phải không đúng tí nào, mới không bị tuyệt vọng nhấn chìm, ít nhất còn có người nguyện ý yêu cô. Không ai biết, trong cái ác mộng màu đen kia, cô có bao nhiêu tuyệt vọng. Trở lại bảy năm trước, cô thay đổi rất nhiều, giống như tất cả không bao giờ có thể xúc phạm tới cô lần nữa, cô tự tin, cô không thêm để ý, cuộc sống của cô, tất cả đều có người kia che chở. Cho dù bị chán ghét cũng tốt, cô đều phải mặt dày mày dạn ở lại bên người Tần Chí, tuyệt không thay đổi, bất luận kẻ nào, đều đừng mong cướp anh từ trong tay cô. Người nào có ý muốn gây rối, toàn bộ đuổi đi, cho dù Tần Chí đối với cô không có cảm giác, nhưng chỉ cần không cho Tần Chí chọn, thì anh nhất định sẽ chọn cô.

Nếu là người khác, cô sẽ không làm như vậy, nhưng đó là Tần Chí, trong lòng cô có một sự lo lắng kì lạ, hơn nữa, tựa hồ cô lúc trước còn từng đem những cô gái bên cạnh Tần Chí đuổi đi hết, thậm chí cô còn hoài nghi, Tần Chí nếu như không lừa cô, lúc đó anh quả thật yêu cô, sẽ không phải vì anh căn bản không có lựa chọn thứ hai mới yêu cô chứ?

Khụ, nếu như lý luận này là thật? Vậy Tần Chí không phải là có khuynh hướng chịu ngược sao? Dù sao, mặc kệ nói như thế nào... Đầu tiên hẹn hò trước đã.

Cảm tình của cô đối Tần Chí là thành lập trên cơ sở “Không thể mất đi”, đến tận cùng có tình yêu hay không, cô không thể xác định, nhưng nếu không có tình yêu vậy thì bồi dưỡng đi, cô cũng đã chuẩn bị tốt việc cả đời bồi dưỡng cùng anh!

Nói sau, thay đổi quá lớn dọa Tần Chí chạy cũng không tốt, bọn họ đều cần thời gian thích ứng, từ từ sẽ đến, từng chút từng chút một, chậm rãi thay đổi, một ngày nào đó, Tần Chí sẽ phát hiện tâm ý của cô.

Trước khi ngủ, Lâu Nghiêu Nghiêu gửi cho Tần Chí một tin nhắn nói ngủ ngon, sau khi nhận được hồi âm, Lâu Nghiêu Nghiêu mới thỏa mãn đi vào ổ chăn.

Nhìn gian phòng kia đã tắt đèn, chỉ còn lại chút ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ, màn hình di động phát sáng làm cho sắc mặt Tần Chí nhìn qua mù mịt không rõ, lại nhìn phiên cửa sổ kia đến ngây ngốc, Tần Chí cất di động, yên lặng khởi động xe.

7. Chương 7: Hai Thanh Dao Sắc

Ngày hôm sau, khi Tần Chí đến, Lâu Nghiêu Nghiêu còn đang ngủ. Chờ dì Lưu đem cô từ trên giường lôi xuống dưới, liền thấy Tần Chí đang cùng cha mẹ cô ngồi ăn bữa sáng, Lâu Thanh Thanh xem nhẹ không nói tới. Bước chân Lâu Nghiêu Nghiêu không tự giác vừa chậm vừa nhẹ, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này thực tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng tim cô đập càng lúc càng nhanh.

Thị giác của cô giống như phim điện ảnh bị xử lý hiệu ứng, mặt cha mẹ bị mơ hồ trở thành bối cảnh, Lâu Thanh Thanh mặt bị đánh Mosaic, chỉ có mặt Tần Chí trở nên vô cùng rõ ràng.

Hai mươi lăm tuổi đúng là thời gian một người đàn ông vừa mới bước vào giai đoạn thành thực, trước khi hai mươi lăm tuổi, người đàn ông còn lưu lại một chút ngây thơ, bọn họ tuổi trẻ có sức sống đầu óc lại thường xuyên bị choáng váng, cảm tình lấy mình làm chủ, sau khi qua ba mươi tuổi, người đàn ông quá lối đời, tuy rằng trải qua nhiều phong sương bọn họ có lẽ đã hiểu được thế nào quý trọng một người phụ nữ, lại không có nhiều nhiệt huyết, cảm tình lấy ổn định là chính, mà này lúc này vừa vặn, lưu lại một ít nhiệt tình cùng kích thích khi còn thiếu niên, lại bắt đầu hiểu được quý trọng, vô luận là yêu đương hay là hôn nhân, đều là đối tượng ưu tiên lựa chọn.

Nếu như nói trước hai mươi lăm tuổi là giai đoạn trưởng thành của một người đàn ông, như vậy hai mươi lăm tuổi đến ba mươi tuổi, chính là giai đoạn định hình của một người đàn ông, đương nhiên, mỗi người mỗi khác.

Tóm lại, người đàn ông sau này giống như một viên ngọc từ từ phát sáng, vô cùng mê người, nhất cử nhất động đều mang theo một lực dụ hoặc khôn kể.

Tần Chí hôm nay mặc quần áo trong màu lam, tay áo được xắn cao, cúc áo thứ hai được cởi ra, lộ ra một mảnh xương quai xanh trước ngực nh, ở trong mắt Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí mỗi một lần cúi đầu ngẩng đầu, mỗi một lần nâng tay, đều tràn ngập lực dụ hoặc, mặc dù hai người đã quá quen thuộc, nhưng những tháng ngày đó đã vô tình bị lãng quên, trong trí nhớ của cô, Tần Chí tựa hồ nhảy vọt vào giai đoạn trưởng thành, đột nhiên liền trưởng thành.

Trước mặt anh vẫn là vị “anh trai nhỏ” mang theo một đám bạn cùng người ta đánh cho đầu rơi máu chảy, ngay sau đó anh đã thành người lạnh lùng âm trầm, là tinh anh của thương giới. Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên cảm thấy thực mất mát, vì cô bỏ qua những thứ đó, mất cay cay muốn khóc.

“Nghiêu Nghiêu.” Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô đứng ở dưới cầu thang, hơi hơi sững sốt, sau đó cười nham nhở.

Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt nhìn, đem nước mắt thu lại, chạy đến bên cạnh Tần Chí ngồi xuống, bọn họ quen thuộc đã muốn xâm nhập cốt tủy, nhưng thật ra cũng không có không được tự nhiên, đồng dạng xâm nhập cốt tủy còn có oán giận: “Tần Chí, tại sao sớm như vậy đã tới rồi?”

Phương Hi Lôi nghe vậy, nhú mày nói: “Nghieu Nghieu, sao lại không lễ phép như vậy?” Lại có chút áy náy nhìn về phía Tần Chí, vẻ mặt của Tần Chí thật ra không có gì biến hóa, thậm chí còn cười cười với Phương Hi Lôi, tỏ vẻ không ngại.

Lâu Nghiêu Nghiêu bị mắng đến ngạc nhiên, ủy khuất nhìn thoáng qua mẹ mình, sau đó mới nói với Tần Chí: “Anh hôm qua mới trở về, sao không nghỉ ngơi nhiều một chút, sớm như vậy đã lại đây, chắc chắn không nghỉ ngơi tốt, đều do em, sớm biết thế đã hẹn buổi trưa.”

Mọi người đều dự đoán Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ oán giận Tần Chí đến quá sớm, hại cô không thể nằm thêm một chút cảm thấy thực khó tin, thực khác thường, lúc trước hẹn Tần Chí, lần nào không phải ngủ tới khi mặt trời lên cao ba sào mới dậy, cho dù dậy, cũng oán giận Tần Chí một lúc lâu.

Vẫn là Tần Chí phản ứng nhanh: “Không có việc gì, ngày hôm qua ở trên máy bay đã ngủ qua, hơn nữa, đã lâu không tới thăm chú và dì nên hôm nay qua đây sớm một chút, còn có thể ở trước khi chú và dì đi làm tán gẫu một lúc.”

Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn sắc mặt anh khá tốt, không hiện vẻ mệt mỏi, tin là thật, không hề rối rắm vấn đề này nữa, cảm thấy hơi đói, bỏ chạy vào phòng bếp quán quýt lấy bảo mẫu đang làm bữa sáng.

Chờ cô đi rồi, Lâu Thanh Thanh vẫn cúi đầu yên lặng ăn bữa sáng đột nhiên cất tiếng hỏi Tần Chí: “Anh Tần Chí, hai người hôm nay muốn ra ngoài?”

Ngại Lâu Viễn Chí đang ở đây, Tần Chí lễ phép lên tiếng: “Ừ.”

“Nhưng mà, hôm nay Nghiêu Nghiêu không phải đã muốn hẹn...”

Lâu Nghiêu Nghiêu đi ra liền thấy Lâu Thanh Thanh đang nói chuyện cùng Tần Chí, trong lòng bốc hỏa, cố ý dùng ghế dựa kéo ra một tiếng tạp âm chói tai, sau đó cẩn thận mắt của Lâu Thanh Thanh, lưu lại một cái gáy cho cô ta: “Dì đang làm bánh trứng, anh muốn ăn không?”

“Muốn.” Tần Chí đương nhiên sẽ không cự tuyệt, tuy rằng đã ăn cũng đủ no rồi, mà đối với câu nói còn để ngỏ của Lâu Thanh Thanh, anh cũng không có biểu hiện ra một chút hứng thú.

Lâu Thanh Thanh cắn chặt răng, cúi đầu ăn bữa sáng, cô luôn luôn là một học trò tốt hôm nay lại không đi học, trên người ăn mặc cũng không mộc mạc giống ngày thường, mà là thay một thân quần áo trắng thực tinh xảo, tóc cũng thả xuống dưới, mềm mại ở trên vai.

Thái độ của Phương Hi Lôi đối với Tần Chí không tính quá thân thiết, càng có vẻ mẹ vợ xem mắt con rể, hỏi vài câu về tình hình cha mẹ Tần Chí gần đây, lại quan tâm một chút tình huống công ty anh, cũng không có ở lâu, liền đi làm.

Thái độ của Lâu Viễn Chí đối với Tần Chí có chút lạnh nhạt, kỳ thật ông đối với ai cũng đều rất lạnh nhạt, trừ Lâu Thanh Thanh, người này có một cảm giác lạ thường về sự ưu việt, buồn cười cũng thật đáng buồn.

Ăn xong rồi bữa sáng, Lâu Nghiêu Nghiêu lôi Tần Chí tới gara, thấy góc sáng sủa có dựng một chiếc xe đạp, Tần Chí có chút nghi hoặc.

Lâu Nghiêu Nghiêu thực hưng phấn hỏi anh: “Thế nào? Chiếc xe này còn có thể đi không?”

Đêm qua Lâu Nghiêu Nghiêu đã nghĩ qua, cô hiện tại tựa hồ đối xe ô tô có chút khó chịu, nếu ngày mai đi ra ngoài hẹn hò, kiểu chịu đựng sống dở chết dở như vậy, thật quá mất hứng, cho nên ngủ đến nửa đêm lại âm thầm chạy đến gara tìm được chiếc xe đạp này.

Được người mình thích chở, điều này trong lúc còn trẻ, là chuyện vô cùng lãng mạn và hạnh phúc, hơn nữa từ sau khi Tần Chí tốt nghiệp đại học, cô cũng ít có thời gian gặp anh, nhiều năm như vậy, cô ngồi qua rất nhiều xe đẹp, nhưng cái làm cô nhớ nhất cũng chỉ là cảm giác ngồi sau lưng người này, cảm nhận được gió, tự do mà thoải mái.

Quan trọng nhất là mục đích của chuyện này, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới bầu không khí hẹn hò.

“Để anh xem.” Tần Chí ngồi xổm xuống, đánh giá chiếc xe này, thân xe đã được Lâu Nghiêu Nghiêu rửa qua, lốp xe cũng được bơm căng, anh quay quay bàn đạp, lại bóp bóp bánh xe, lấy bơm xe bơm lần nữa mới nói với Lâu Nghiêu Nghiêu: “Ngồi lên thử xem.”

Lâu Nghiêu Nghiêu theo lời ngồi ở phía sau, Tần Chí sải bước liền ngồi lên phía trước, đạp xe vòng vòng hai vòng, bánh xe co dẫn tốt, không có xì hơi, còn có thể dùng, tuy nhiên dù sao cũng để không nhiều năm như vậy, có thể đi được bao lâu, thực khó mà nói.

“Thế nào? Thế nào?” Lâu Nghiêu Nghiêu ở phía sau ôm thắt lưng anh hưng phấn hỏi.

Tần Chí đứng xuống, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu nói: “Còn có thể dùng.”

“Hôm nay chúng ta dùng chiếc xe này đi ra ngoài được không?”

Mắt Lâu Nghiêu Nghiêu rất lớn, khi cô cố ý mở to hai mắt nhìn người, sẽ có chút dọa người, nhưng đồng thời cũng có thể từ trong mắt cô nhìn thấy chính mình, sẽ có một cảm giác cô nhìn rất chuyên chú.

Tần Chí bị cô nhìn như vậy, trong nháy mắt có chút thất thần, mãi đến khi Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi lại, mới hồi phục tinh thần, cười gật đầu đáp ứng.

“Chúng ta nhanh chóng xuất phát đi, chờ lát nữa thì sẽ rất nóng.”

Tần Chí đương nhiên không ý kiến, anh đi ra ngoài đem xe dừng ở gara nhà Lâu Nghiêu Nghiêu, Lâu Nghiêu Nghiêu đem xe đạp ra bên ngoài chờ anh.

Lâu Nghiêu Nghiêu chống xe, nhìn về hướng gara chờ Tần Chí, đột nhiên nghe thấy có người gọi cô: “Nghiêu Nghiêu.” Thanh âm kia làm cho người ta cảm giác như tắm trong gió xuân.

Trước mặt cô cảm giác được có xe chạy qua tạt gió, cũng nghe đến âm thanh phanh lại, nhưng cũng không để ý, tiểu khu này nhà ai không có xe, nhưng thật không ngờ chủ nhân xe này lại quen biết mình. Lâu Nghiêu Nghiêu kỳ quái quay đầu lại, nhìn thấy là người mà đời này cô không muốn nhìn thấy nhất, Trần Hạo.

Trần Hạo thấy cô quay đầu, thần sắc ôn nhu lại mang chút giả dối nói: “Chờ lâu không, Nghiêu Nghiêu, thật có lỗi, bởi vì đón Lamphere trước, cho nên đến chậm.”

Lâu Nghiêu Nghiêu căn bản không biết anh ta đang nói cái gì, tâm tình tốt đẹp vừa rồi chạy không còn một mảnh, lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Anh tới nơi này làm gì?”

“Lâu Nghiêu Nghiêu, không phải cô kêu anh ấy tới đón cô sao? Hiện tại lại diễn kịch cho ai xem.”

Lâu Nghiêu Nghiêu ngạc nhiên nhìn cô gái ngồi ở vị trí phó lái, cô ta thấy Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn qua, hừ lạnh một tiếng xoay đi, vẻ chán ghét không cần nói cũng biết.

“Lamphere, em sao lại nói chuyện cùng Nghiêu Nghiêu như vậy?” Ý cười trên mặt Trần Hạo thu trở về, ý tứ che chở rõ ràng.

Những lời này tựa hồ đem Lamphere chọc giận, cô ta mở cửa xe, dùng sức đóng sầm, tức giận nói: “Trần Hạo, anh phải làm rõ ràng, rốt cuộc ai mới là bạn gái anh?” Cô gái này rất đẹp, một vẻ đẹp yếu ớt, tính tình lại vô cùng mạnh mẽ.

Trần Hạo bất đắc dĩ nhìn nhìn Lamphere, lại nhìn nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu, nhìn qua thực khó xử: “Lamphere, anh đã nói rất nhiều lần, Nghiêu Nghiêu chỉ là học muội của anh.”

“Học muội? Trần Hạo, anh dám nói cô ta không có ý đồ đối với anh?”

Lâu Nghiêu Nghiêu chống xe đạp, lạnh lùng nhìn hai người kia, loại kịch ngày thơ này cô đã không có cảm giác gì, xuất diễn này, bọn họ còn ra sức diễn xuất, nhưng cô đã muốn lui về phía sau màn.

Mọi người đều biết, Trần Hạo có một thanh mai trúc mã, Trần Hạo tuy rằng “Không thích” cô ta, nhưng thân thể cô gái này không tốt, lại luôn tìm cái chết, Trần Hạo mới “Không thể không” đáp ứng làm bạn trai cô.

Anh ta bất đắc dĩ, tất cả mọi người thấy rất rõ ràng, cho nên tuy rằng anh ta cự tuyệt Lâu Nghiêu Nghiêu, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn cảm thấy, anh ta đối cô không giống như vậy, anh ta chưa bao giờ cự tuyệt cô tới gần, ánh mắt anh ta nhìn cô cũng không giống như những người khác, thậm chí khi cô cùng Lamphere khắc khẩu, nhiều lần đều che chở cho cô.

Hiện tại xem ra, tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là một trò cười. Kỳ thật anh ta đối mỗi người đàn bà đều giống nhau, ôn nhu làm cho người ta sa vào. Kỳ thật, rất đặc ý đi, Trần Hạo, nhìn một đám con gái tranh anh ta đến đâu rơi máu chảy, “Không thể nề hà”, anh nhất định thực tự đắc? Mà nguyên nhân cô cùng Lâu Thanh Thanh có thể làm cho anh ta đối đãi đặc biệt, chỉ sợ là bởi vì các cô là một đôi chị em, cố gắng này làm cho Trần Hạo có một loại cảm giác thành tựu bệnh hoạn.

Trần Hạo người này, dùng cách nói vài năm sau chính là mắc bệnh hoàng tử, mới trước đây ảo tưởng trở thành hoàng tử, sau khi trưởng thành liền thật sự nghĩ chính mình là hoàng tử. Đây là bệnh.

Đáng tiếc, mạng Lamphere quá ngắn, bằng không, cô gái hơi một chút là cắt mạch uống thuốc ngủ này luôn ảo tưởng tất cả những cô gái khác đều thích anh ta, giống bệnh thần kinh ở cùng anh cả đời, cũng là kết cục tốt.

Nghĩ đến mọi chuyện đã qua, trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu giống như có động vật đang rít gào, bóng ma đang bao phủ cô, có một loại dự cảm mãnh liệt muốn bùng nổ. Đột nhiên, có người nhẹ nhàng cầm tay cô, lực đạo ôn nhu gỡ ngón tay đang cầm sâu vào thịt của cô, lòng bàn tay anh ấm áp, tựa hồ có thể bị xua tan sự lạnh lẽo trong lòng cô.

“Đi thôi.” Tuy rằng là câu trần thuật, lại mang theo vài phần hỏi cùng không xác định.

Lâu Nghiêu Nghiêu ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang cúi đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Lâu Nghiêu Nghiêu nở một nụ cười tươi, gật gật đầu: “Ừ, chúng ta đi thôi.”

Bọn họ không coi ai ra gì ngồi trên xe đạp, từ bên cạnh Trần Hạo cùng Lamphere đi qua.

Đứng ở cửa nhìn mọi chuyện, Lâu Thanh Thanh rốt cục có động tác, cô đuổi theo la lớn: “Nghiêu Nghiêu, em không dự sinh nhật Trần Hạo?”

Lâu Nghiêu Nghiêu sững sốt, lúc này mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật Trần Hạo, khó trách sáng tinh mơ Trần Hạo lại mang theo Lamphere vội tới chỗ cô, chuyện này không thể trách cô, tuy rằng cô biết ngày sinh nhật Trần Hạo trong mấy ngày này, nhưng cô dùng là nông lịch, ngày tháng hàng năm đều không giống, ai sẽ nhớ rõ ngày của “Bảy năm trước”, hơn nữa... Quên thì quên, cũng đã không phải việc quan trọng nữa rồi.

Lâu Nghiêu Nghiêu không để ý đến Lâu Thanh Thanh, ôm sát thắt lưng Tần Chí, mặt tựa vào lưng Tần Chí, cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của anh, nhắm hai mắt lại, giờ khắc này, cô cảm thấy vô cùng an tâm, mặc kệ những người đó, cô đời này chỉ cần có người này là đủ rồi.

Lâu Thanh Thanh, cô có thể khiến tôi ghen tỵ nhưng không thể khiến tôi điên cuồng, Trần Hạo không thể khiến tôi thống khổ, không có hai thanh dao sắc này, ai có thể dùng cái gì để thương tổn tôi? Lâu Thanh Thanh, chị em ta nếu thiếu một người, uy lực giảm một nửa, không có người phụ nữ “Ác độc” như tôi làm nền cho sự thuần khiết thiện lương của cô, cô có thể tỏa sáng không? Trần Hạo, anh còn có thể được ai coi trọng? Tôi mỗi mắt mong chờ.

Xe đạp đương nhiên không nhanh bằng ô tô, Trần Hạo ba người tuy rằng chậm trễ một ít thời gian, cũng rất nhanh đuổi theo lên trước hai người.

Bên cạnh đường cái, Lâu Nghiêu Nghiêu đang vòng tay ôm thắt lưng Tần Chí, Tần Chí bất đắc dĩ nói gì đó, một tay lái xe, một tay khác lại kéo tay cô ra, bị lấy ra, cô liền đổi tay khác tiếp tục ôm, đùa đến ngiên, cuối cùng Tần Chí đành phải dùng một bàn tay cầm hai tay cô để ở phía trước, Lâu Nghiêu Nghiêu liền giãy giụa, đập vào ngực anh, bụng anh, chiếc xe đạp màu hồng phần chuyên dùng cho con gái bị Tần Chí lấy hình chữ “bát” xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước, khiến người khác nhìn đã muốn cười.

Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt đi qua bên người cũng đủ làm cho ba người trong xe nghe được tiếng cười của Lâu Nghiêu Nghiêu, mang theo hương vị của một cô gái nhỏ, tùy ý lại nghịch ngợm. Từ đầu tới cuối, hai người giống như đã quyết định từ trước, không hề nhìn bọn họ liếc mắt một cái. Trần Hạo vẫn nhìn vào kính phản quang, mãi đến khi rốt cuộc không nhìn thấy hình bóng hai người kia nữa mới thôi.

8. Chương 8: Đi Không Được

Từ nhỏ đến khi học đại học Lâu Nghiêu Nghiêu đều ở nhà ông ngoại, nói là ông ngoại nuôi lớn cũng không đủ. Tổ tiên Phương gia chuyên kinh doanh tơ lụa, lịch sử có đến mấy trăm năm, hưng thịnh có mà nghèo túng cũng có, đến thời của ông ngoại Lâu Nghiêu Nghiêu, liền chỉ còn lại mình ông là độc đinh.

Người già luôn yêu những thứ cổ kính, không quen ở nhà lầu xe hơi, cũng đối với biệt thự Tiểu Dương không hứng thú, mãi cho đến khi qua đời, đều ở trong căn nhà đó dưỡng lão cùng với mấy người già khác.

Khu nhà kia tất cả đều được làm từ gỗ quý, không thể nói rõ quý phái xa hoa như thế nào, nhưng do được xây dựng từ nhiều năm nên có một ý nghĩa khác thường, ở cũng chỉ có những người già như ông ngoại, nếu muốn làm chút gì đó thì sẽ rất cố chấp, không chịu nổi ông lấy cái chết để bức bách, còn nữa, ở trong khu nhà kia, nếu không phải là nhà nhiều thế hệ làm ăn buôn bán, thì chính là làm văn hóa, chiến tranh không làm cho bọn họ ngã xuống, cách mạng cũng không làm cho bọn họ ngã xuống, hiện tại đương nhiên cũng không thể, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì, cũng may mắn, bây giờ khu nhà đó đã có chút danh tiếng, được cho vào danh sách cần bảo vệ.

Trước đây, chuyện mà Lâu Nghiêu Nghiêu thích làm nhất, chính là đi theo ông ngoại đến các nhà khác la cà. Miệng cô vốn ngọt lại biết làm nũng, dỗ những người này hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay, mềm nhẹ mà vui đùa. Tần Chí khi đó là vua của những đứa trẻ trong khu, lá gan lớn, đánh nhau giỏi, quả thực chính là vô pháp vô thiên, mãi đến khi gặp được khắc tinh của anh—— Lâu Nghiêu Nghiêu.

Lâu Nghiêu Nghiêu ở trước mặt người lớn vờ nhu thuận, nhưng sau lưng sẽ gây sự, có tiếng là yêu tinh gây chuyện, sau khi học về, bị người ta hẹn ở cửa trường học tuyên bố muốn đánh cô, không phải hai ba lần, những cậu bé trong khu đều từng giúp cô đánh vài lần, bọn họ ở phía trước đánh cho đầu rơi máu chảy, cô ở phía sau cùng các bạn gái chống nạnh mắng, mắng mệt mỏi, liền phui phui tay về nhà ăn cơm, lưu lại một đám thương binh tàn tướng.

Đến sau này, quả thực là người gặp người trốn, kỳ thật người nên trốn nhất phải là Tần Chí, nhưng anh không trốn được, ông anh cùng ông ngoại Lâu Nghiêu Nghiêu là bạn tri kỷ, Lâu Nghiêu Nghiêu lại là một người giỏi mách lẻo, thời thơ ấu cùng thiếu niên của anh, đã bị Lâu Nghiêu Nghiêu hung hăng tàn phá.

Sau này bị tra tấn thành nghiện. Lúc đó, Tần Chí thành người anh trai nhỏ mà Lâu Nghiêu Nghiêu gọi đến là đến, bảo đi là đi, cả câu oán hận cũng không dám nói.

Tần Chí cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đi quanh nửa khu nhà mới về tới căn nhà xưa, thế giới này phát triển quá nhanh, muốn thích ứng, phải cần có tiền, không có thời gian quay đầu, cũng quên quay đầu, ngày xưa ở trong mắt Lâu Nghiêu Nghiêu coi như đi không đến đầu cửa lớn khu nhà, nay lại đứng ở nơi cao nhất liếc mắt một cái có thể nhìn đến tận cùng.

Tần Chí phụ dựng xe dắt Lâu Nghiêu Nghiêu đi quanh khu nhà một đường đi tới, từ khi thế hệ trước mất đi, những người trẻ tuổi đều rời khỏi chỗ này, đi tới bầu trời rộng lớn bên ngoài, trên đường đi đến đều là du khách, hoặc là đoàn làm phim đang quay phim cổ trang, đầu đường có bán đồ ăn vặt cùng trang phục, vật phẩm trang sức, ngẫu nhiên gặp vài gương mặt từng quen biết, cũng chỉ tùy ý lên tiếng gọi, sau đó xoay người rời đi, không nhiệt tình không thân cận, đã không còn hương vị trước kia.

Tần Chí hỏi cô muốn đến trong nhà xem không, Lâu Nghiêu Nghiêu lắc đầu cự tuyệt, cô thật giống như một đứa nhỏ vứt bỏ bảo vật, đột nhiên có một ngày muốn tìm về, kết quả sau khi tìm về, phát hiện người vứt bỏ bảo vật không chỉ có cô, hơn nữa, bọn họ cũng chưa nghĩ tới sẽ tìm lại. Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên cảm thấy bản thân có chút hiểu suy nghĩ của những người già này.

Điều này làm cho tâm tình Lâu Nghiêu Nghiêu trở nên buồn bã, giữa trưa hai người ở khu nhà dưỡng lão chấp nhận ăn một chút thức ăn được trang trí đẹp, hương vị lại càng ngày càng không khác điểm tâm chính tông nổi tiếng.

Cô giống như một người chìm trong hồi ức, bước qua bước lại lưu lại dấu chân, vốn tưởng rằng quên tất cả lại chậm rãi hiện lên, rõ ràng thật giống như chuyện mới ngày hôm qua.

Tần Chí nắm tay Lâu Nghiêu Nghiêu như thế, chậm rãi đi tới, thật giống như nhiều năm trước, cô thực lười, đi đường tựa như không có xương cốt, khi anh không muốn công cô, liền cùng nắm tóc anh như cưỡi ngựa,

mỗi lần tan học đều phải mệt chết khiếp, anh sẽ hỗn hển mắng cô: ” Vua phiền toái! Quỷ chán ghét!”

Cô sẽ đặt mông ngồi dưới đất không đi, mặc anh gấp đến độ giơ chân cũng chết không đứng dậy, cuối cùng anh chỉ có thể nhận mệnh công vua phiền toái này. Sau đó cô liền kéo lỗ tai anh dắc ý kêu ngao ngao: “Ai là vua phiền toái?”

“Anh là vua phiền toái.”

“Ai là quỷ chán ghét.”

“Anh là quỷ chán ghét.”

Những đứa nhỏ khác trong khu sẽ ở phía trước cười anh không có chí khí, sau đó kẻ xướng người hoạ đóng giả bọn họ nói chuyện, phía sau, anh sẽ buông cô, đuổi theo đánh người, đánh ột đám tiểu quỷ đều kêu cha gọi mẹ, cô sẽ ở phía sau cười, kêu cổ lên. Đánh xong, anh còn phải công vua phiền toái này về nhà.

Lâu Nghiêu Nghiêu nghĩ nghĩ liền nở nụ cười, Tần Chí hỏi cô cười cái gì, cô không nói, chỉ nhìn anh một cái rồi lại cười. Anh cũng không thêm để ý, chỉ bất đắc dĩ nhìn cô, cười xong, cô liền khóc, trước kia cô rất mạnh mẽ, cãi nhau, đánh nhau, cũng không khóc, cho dù bại thối thê thảm, cũng vênh vao tự đắc không khác gì nữ vương, kỳ thật cô từ nhỏ cũng đã biết xem sắc mặt người khác, cha không thích cô, cô cũng không làm nũng với ông, ai chán ghét cô, ai phiền cô, cô không thêm để ý, sau đó sẽ không bao giờ tới gần, cô rất ít khi khóc trước mặt người khác, bởi vì cô biết, cho dù khóc, những người đó cũng sẽ không thêm để ý.

Thì ra, rất sớm trước kia, người nào để ý đến cô, người nào không thêm để ý đến cô, trong lòng cô đã phân biệt rất rõ ràng. Ghen tị khiến người ta điên cuồng, bởi vì ghen tị, cô thay đổi đến chính cô cũng không nhận ra. Cô tựa như mơ một ác mộng thật dài, có một ngày, đột nhiên tỉnh lại.

Cô đột nhiên bật khóc, làm Tần Chí hoảng sợ, bối rối tìm khăn tay giúp cô lau nước mắt, từng hạt từng hạt, lau mãi cũng không hết. Không giống với trước kia, trước kia cô vừa khóc, anh sẽ ở một bên oán giận “Con gái thật sự là phiền toái muốn chết”, sau đó thô lỗ lấy tay áo giúp cô lau nước mắt, sau đó bọn họ sẽ cãi nhau, không phải có chuyện phiền toái, cô cũng sẽ không muốn đi tìm anh, mà hiện tại, lúc anh cúi đầu, biểu tình còn thực sự chăm chú lấy khăn tay lau nước mắt, động tác cũng thực ôn nhu, nhẹ nhàng dùng khăn tay thấm hết nước mắt, giống như sợ làm đau cô.

Anh đã thay đổi, trở nên xa lạ.

Cô hỏi anh: “Làm sao bây giờ? Em đi không được.”

Anh đi về phía trước, bọn họ đều nhắm về phía trước mà đi, chỉ có cô, quay đầu, đứng tại chỗ, lưu luyến tất cả những gì đã qua, đắm chìm trong hoài niệm, đi không được, cũng không muốn đi. Nhưng anh sẽ càng chạy càng xa, đến một ngày, cô rốt cuộc không nhìn thấy anh nữa.

Cô bá đạo cùng không phân rõ phải trái là có tiếng, kỳ thật đó chỉ là vì cô là một người nhát gan! Sợ hãi cự tuyệt, cho nên bá đạo chuyên chế, sợ hãi mất đi, cho nên không từ thủ đoạn... Nói đến cùng, cô chính là không tin tưởng, nên cố tình, cô lại không đủ thông minh, mỗi lần đều bị đùa giỡn xoay quanh.

Tần Chí dừng một lát, nhìn cặp mắt kia tràn đầy bi thương, chậm rãi cúi đầu tiếp tục giúp cô lau nước mắt, thanh âm nhẹ như không có: “Không có việc gì, anh sẽ ở cùng em.”

Trong mắt Lâu Nghiêu Nghiêu tất cả đều là nước mắt, thấy không rõ thần sắc của anh, nhưng tâm liền trở nên yên tĩnh. Lâu Nghiêu Nghiêu khóc nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chốc lát sau lại bắt đầu lôi kéo Tần Chí đi dạo khắp nơi, coi như vừa rồi chưa hề khóc, Tần Chí cũng tránh chuyện này.

Bọn họ đi đến trường học trước kia, dọc theo đường đi Lâu Nghiêu Nghiêu nói mãi không ngừng nhiều chuyện trước đây. Tần Chí ngẫu nhiên phụ họa, đa số chỉ là lảng lảng nghe, không giống khi thiếu niên ngây ngô xúc động, tính tình anh càng trầm ổn, thậm chí có chút trầm mặc.

Lâu Nghiêu Nghiêu mở cửa một quán ăn, các món ăn đều gọi một phần, nhưng chỉ ăn một ngụm, liền hướng miệng Tần Chí đút vào, cuối cùng trừ bỏ một chén canh nóng, Lâu Nghiêu Nghiêu căn bản chưa ăn bao nhiêu, Tần Chí lại ăn rất nhiều, những thứ kia không phải ngon, đa dạng không phải nhiều nhất, nhưng nơi này tuyệt đối là nơi ăn có cảm giác tốt hơn bất kì nơi nào.

Đã đến giờ tan học, học sinh nối đuôi nhau mà ra, một dòng xe cộ thật dài xuất hiện ở đường cái, Tần Chí dùng chiếc xe đạp màu phấn hồng kia chở Lâu Nghiêu Nghiêu lẫn vào bên trong đàn học sinh, hạc trong bầy gà.

Nam sinh nhìn cô gái nói: “Ha ha, người đàn ông kia thật ngốc!”

Cô gái quảng anh một cái tát: “Cậu mới ngốc!”

Thấy ánh mắt khác thường của đám học sinh, Lâu Nghiêu Nghiêu vui vẻ, Tần Chí đen mặt, tận lực bỏ qua những lời nghị luận cùng tiếng cười của Lâu Nghiêu Nghiêu. Bị cười nhạo đủ, Lâu Nghiêu Nghiêu bảo Tần Chí chở cô tới rạp Cinemax, tuy rằng cô tâm huyết dâng trào lôi kéo Tần Chí đi dạo nửa khu nhà xưa, tuy vậy không quên hôm nay mình chính là đi hẹn hò, hẹn hò thì phải làm một việc là—— Xem phim.

Hôm nay có mấy bộ phim mới chiếu, tuy nhiên Lâu Nghiêu Nghiêu đều đã xem qua, đương nhiên không có hứng thú, Tần Chí lại cái gì cũng đều tùy cô, chọn nửa ngày, chọn một bộ văn nghệ tình yêu tương đối ít được lưu ý.

Tình huống rất đơn giản: Thời dân quốc, một đôi nam nữ trẻ tuổi bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể ở cùng một chỗ, trải qua nhiều sai lầm lại thương tổn lẫn nhau, sau khi thống khổ oán hận, rốt cục mở ra khúc mắc, đến ở cùng nhau.

Diễn viên diễn thực chuyên nghiệp, động tác vẽ mặt cũng rất cuốn hút, là một bộ phim không tồi.

Đang nhìn đến đoạn thống khổ, các nữ sinh trong rạp chiếu phim tâm tình giống như kịch bản pháp phòng không chừng, tuy nhiên có vẻ mất hứng là, thường thường nghe thấy có người “Cùm cụp cùm cụp” nhắm mắt, nhìn đến chỗ bị thương, nước mắt mọi người đều rơi xuống, chợt nghe thấy thanh âm “Phốc phốc phốc”.

Lại một lần nữa bị trợn mắt nhìn về sau, Lâu Nghiêu Nghiêu cắn cánh gà vô tội nhìn Tần Chí: “Thật sự rất buồn cười, anh không biết sao?”

Tần Chí trực tiếp không nhìn cô, cũng chỉ có cô mới có thể ở trong một đám nữ nhân khóc như núi đổ lại cười ha hả.

Kỳ thật chuyện này không thể trách Lâu Nghiêu Nghiêu, lấy ánh mắt của bảy năm sau mà nói, bộ phim này, kịch bản vô vị thì thôi đi, hiệu ứng lại đặc biệt khôi hài, đủ tình huống cầu huyết nhắm nhí, cô hiện tại lại không thể đem lý do cười nói ra, người khác cũng không hiểu được...

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không muốn cười, nhưng nhịn không được. Vẫn xem cho đến kết cục, thần sắc Lâu Nghiêu Nghiêu mới có biến hóa. Màn hình trắng đen, xuất hiện thân ảnh lúc trẻ của nam chính nữ chính, anh chở cô đi qua rừng hoa đào nở rộ đào. Tiếp theo, bọn họ đều già đi, anh đi đứng khó khăn, không đạp được xe, cô chở anh đi ngang qua từng gốc đào, hoa đào không có, gốc đào không còn, chỉ để lại hai người già bọn họ. Hai vị lão nhân dắt tay mà cười —— Hết phim.

Khi ra khỏi rạp, rất nhiều người đều trầm mặc, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không ngoại lệ. Tần Chí lấy xe tới, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi lên, ôm thắt lưng anh.

“Tần Chí, hiện tại anh chở em, chờ ngày nào đó anh đi không được, sẽ đến lượt em chở anh.”

Tần Chí bị lời cô nói làm nở nụ cười: “Tại sao không phải là hiện tại? Tuy nhiên, thực sự tới lúc đó em cũng không chở nổi anh.”

Lâu Nghiêu Nghiêu nhéo hông anh: “Muốn bị đánh phải không? Anh thật ngu ngốc, chở nổi hay không nổi chỉ là phụ, quan trọng là tâm ý của em, tâm ý của em, anh có hiểu không?”

“Được được được, em nói sao thì là vậy.” Anh chỉ coi như cô lại cố tình gây sự.

Lâu Nghiêu Nghiêu cực kỳ tức giận, nhưng không muốn tiếp tục đề tài này, vì thế dùng sức nhéo anh, dùng khí lực của cô thì căn bản là không đủ, Tần Chí mặc cô nhéo, Lâu Nghiêu Nghiêu nhéo anh nửa ngày cũng không thấy anh có phản ứng, vì thế sửa nhéo thành gãi. Tần Chí cái gì không sợ, chỉ sợ nhột.

“Đừng đùa, anh đang lái xe.”

Lâu Nghiêu Nghiêu đương nhiên không nghe, tiếp tục giải.

“Lâu Nghiêu Nghiêu, anh tức giận.”

“Ha ha, giận đi, giận đi, hở giấy tức giận, em mới không sợ đâu! Đến đây nào, meo meo một cái đi!”

“Lâu Nghiêu Nghiêu!”

Hai người một đường cười đùa trở lại tiểu khu, đến cửa tiểu khu, Lâu Nghiêu Nghiêu không muốn nhanh như vậy liền chia tay, vì thế để Tần Chí dừng lại, hai người đi bộ trở về, Tần Chí thực tự nhiên dắt tay cô, hai người đều không cảm thấy như vậy có cái gì không đúng, từ khi cô còn bé tí anh đã nắm tay cô rồi, thói quen này đã xâm nhập vào cốt tủy.

Lâu Nghiêu Nghiêu không để anh nắm, mười ngón tay họ đan chặt vào nhau, nhìn không chớp mắt, làm bộ như không phát hiện ánh mắt nghi hoặc của anh. Cô chột dạ, cho nên không dám nói lời nào, Tần Chí cũng không nói, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu có thể cảm giác được, anh luôn luôn nhìn cô. Đêm thực tĩnh lặng, hai người trầm mặc, nhưng không khó chịu, thậm chí đáy lòng Lâu Nghiêu Nghiêu nhảy nhót lạ thường.

Cho dù đường dài cũng có lúc đi hết, biết rõ về sau ngày còn dài, biết rõ về sau bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nhau, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy không thể buông tay. Nhưng nhà Tần Chí không ở tiểu khu này, mà ở một khu khác cách nơi này rất xa, Lâu Nghiêu Nghiêu cứ mãi lôi kéo anh vẫn không cho đi.

Tần Chí khởi động xe, nghiêng đầu nhìn cô, Lâu Nghiêu Nghiêu đi tới hôn hai má anh một chút, sau đó đem mặt nghiêng đi: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Ngủ khi có điểm bắt đầu rồi, nhưng trong ánh mắt đã có ý cười.

Sau khi hôn chúc ngủ ngon, Lâu Nghiêu Nghiêu lui ra phía sau vài bước, muốn nhìn anh đi, tuy nhiên Tần Chí dùng hành động biểu đạt ý tứ của anh, cô không đi vào, anh sẽ không đi. Cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu thỏa hiệp, đi vài bước, đột nhiên lại chạy đến: “Tần Chí.”

“Ừ.”

“Nếu như anh chán ghét em, xin anh nhất định phải nói cho em biết.”

“Được.”

Ngủ khi cùng thần thái của cô đều nói rõ cô đang thật sự quan tâm vấn đề này, ý cười trên mặt Tần Chí không thay đổi, không có biểu hiện chút gì, cũng không hỏi cô vì sao, chỉ nghiêm túc hứa với cô, giống như mỗi lần cô cố tình gây sự, anh đều như vậy.

Lâu Nghiêu Nghiêu đứng ở trong phòng, nhìn xe Tần Chí đi xa.

Tần Chí, cho dù sợ hãi, cho dù bị cự tuyệt, em cũng sẽ không buông tay, cho dù, kết quả là... Dù anh chán ghét em, nhưng, nếu như... Anh chán ghét em, xin nói cho em biết, như vậy, em tuy rằng vẫn sẽ không buông tay, nhưng em sẽ dùng cố gắng lớn nhất, cho anh bớt chán ghét em một chút.

9. Chương 9: Bạn Bè

So với Lâu Nghiêu Nghiêu bên kia hẹn hò coi như vừa lòng, Lâu Thanh Thanh bên này quả thực chính là vô cùng thê thảm. Nửa đêm lúc trở về, một đầu tóc đen bóng dài bị dính bơ không nói, buổi sáng hôm nay khi Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn thấy mặt trái của cô ta còn sưng phù, trên ngực chỗ xương quai xanh có thể mơ hồ thấy mấy vết cào khỉnh bố.

Đối với tình huống này, Lâu Nghiêu Nghiêu có điểm vui sướng khi người gặp họa, nếu như nói cô là không phân rõ phải trái, như vậy thanh danh của Lamphere cũng không tốt gì hơn, chính cô cũng phải nói —— Người điên.

Đời trước có Lâu Nghiêu Nghiêu ở phía trước, oán khí của Lamphere đều hướng về phía Lâu Nghiêu Nghiêu, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu trừ bỏ mẹ làm hậu thuẫn, cũng có Tần Chí và đám người kia là bạn từ thuở nhỏ của, Lamphere coi như có chút đầu óc, tuy rằng tức giận đến chết, lại cũng không dám làm quá mức, tuy nhiên ngáng chân cũng là có thể.

Đều nói đánh chó phải ngó mặt chủ, chỉ cần Lâu Nghiêu Nghiêu cô ở đó, chính là hậu thuẫn tốt nhất cho Lâu Thanh Thanh, tuy không phải cô mong muốn, nhưng chỉ cần Lâu Thanh Thanh còn ở cái nhà này sẽ vẫn bị cánh chim của cô bảo hộ.

Mà lần này, không có Lâu Nghiêu Nghiêu ở phía trước hấp dẫn hỏa lực, lấy tính tình của Lamphere, Lâu Thanh Thanh sẽ có kết cục tốt sao?

Nhìn rõ Lâu Thanh Thanh hiện tại chật vật, có thể tưởng tượng được ngày hôm qua cô ta gặp được bao nhiêu thâm hại.

Ngồi ở trong xe của mẹ, Lâu Nghiêu Nghiêu không phúc hậu nghĩ, về sau không có cô tham dự, không biết Trần Hạo, Lâu Thanh Thanh, Lamphere ba người này diễn sẽ có bao nhiêu phần kịch? Tuy nhiên, dù phần kịch cũng không liên quan gì đến cô là được, đương nhiên, cũng có thể coi như trò hề đưa mắt nhìn một cái.

Có lẽ có liên quan đến người lái xe, ngồi ở trong xe mẹ lái, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không hề bất an, ngược lại rất an tâm.

Phương Hi Lôi là người nghiêm túc cẩn thận, trên người bà rất ít nhìn thấy sự mềm mại của nữ tính, trừ bỏ tiệc tùng, hằng ngày cũng không mặc váy, tóc vừa qua khỏi mang tai, một đôi mắt dị thường sắc bén, là người phụ nữ nghiêm túc cũ kỹ. Khi lái xe không nói chuyện phiếm, có thể nói là nhìn không chớp mắt, trước kia Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không thích mẹ, bên cạnh mọi người cũng cô chiều cô, đối mặt mẹ luôn mặt lạnh, cảm thấy thực áp lực, nhưng máu mủ tình thâm, Phương Hi Lôi cũng không phải không thương cô, chỉ là bà yêu quá mức đè nén. Lâu Nghiêu Nghiêu trước kia vẫn rất kỳ quái, vì sao thân là con gái duy nhất, cha mẹ lại không sinh thêm một người nữa, sau mới biết được, không phải không thể sinh, mà là Phương Hi Lôi không muốn, vì ai và vì cái gì, không cần nói cũng biết.

Kỳ thật, Lâu Nghiêu Nghiêu kiếp trước sẽ rơi vào kết cục như vậy, cũng có liên quan rất lớn đến Phương Hi Lôi, quá mức ngạo mạn từ trong xương tủy, vẫn bị giáo dục nghiêm khắc, khiến bà vẫn luôn làm người đường đường chính chính, khinh thường thủ đoạn hạ lưu hèn hạ này, đối với tâm địa gian xảo quanh quào quanh quào này, lại biết rất ít, bà không đuổi Lâu Thanh Thanh, cũng không có khắt khe với cô ta, ngoài cảm giác áy náy chia rẽ người khác, càng bởi vì bà căn bản là khinh thường dùng loại thủ đoạn này. Mà đối với lựa chọn của con gái, cũng không can thiệp quá nhiều, bởi vì bà tôn trọng con gái, khi bà còn trẻ cũng từng phản nghịch qua, nhưng cha bà đã dạy bà, bất luận là ai, bất luận tuổi lớn hay nhỏ, đều phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của chính mình.

Đáng tiếc, Phương Hi Lôi đã tính sai, con đường mà Lâu Nghiêu Nghiêu lựa chọn đã vượt qua giới hạn mà bà có thể thừa nhận. Hiểu được tình yêu của mẹ đối với mình, mấy ngày nay Lâu Nghiêu Nghiêu đối với mẹ thân thiết rất nhiều, ngẫu nhiên cũng có giận dỗi, làm nũng một chút, cảm giác này đối Phương Hi Lôi mà nói có chút xa lạ, nhưng cũng không chán ghét, kỳ thật, trên đời này nào có cha mẹ nào lại sẽ chán ghét khi con làm nũng với mình?

Hôm nay phương Hi Lôi đưa cô đi học, chính là bị Lâu Nghiêu Nghiêu cuốn lấy không có biện pháp, bà luôn luôn không đến muộn về sớm thế nhưng vì Lâu Nghiêu Nghiêu mà ngoại lệ, Lâu Viễn Chí cùng Lâu Thanh Thanh đều cảm thấy kì lạ, nhưng thật ra hai vị bảo mẫu nhìn thấy thực vui sướng.

Tuy nhiên có chút mất hứng là, trên xe không chỉ có Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Phương Hi Lôi, còn mang theo cả Lâu Thanh Thanh.

Sau khi con gái xuống xe, Phương Hi Lôi liền vô cùng lo lắng chạy tới công ty, điều này làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu thực không nói gì. Khoác ba lô của mình đi vào trường, tâm tình của Lâu Nghiêu Nghiêu có chút phức tạp, cô nhớ là học tại học viện quản lý, làm một sinh viên học môn mình không thích phải đi đường tắt mà vào, thi vào đại học này mất rất nhiều tinh lực, năm ấy cầm lấy giáo trình Tần Chí đưa, cô cùng Tần Chí đều gây hết mấy vòng, lúc đầu cô học thiết kế trang phục, tương lai sẽ tiếp nhận sản nghiệp nhà mình, tuy rằng học quản lý là lựa chọn tốt nhất, nhưng tính tình cô căn bản không thích hợp.

Cô tính tình hiếu động, không thích học tập, không biết chịu khổ, nghe giáo sư giảng bài giống như nghe sách trời, bỏ học, ngủ gật là chuyện thường, học thiết kế về sau có thể xem biết bản thiết kế là tốt rồi, không có người trông cậy cô thật sự có thể quản lý tốt một công ty.

Đương nhiên, khi đó cô cũng đâu quan tâm mấy thứ này, muốn tới nơi này, bởi vì Trần Hạo học tại đây. Lâu Thanh Thanh cũng học ở đây, nhưng chọn là tài chính và kinh tế học.

Đại học học được chút gì, Lâu Nghiêu Nghiêu làm sao nhớ rõ nhiều như vậy, ấn tượng sâu nhất là các kì thi, tốt nghiệp cũng làm trợ lý ẹ, có đi hay không hoàn toàn xem tâm tình. Quả thực chính là không làm việc dằng dặc.

Có thể sống lại một lần nữa, đương nhiên không muốn lãng phí thanh xuân như vậy, mặc kệ có thể nghe hiểu hay không, tiết học đều phải nghe thật nghiêm túc, bởi vì cô muốn sau khi tốt nghiệp giúp mẹ chia sẻ áp lực, sau đó rảnh thì đi học viện thiết kế nghệ thuật nghe thuyết trình, bên kia có khi nghe tiết thiết kế, có chút ít còn hơn không, về phần vẽ, chuyện này không lo lắng, cô trụ cột ở nơi nào, cũng không phải đi làm nhà nghệ thuật, vẽ bản thiết kế vậy là đủ rồi, trong óc cô có rất nhiều bản thiết kế vài năm sau, chỉ là, phải học tập chính thống một chút mới được.

Lâu Nghiêu Nghiêu đi ở phía trước, phía sau Lâu Thanh Thanh nhắm mắt theo đuôi, trên đường gặp gỡ người quen biết, đều lộ ra ánh mắt đồng tình nhìn Lâu Thanh Thanh, đối với Lâu Nghiêu Nghiêu mà nói thì không có cảm tưởng gì, hiểu lầm thì sao, sớm đã thành thói quen.

Chỉ là nếu ở trước kia, hiểu lầm này sẽ làm cho cô khổ sở buồn bực, mà hiện tại? Không thể quan ý tưởng của người khác, chuyện không liên quan đến cô, ra khỏi trường học này, cả đời không nhìn thấy nhau còn có thể tức giận sao? Có quan trọng sao?

Hai người ở học viện khác nhau, đi đến lối rẽ liền phân đường, Lâu Nghiêu Nghiêu không trực tiếp đến phòng học, mà là đi ký túc xá lấy sách. Tuy rằng tốt nghiệp vài năm, nhưng kiến trúc này không thay đổi, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không lạc đường, rất nhanh liền tìm được ký túc xá, mở cửa, một mùi hương quen thuộc xông thẳng vào mũi, Lâu Nghiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, mùi hương này cô rất quen thuộc, là nước hoa cô thường dùng để tắm rửa, tuy nhiên, dùng bao nhiêu mới có thể bay tới cửa đều có mùi nồng nặc như vậy?

Nhìn thoáng qua cửa phòng tắm đang đóng, Lâu Nghiêu Nghiêu trào phúng cong khóe miệng lên. Trừ bỏ đang tắm, hai người khác trong ký túc xá, một người còn đang ngủ, một người khác ngồi ở bàn học đọc sách, nghe thấy thanh âm mở cửa, ngủ không nhúc nhích, đọc sách ngẩng đầu nhìn cô một cái, lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Nghiêu Nghiêu, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành, Đàm Cẩm.” Lâu Nghiêu Nghiêu cũng đáp trả một nụ cười mỉm.

Đàm Cẩm chào hỏi xong, liền cúi đầu đọc sách, Lâu Nghiêu Nghiêu đi qua, đem sữa cùng sandwich trong túi đặt ở trên bàn học của cô, sau đó ở trong ánh mắt nghi hoặc của Đàm Cẩm nói: “Mình mang bữa sáng cho cậu.”

“Cảm ơn.” Đàm Cẩm bình thản nói lời cảm tạ, sau đó nhã nhặn ăn xong bữa sáng.

Nữ sinh mới từ trong phòng tắm đi ra thấy thế, cao hứng hô: “Nghiêu Nghiêu, cậu rốt cục đã trở lại!”

So với nhiệt tình của đối phương, thái độ Lâu Nghiêu Nghiêu có thể nói là lãnh đạm, thanh âm chỉ lạnh lùng.

“Nghiêu Nghiêu, mình biết cậu tốt nhất mà, bữa sáng của mình đâu? Mình sắp chết đói rồi.” Vừa nói, vừa nhìn hai tay Lâu Nghiêu Nghiêu, lại thất vọng phát hiện, trong tay Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có cái gói gì to, mà túi sách trong tay lại bẹp lép, hoàn toàn không giống như là có cái gì.

Lâu Nghiêu Nghiêu nhún vai, mặt không chút thay đổi nói: “Thật có lỗi, không có phần của cậu.”

Sau đó không hề để ý tới vẻ mặt ngơ ngác của nữ sinh kia, cúi đầu hỏi Đàm Cẩm: “Sắp vào học rồi, vừa đi vừa ăn nhé?”

“Được.” Đàm Cẩm đem đồ ăn nuốt xuống, sau đó cầm lấy sách chuyên ngành trên bàn, Lâu Nghiêu Nghiêu tìm sách của mình bỏ vào trong túi, lại thực tự nhiên tiếp nhận túi của Đàm Cẩm, để Đàm Cẩm có thể rảnh tay ăn bữa sáng. Hoàn toàn không nhìn nữ sinh kia, Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Đàm Cẩm cùng nhau đi ra ký túc xá.

“Này cũng không giống cậu, cô ấy chọc cậu tức giận?”

“Mình cũng không phải ngu ngốc, đối với loại người ăn của mình dùng của mình, sau đó ở sau lưng mình nói bậy, mình còn tiếp tục đối tốt với cô ta chính là có bệnh.”

“Mình còn nghĩ rằng cậu không biết.” Đàm Cẩm chỉ cười cười, không có nói thêm gì nữa.

Lâu Nghiêu Nghiêu cười khổ, không biết? Cô hiện tại quả thật không biết, bắt quá không có nghĩa là về sau không biết. Cô tuy rằng rất hẹp hòi, nhưng ở phương diện dùng tiền cũng không keo kiệt, mới trước đây cùng đám nhỏ trong khu nhà dưỡng lão cùng nhau chơi đùa, tiền đều là cùng nhau dùng, ai có tiền liền thanh toán, không có tiền liền đi theo quây, như vậy dần thành thói quen làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu đối đãi bạn bè rất rộng rãi, ký túc xá có ba nữ sinh, thái độ Đàm Cẩm đối cô vẫn ôn hoà, hai người khác lại đối với cô là vô cùng thân thiết, hận không thể moi ruột phơi gan.

Làm một người có tiếng là vua phiên toái, Lâu Nghiêu Nghiêu trước khi lên đại học, cũng không có bạn nữ, lại nói tiếp, lúc đó có rất nhiều nam sinh cùng nữ sinh, đều là cô lập cô, mãi cho đến khi lên đại học, mới có hai người bạn.

Lâu Nghiêu Nghiêu đối với bằng hữu rất rộng rãi, thấy gia đình hai nữ sinh kia điều kiện không tốt bằng cô, mỗi lần ăn cơm đi dạo phố thanh toán đều là cô, ký túc xá đồ dùng tắm rửa, cũng đều là cô mua, mỗi lần về nhà, còn có thể đem đồ ăn vặt Tần Chí mua cho cô mang lại đây chia xẻ. Cô đối với các cô ấy tuy không nói là phơi bày ruột gan, nhưng ít nhất cũng không bạc đãi chứ?

Kết quả thì sao? Các cô ta ăn của cô, dùng đồ của cô, sau lưng lại nói rất nhiều lời khó nghe, cái gì là đại tiểu thư tự cho là đúng, đứa con gái phá sản, cả ngày không trở về ký túc xá ở bên ngoài cùng đàn ông lêu lổng, nhưng đó vẫn là chỉ là chuyện nhỏ, Lâu Nghiêu Nghiêu trước kia vẫn không rõ, cô ở trường học học không nhiều lắm, cơ hồ có thể xưng là người ẩn hình, sao thanh danh liền thổi thành như vậy? Mãi đến khi cô chính tai nghe thấy, mới hiểu được nguyên nhân. Khổ sở sao? Khăng định có. Thương tâm sao? Chắc chắn có.

Các cô ta đúng lý hợp tình đem Lâu Nghiêu Nghiêu trở thành người coi tiền như rác, một mặt thống khoái làm thịt, một mặt mắng thật sảng khoái. Nhưng kỳ thật Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có nhiều tiền như người khác tưởng tượng như vậy, cho dù trên tiểu thuyết cũng không có việc cha mẹ bạn rận quá mà ném một đồng tiền cho con cái, ở trong xã hội lẩn lộn nhiều năm như vậy, kiến thức được lực dụ hoặc của tiền, nếu như đứa nhỏ là con ruột, cha mẹ thật sự có khả năng sẽ vô duyên vô cớ cho đứa nhỏ nhiều tiền như vậy để đi học thành hư đốn sao?

Không có khả năng, ở nước ngoài, con kẻ có tiền thậm chí còn phải làm công kiếm tiền tiêu vặt, trong nước cha mẹ tuy rằng cưng chiều đứa nhỏ một ít, nhưng cũng sẽ không quá phận. Tiền của Lâu Nghiêu Nghiêu quả thật nhiều hơn so với người khác, nhưng chữ nhiều này cũng rất có hạn, hưởng hồ mẹ cô nghiêm khắc như vậy, ưu thế duy nhất của cô chính là, cô có thể tín dụng của Tần Chí, bằng không, dựa vào tính tình cô tiêu tiền như nước, tuyệt đối so với người bình thường cuộc sống càng thêm căng thẳng.

Nhưng mà may mắn là, mất đi hai người không đáng làm bạn, lại có được một người bạn chân chính là Đàm Cẩm. Quan hệ của cô cùng Đàm Cẩm vẫn ôn hoà, mãi đến khi mấy tháng trước có một buổi tối, cô phát sốt đến hồ đồ, ngay cả gọi điện thoại cũng không có sức, cô suy yếu kêu nửa ngày, kết quả hai người kia ngủ giống như lợn chết, có lẽ nghe thấy, chỉ là không muốn để ý tới. Khi cô tuyệt vọng muốn buông hết, Đàm Cẩm phát hiện cô phát sốt, đứng lên giúp cô mặc quần áo, công cô đến phòng y tế.

Trời đông giá rét, lúc ba giờ đêm, trong trường học không thấy bóng người, dĩ nhiên ký túc xá cho các cô đi, lại liền đi ngủ. Đêm đó, Đàm Cẩm cứ công cô như vậy đi hết nửa khu nhà, rất khó tưởng tượng, thân thể Đàm Cẩm không cao lắm có thể công cô đi xa như vậy, vài lần đều thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lâu Nghiêu Nghiêu vào lúc đó mới biết được, người bạn chân chính, không phải chỉ nói ngoài miệng, mà là khi gặp rủi ro, nguyện ý chia sẻ gánh nặng với mình. Sau đó cô liền than với Đàm Cẩm hơn, cho dù thái độ đối phương vẫn ôn hoà, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu cũng chậm chậm phát hiện, tính cách cô ấy là như thế, đối với ai đều là không lạnh không nóng, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu phá lệ có kiên nhẫn là được, sau khi tốt nghiệp cũng vẫn duy trì liên hệ, không có việc gì liền đi ra gặp mặt.

Đàm Cẩm đại khái là người thứ ba trên thế giới vào lúc đêm hôm khuya khoắt nghe điện thoại của cô, nghe cô oán giận cũng không gác điện thoại.

Rất khó tưởng tượng, "Nữ nhân ác độc" như cô vẫn bị người chán ghét, lại vẫn có một người bạn thật tình đối đãi với cô. Vì vậy, Đàm Cẩm không có điểm nào khiến cô không vừa ý. Lâu Nghiêu Nghiêu tính tình không tốt, có đôi khi sẽ không phân rõ phải trái, vô duyên vô cớ phát giận, cho nên cô cũng có chút nghi hoặc vì sao Đàm Cẩm vẫn sẽ cùng cô làm bạn, điều kiện sống của gia đình Đàm Cẩm không tệ, căn bản không cần cô cho cái gì, mãi đến sau này Đàm Cẩm mới nói cho cô biết.

Mình chỉ nghĩ, một nữ sinh dễ dàng bị cảm động đến khóc như vậy, cho dù xấu xa, cũng không xấu xa bao nhiêu. Huống hồ, người biết cảm động, làm bạn bè sẽ rất dài lâu.

Nghĩ đến đây, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn Đàm Cẩm ngậy ngốc nở nụ cười.

Đàm Cẩm thấy thế, trên mặt chỉ có thể xem là thanh tú, lộ ra một nụ tươi cười thản nhiên. Cũng là nụ cười đẹp nhất mà Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn thấy.

Về phần hai người kia? Nên cút được bao xa thì cút bấy xa, cô hiện tại nên giúp Tần Chí nhà cô tiết kiệm tiền, mới không rảnh rỗi nuôi người dưng đâu!

10. Chương 10: Anh Đang Làm Gì Đó?

Lâu Nghiêu Nghiêu trước kia đi học xem tạp chí, tan học trước tiên là đi dạo phố nay đã thay đổi, mọi người bên cạnh cô đều có thể cảm nhận được. Trước không nói không hề cùng hai nữ sinh trong ký túc xá lui tới.

Bình thường đi học lại đường đường không thiếu mặt, không có việc gì còn không ngại đường xa đi qua nửa trường học đi hệ khác nghe thuyết trình, sau khi học xong, thời gian còn lại đều ngâm mình ở thư viện, quả thực chính là học trò ham học điển hình, rất nhiều người nhìn ra, đều cho là chuyện không thể nào tin nổi. Đối với người quản lý mà nói, sinh viên năm hai Lâu Nghiêu Nghiêu gần như có thể được cho là người nửa ẩn hình, bình thường nếu như muốn tìm cô, chỉ có ở môn bắt buộc mới có thể gặp người, lúc khác ở trường học căn bản là nhìn không thấy bóng dáng cô.

Những tin đồn về cô cũng không ít. Tối nay Lâu Nghiêu Nghiêu theo thường lệ cùng Đàm Cẩm ở thư viện đọc sách, nghỉ nhiều như vậy, lại cách nhiều năm như vậy, nói thực ra, căn bản là nghe chưa hiểu rõ hết, bất quá cái này cũng không gây trở ngại Lâu Nghiêu Nghiêu nghe say sưa, có lẽ là tâm tính bất đồng, giao sư dùng buôn bán làm ví dụ, khiến cô nghe tới phá lệ thú vị, kết hợp kinh nghiệm công tác đời trước ở bên cạnh mẹ làm trợ lý vài năm, thu hoạch bất ngờ.

Đồng sách lý luận trên bàn của thư viện, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn xem cũng không phải hiểu lắm, nhưng bên trên đa số sẽ có một chút ví dụ mẫu, nói như vậy, xem xong cũng có thể hiểu được ý đại khái. Lấy ra đi động nhìn nhìn thời gian, gần chín giờ, Lâu Nghiêu Nghiêu tìm dây số quen thuộc, gửi một tin nhắn.

"Tan tầm chưa?"

"Ừ, ở trên đường."

"Hôm nay lại làm khuya một giờ so với hôm trước rồi!"

"Ừ."

"Gã bí đồ đó, tên đàn ông có lòng dạ hẹp hòi lại thích nhiều chuyện, anh ta không thể không cho các người không tăng ca hay không!"

"Công ty còn chưa đi vào quỹ đạo ổn định, có nhiều việc bận, điều này cũng không có biện pháp."

Oán giận càu nhàu, đầu sỏ làm cho Tần Chí tăng ca là Nguyễn Tư Nam, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên nhớ tới, Tần Chí hẳn là đang lái xe, vì thế nahwns thêm một tin

"Anh đang lái xe sao? Không cần trả lời, chuyên tâm lái xe trước."

Tần Chí quả nhiên nghe lời không hề trả lời, tuy rằng anh nghe lời mình như thế, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn cảm thấy tịch mịch lại mất mát, chống cằm vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm vào đi động. Hình ảnh đó, dừng ở trong mắt người khác, lại đáng yêu lạ thường, mặc dù không phải cái loại gọi cảm xinh đẹp,

nhưng mặt cùng làn da đều tinh xảo giống búp bê, đầu năm nay, cô gái giống búp bê cũng thực thịnh hành, tuy rằng kiểu con gái này đều thực phiền toái, người bình thường căn bản tiêu thụ không nổi, nhưng giờ phút này làn da vốn bóng loáng như tuyết trắng của cô ở dưới ánh sáng đèn huỳnh quang, lại trắng gần như trong suốt, nhìn qua mắt sáng rực. Đối với vài nam sinh ở bàn bên đã muốn nhìn cô một hồi lâu.

“Kia là sinh viên năm hai Lâu Nghiêu Nghiêu?”

“Như thế nào, muốn theo đuổi à?”

“Đúng là có ý tưởng này, cô ấy nhìn qua không quá giống như lời đồn, nhìn qua rất giống nữ sinh thuần khiết.”

“Nếu cậu muốn chọc vào tổ ong vò vẽ, vậy theo đuổi đi.”

“Nga, sao nói như thế, cậu có vẻ rất quen thuộc với cô ấy?”

“Có thể không quen thuộc sao? Ông đây từ lúc tiểu học, cấp hai, cấp ba đều học cùng trường với cô ta, năm đó viết thư tình cho cô ta, đều bị chỉnh không có cách nào khác lẫn lộn.”

“Những trường mà cậu học không phải là trường học tư nhân rất nổi danh sao, Lâu Nghiêu Nghiêu này bối cảnh thế nào?”

“Không bối cảnh gì, trong nhà mở công ty thời trang, nhưng bạn cô ta không đơn giản là được.”

“Là thế nào?”

“Cậu là người ở nơi khác đến, không biết cũng bình thường, biết khu nhà dưỡng lão nổi tiếng kia chứ, người từ nơi đó đi ra, cự tuyệt người ngoài, cô gái này là nữ sinh duy nhất của khu đó, cậu suy nghĩ đi, coi chừng theo đuổi không xong, vậy cậu về sau liền xong đời, rửa sạch cổ chờ chết đi.”

“Tôi không thèm, vậy còn theo đuổi cái lông mèo à!”

Những người trong hệ quản lý này trong nhà ít nhiều đều có sản nghiệp, nếu không có sản nghiệp, đi học quản lý làm gì? Cho dù người ta thiếu nhân tài quản lý, không thiếu những người đi du học nước ngoài cầm N học vị trở lại tranh, làm gì đến những người trong nước, chuyên nghiệp phải chọn đúng, bằng không tốt nghiệp xong phải vứt xó cái bằng à.

Là một đô thị kinh doanh cầu tiến, thành phố H mấy năm nay có vô số dân cư ngoại lai, mở công ty nhiều đếm không xuể, nhưng dân bản xứ ở Thành phố H vốn có tính cự tuyệt người ngoài, vì thế còn có khu nhà dưỡng lão, dân nhập cư cùng ngoại thương chia ba phe phái, trong đó thế lực lớn nhất cũng khó dung nhập nhất chính là khu nhà dưỡng lão kia, bọn họ khởi bước sớm, căn cơ ổn, rút giây động rừng, rất khó chơi.

Lúc trước Lâu Nghiêu Nghiêu lỡ tay giết Lâu Thanh Thanh, trong vụ án có không ít những mấu chốt khả nghi, nhưng cuối cùng Tần Chí cũng rất nhanh chóng bị xử có tội, trong đó người hai phe phái kia xuất lực không ít. Đương nhiên, tất cả chuyện này Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không rõ ràng lắm, cô hiện tại chỉ là một nữ sinh vì yêu đương mà buồn rầu thôi.

Lâu Nghiêu Nghiêu không biết dưới tình huống đó, đang có người dự tính theo đuổi cô, trước khi nhắc chân đi trên đường theo đuổi một khắc, quyết đoán lùi chân về. Lại nói tiếp, Lâu Nghiêu Nghiêu từ nhỏ đến lớn, tựa hồ đều không bị người theo đuổi qua, loại thư tình gì đó hoàn toàn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bằng không, cũng không đến mức bị Trần Hạo mê hoặc tới thần hồn điên đảo, mặt khác, cũng là thời gian Trần Hạo xuất hiện quá khéo, bạn của Lâu Nghiêu Nghiêu ít nhất đều lớn hơn cô hai tuổi, khi đó họ vừa mới tốt nghiệp, bằng không, nào có chỗ cho Trần Hạo, đến khi phát hiện thì đã muộn.

Nhưng “Núi để dựa vào” của Lâu Nghiêu Nghiêu tuy rằng đã giúp cô chặn đi một số phiền toái lớn, nhưng ngược lại khơi dậy sự tò mò cho vài người tự mình rất cao tìm kiếm cái lạ.

Điều này làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu thực buồn rầu, đi học bị chú ý thì không nói, còn thường xuyên nhận được thứ kì lạ gì đó, lại ở nơi nào đó đều có thể “Gặp gỡ bất ngờ”, cố tình đối phương còn mang về mặt bô thí phát ra các loại mời. Đây căn bản là đang diễn kịch. Lâu Nghiêu Nghiêu không nói gì, sao cô không biết cô có mị lực như vậy? Đời trước căn bản là không ai theo đuổi cô cả!

Kỳ thật đó chỉ là vì người khác hoàn toàn không thể có cách để theo đuổi cô, cho dù có người muốn đưa thư tình hay hẹn cô, có hai bạn cùng phòng như vậy, mấy loại tin tức như thế làm gì đến được chỗ của cô? Mặt khác, đời trước Lâu Nghiêu Nghiêu vốn không suy nghĩ sâu xa, đối người đối việc, đa phần cô nhận được chỉ là sự lãnh đạm, sau khi cực hạn điên cuồng qua đi, hiện tại rất ít có cái gì có thể chọc giận cô, hơn nữa diện mạo không xấu, tính cách nhìn qua là có chút lạnh lẽo kiêu ngạo khiêu chiến, có người theo đuổi cũng thực bình thường.

Nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu đều không thích là được, cô hiện tại ngoài Tần Chí thì bất luận kẻ nào cũng đều không có hứng thú. Chỉ là, cô rõ ràng đã tỏ vẻ mình có bạn trai, cái người theo đuổi đến tên cô cũng không nhớ được lại còn không buông tay, đầy miệng ba hoa phiến chết người, hôm nay lại theo tới lớp học. Nếu không phải ngày mai còn có môn bắt buộc điểm danh, cô đã muốn trốn học, nhưng cũng may ngày mai chính là thứ Sáu, có thể không cần lại chịu tra tấn. Chán ghét nhìn thoáng qua nam sinh ngồi ở phía trước, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có tâm tư nghe giảng bài, lại lấy ra di động gửi tin nhắn cho Tần Chí.

“Anh đang làm gì đó?”

Bên kia đợi một hồi, nhắn lại hai chữ: Đang họp.

Cau mày buông di động, Lâu Nghiêu Nghiêu chống cằm ngơ ngác một lúc lâu, liền lại nhin không được nhắn một tin đi qua.

“Anh đang làm gì đó?”

Lần này trả lời có vẻ nhanh, vẫn như cũ là hai chữ: Đang họp.

Điều này làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy có chút ngạc nhiên, liền hỏi: “Họp có thể gửi tin nhắn sao?”

Bên kia lặng im thật lâu, mới trả lời: “Có thể, là A Nam chủ trì, anh chỉ ngồi nghe.”

Được câu trả lời thuyết phục này, Lâu Nghiêu Nghiêu yên tâm thoải mái bắt đầu hai tay như múa, bùm bùm phát ra vô số tin nhắn gửi đi qua, một hồi oán giận cái này, một hồi oán giận cái kia, tất cả đều là cầu nhàu. Nhìn tin nhắn Lâu Nghiêu Nghiêu gửi tới, Tần Chí nhăn mi lại, nhìn chằm chằm di động nhìn hơn nửa ngày, mới nhận thấy được trong phòng hội nghị không có chút âm thanh nào anh ngẩng đầu nhìn nam nhân viên đứng trên kia nói: “Tiếp tục nói.”

Tên nhân viên kia sững sốt, vẻ mặt đau khổ nói: “Ông chủ à, tôi đã nói hai lần.”

Tần Chí cũng sững sốt, sau đó quay đầu xem Nguyễn Tư Nam bên trái, Nguyễn Tư Nam cúi đầu, lật một quyển tạp chí giải trí, thường thường phát ra một tiếng cười khúc khích, hoàn toàn không tập trung. Vẫn là trợ lý bên phải phản ứng mau, vội vàng đem laptop của mình đẩy đi qua, nhanh chóng nhìn những gì chép phía trên đó, Tần Chí mặt không đổi sắc nói: “Phương án này, còn có ai có dị nghị không?”

Dám có dị nghị không? Nhóm nhân viên trầm mặc. Nhìn thấy không ai đưa ra dị nghị, Tần Chí giải quyết dứt khoát: “Nếu phương án nhất trí thông qua, vậy từ hôm nay trở đi, liền chuyển giao bộ kỹ thuật thi hành đi, trong một tháng xuất thành phẩm, bộ kỹ thuật có thể làm được không?”

“Không thành vấn đề.” Trưởng phòng bộ kỹ thuật nâng kính mắt, liếc mắt nhìn Nguyễn Tư Nam còn đang xem tạp chí.

“Tốt lắm, tan họp.”

Một cuộc họp căn bản phải ngồi mấy giờ, bị vài lời ngắn ngủn của Tần Chí thu phục, bắt đầu chuyên tâm bồi Lâu Nghiêu Nghiêu gửi tin nhắn, tốc độ gửi tin nhắn của cô quá nhanh, một cái còn chưa có xem xong, cái tiếp theo đã tới. Đợi cho tất cả nhân viên đều đi ra ngoài, Nguyễn Tư Nam mới khép tạp chí lại, cười đến có chút yêu khí: “Tôi đoán bọn họ hiện tại khẳng định suy nghĩ có nên đến chỗ khác làm hay không.”

Trợ lý còn đang thu thập văn kiện ở trong lòng gật đầu: Vô nghĩa, có thể không muốn đi nơi khác sao! Vốn chính là công ty mới mở, có một phó tổng không làm việc đảng hoàng liền quên đi, hiện tại ngay cả tổng giám đốc cuồng công việc cũng đã bắt đầu ngăn người lúc đi làm, thế này còn chưa tính, nhưng lúc đang họp lại gửi tin nhắn, vì muốn chuyên tâm gửi tin nhắn, đem cuộc họp quan trọng chấm dứt sớm. Công ty này... Sắp ngã rồi, ngã rồi, ngã rồi.

Rít gào trong lòng bạn tiểu trợ lý người nào đó đương không nhiên nghe thấy, Tần Chí liếc mắt nhìn Nguyễn Tư Nam một cái, không để ý đến lời nói của hắn: “Trong khoảng thời gian này, cậu nên đến bộ kỹ thuật hỗ trợ đi.”

Nguyễn Tư Nam nhún vai, từ chối cho ý kiến, đứng dậy đi ra ngoài, đi đến một nửa, quay đầu nói: “Đúng rồi, Đông Đông hôm qua đã trở về, cuối tuần mang Nghiêu Nghiêu đi ra gặp mặt đi.”

“Tôi sẽ chuyển lời.” Tần Chí cũng không ngăn đầu lên.

Nguyễn Tư Nam đi được một nửa, đột nhiên quay trở về, cướp đi động trong tay Tần Chí, ngón tay ở màn hình trượt một cái, nhưng liếc mắt một cái, liền đem tin tức nhìn được bảy tám phần, sau đó thừa dịp Tần Chí tức giận liền ném trở về.

Thấy ánh mắt Tần Chí mang theo tức giận, Nguyễn Tư Nam không hề có áp lực nhìn trợ lý nói: “Trợ lý nhỏ của anh, em có biết một cô gái hỏi một người đàn ông đang làm gì, có ý nghĩa gì không?”

“Không biết.” Trợ lý liếc cái xem thường, tiếp tục thu thập đồ vật.

“Đây là biểu hiện cho việc cô gái kia đang nhớ người đàn ông này, nhưng...”

Nguyễn Tư Nam vuốt vuốt tóc, vừa đi vừa nói chuyện: “Cũng có thể là quá nhàm chán, đợi không được người muốn chờ, vậy thì chỉ có thể tìm những người khác giết thời gian, phụ nữ mà.”

Nói một câu lạ lùng như vậy, Nguyễn Tư Nam bước đi, gã này trước sau như một bà tám. Tần Chí nhin không được đồng ý đánh giá của Lâu Nghiêu Nghiêu đối với anh ta, trợ lý thu thập xong cũng quay đi, một căn phòng hội nghị to như vậy, liền chỉ còn lại có một mình Tần Chí.

Tin nhắn của Lâu Nghiêu Nghiêu không ngừng gửi tới, âm thanh báo tin nhắn mới vang lên không dứt bên tai, nhưng Tần Chí lại hoàn toàn không có ý muốn xem nữa rồi.

Lời mà Nguyễn Tư Nam nói, anh làm sao có thể không hiểu? Lâu Nghiêu Nghiêu trước kia có đôi khi cũng sẽ gửi tin nhắn cho anh, nhưng sau khi anh trả lời, bên kia sẽ nửa ngày cũng không nhắn lại, hoặc là thật lâu sau mới gửi một cái: Đang cùng Trần Hạo nói chuyện phiếm, lần sau nói tiếp.

Mấy ngày nay Lâu Nghiêu Nghiêu có chút khác thường, dưới tình huống bình thường, chỉ có Trần Hạo không trả lời tin nhắn của cô, cô mới có thể nhàm chán nghĩ đến gửi tin nhắn cho người khác, mà anh không khéo, là người đầu tiên cô lựa chọn. Anh biết, anh đều biết hết, nhưng có thể làm gì đây? Bỏ mặc? Nếu như có thể làm được, anh đã sớm làm như vậy.

Bên kia liên tục gửi tới rất nhiều tin nhắn, có thể là phát hiện anh không trả lời, rốt cục ngừng gửi, một lát sau, mới gửi lại một cái.

Tần Chí xem cái tin nhắn kia: Này, sao anh không trả lời? Có phải là bận việc hay không?

Hoàn toàn không kịp suy nghĩ, thì một tin nhắn đã được gửi đi: Không có, vừa tan họp, đang thu dọn đồ đạc.

Nói dối là sẽ nghiệm, nói lần đầu tiên, sẽ nhin không được nói lần thứ hai.

Không có chờ Lâu Nghiêu Nghiêu hồi phục, Tần Chí liền gửi tin thứ hai.

“Chiều mai anh đón em được không?”

“Được, em chờ anh.”

Em chờ anh... Lại là câu này...

Tần Chí mặt không chút thay đổi, những tin nhắn đó có một nửa là hỏi anh đang làm gì.

“Anh đang làm gì đó?”

“Em nhớ anh.”

Anh khi nào thì, mới có thể hồi phục được đây?

11. Chương 11: Không Cần Ái Muội

Rốt cục cũng hết tiết, Lâu Nghiêu Nghiêu đem sách dự định đọc vào cuối tuần bỏ vào trong cặp, những thứ còn lại liền giao cho Đàm Cẩm, để Đàm Cẩm mang về giúp.

Đàm Cẩm thu dọn sách vở của hai người, đột nhiên cười mà như không cười đẩy Lâu Nghiêu Nghiêu. Lâu Nghiêu Nghiêu quay đầu nhìn lại, nhìn đến cửa phòng học đứng một người đàn ông trẻ tuổi, hai tay đút trong túi quần, lưng dựa vào tường, tóc so với nam sinh bình thường thì hơi dài một chút, anh mặc áo sơ mi màu đen nên nhìn thất lưng rất nhỏ, cúc áo thứ hai không cài, hơn nữa còn có mặt tuần tú, cả người nhìn qua vừa gợi cảm lại vừa mỉa mai, vài nữ sinh bị sắc đẹp mê hoặc dần đi đến gần, tính tình người nọ cũng tốt cùng các cô nói chuyện, chọc mấy nữ sinh cười duyên liên tục, Lâu Nghiêu Nghiêu tức giận nhăn mi lại:

“Thật sự là âm hồn không tan.”

“Còn chưa nói rõ ràng?” Nhưng Đàm Cẩm thật ra cảm thấy rất có ý tứ.

“Nói rồi, nhưng anh ta bị bệnh, căn bản là không nói lí.”

Nói tới chuyện này, Lâu Nghiêu Nghiêu còn có chút buồn rầu, cô hoàn toàn không biết mình tại sao lại trêu chọc đến người phiền toái như vậy! Đối với chuyện này, Đàm Cẩm cũng bất lực, cô cười đùa nói: “Hay là cho người ta một cơ hội?”

“Mình đã có người trong lòng.” Lâu Nghiêu Nghiêu không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Đối với người trong lòng của Lâu Nghiêu Nghiêu, Đàm Cẩm cũng có nghe nói, là sinh viên năm ba Trần Hạo, nghe nói hai người từng học cùng cấp ba, nhưng Trần Hạo đã có một vị thanh mai trúc mã ở cách vách rồi cho nên Đàm Cẩm cảm thấy hi vọng của Lâu Nghiêu Nghiêu không lớn, mặt khác dù chỉ gặp vài lần nhưng Đàm Cẩm cũng không thích Trần Hạo, biểu hiện của anh ta quá hoàn mỹ, ngược lại có vẻ giả dối, quan trọng nhất là, Đàm Cẩm cảm thấy anh ta tiếp cận Lâu Nghiêu Nghiêu là có mục đích khác.

Áp chế ý tưởng đó, Đàm Cẩm cũng không nói thêm gì nữa, cô chỉ đùa một chút thôi, nam sinh kia cũng không hợp với Lâu Nghiêu Nghiêu, lại nói, cho dù thích hợp, cô cũng sẽ không đi tác động tới ý muốn của Lâu Nghiêu Nghiêu. Về ký túc xá hoàn toàn là một đường trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Đàm Cẩm nói một tiếng hẹn gặp lại rồi đi ra cửa phòng học, chàng trai chờ ở cửa thấy thế, từ trong đám nữ sinh chui ra, chặn ở phía trước Lâu Nghiêu Nghiêu, nghiêng về một phía đi một bên phát ra lời mời: “Lâu học tỷ, không biết có thể cho học đệ vinh hạnh được cùng ăn cơm tối hay không?”

Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn anh liếc mắt một cái: “Vị học đệ này, tôi với cậu rất quen thuộc sao?”

“Không quen.” Chàng trai cười, cả người nhìn qua lại vô cùng tà khí: “Nhưng tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, hiện tại không quen, không có nghĩa là về sau cũng không quen.”

“Tình cảm quả thật có thể chậm rãi bồi dưỡng nhưng cũng phải xem đối phương có đồng ý hay không.” Lâu Nghiêu Nghiêu gửi cho Tần Chí một tin nhắn, nói cho đối phương biết là cô đã tan học, sau đó mới ngắt đầu tiếp tục nói: “Tôi nghĩ tôi đã nói đủ rõ ràng, tôi đã có bạn trai.”

“Chuyện tình cảm không đến cuối cùng, ai cũng không thể đưa ra kết luận. Cho người khác một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội.”

“Theo cách cậu nói, bởi vì tránh ột cuộc hôn nhân có thể sẽ tan vỡ, mà trước tiên tìm một người dự bị cho chính mình, hay là cùng một loại ý tứ? Vậy bạn gái cùng vợ tương lai của cậu cũng thật bị ai.”

Chàng trai bị lí do thoái thác của Lâu Nghiêu Nghiêu làm cho đứng ngốc hai giây, phục hồi tinh thần lại lập tức lại đuổi theo: “Học tỷ đây là cố ý xuyên tạc ý tứ của tôi, hôn nhân cùng tình yêu là không giống như vậy.”

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không phủ nhận: “Quả thật không giống nhau, nhưng tính chất bắt cá hai tay là giống nhau, cậu không thể bởi vì còn chưa đến mức kết hôn mà cho rằng bắt cá hai tay là chính xác. Mặt khác, nếu như cậu là vì tình yêu mà yêu, tôi đây vì hôn nhân mà yêu, người nguyện ý cùng cậu chơi trò chơi này có rất nhiều, nhưng trong đó không bao gồm tôi.”

“Vậy sao?” Chàng trai nhún vai, lộ ra biểu tình thực buồn rầu : “Làm sao bây giờ, bị chị nói như vậy, tôi càng ngày càng không muốn buông tay.”

Lâu Nghiêu Nghiêu dừng lại bước chân, nhìn thẳng vào chàng trai trẻ tuổi mà đến tên cô cũng không nhớ này: “Buông hay không buông là chuyện của cậu, nhưng tôi muốn nói là cậu làm như vậy làm cho tôi cảm thấy thực phiền chán, càng bắt đầu phát triển theo hướng chán ghét, mặt khác, nhìn đến cậu, tôi còn có một loại xúc động muốn đánh người.”

“Thật sự là vô tình...” Nam sinh lắc lắc đầu, làm ra vẻ không chấp nhất: “Cho dù không có hứng thú, ít nhất cũng không cần phải nói tuyệt tình như vậy chứ? Nói thực chị là người đầu tiên cự tuyệt tôi.”

“Đó là bởi vì số lần cậu thổ lộ không đủ nhiều, một trăm nữ sinh, sẽ có mấy người cự tuyệt.” Lâu Nghiêu Nghiêu hảo tâm xuất ra một lời đề nghị.

Nhưng thật ra chàng trai lại cảm thấy rất hưng trí nói: “Lần khác thử xem.”

Lâu Nghiêu Nghiêu liếc cái xem thường, không hề để ý đến anh ta, vòng qua anh ta tiếp tục đi, ở trong mắt cô, đây chính là một “cậu học trò” vừa trưởng thành thôi, căn bản không cần quá so đo.

“Chờ một chút.” Người nọ lại đuổi theo: “Được rồi, chị đã có quyết tâm như vậy, tôi đây lui một bước, làm bạn bè bình thường, cơ hội này có thể cho chứ?”

Bạn bè bình thường? Lâu Nghiêu Nghiêu không chút suy nghĩ liền cự tuyệt : “Không được.”

“Không phải chứ? Bạn bè cũng không được? Có một người vĩ đại như vậy làm bạn thực làm cho người ta hâm mộ.” Vì phối hợp lí do thoái thác của anh ta, anh ta kéo lại áo, sửa sang lại biểu tình, khí chất cả người đều biến đổi, lập tức liền từ tên côn đồ cả lơ phát phơ, biến thành nam sinh thành thực còn thật sự tiến tới.

Người này thật là yêu nghiệt, Lâu Nghiêu Nghiêu không có quá nhiều cảm tưởng: “Thật có lỗi, bạn nam của tôi quá nhiều, không cần lại vẽ thêm chân cho rắn, quan trọng nhất là con người của tôi ghét nhất cùng người khác ái muội không rõ.”

Ái muội? Đời trước bị ái muội làm hại còn chưa đủ thảm sao? Nam nữ thật sự có khả năng có quan hệ bạn bè thuần khiết sao? Có lẽ có, nhưng quan hệ bạn bè mà nói tới tình yêu, thì liền không đơn thuần, huống chi là đã thổ lộ, đời trước cô bị ái muội đó của Trần Hạo làm hại chậm trễ tuổi thanh xuân, Tần Chí cũng bị ái muội của cô làm hại cả đời bị hủy...

Đợi chút... Cô vừa rồi nói gì đó...Cô ái muội... Cô ái muội...

Lâu Nghiêu Nghiêu ngậy ngẩng cả người, vừa rồi linh quang vừa hiện, làm cho cô gần như cảm thấy bắt được một trọng điểm, nhưng muốn tìm hiểu kỹ thì cái ý niệm trong đầu lại càng ngày càng mơ hồ.

“Chán ghét ái muội, tôi có thể lý giải vì học tử không tin tưởng đối với bản thân, sợ bị tôi quyến rũ chị sao?”

Nhìn người kia đột nhiên để sát vào mặt, Lâu Nghiêu Nghiêu sợ tới mức lui về sau một bước, linh quang chợt lóe vừa rồi cũng biến mất không còn, tức giận cau mày nhìn chàng trai tự cho là đúng này, kiên nhẫn đã tiêu hao gần như không còn, cho dù là ‘Cậu nhóc’, cũng không muốn tiếp tục chịu đựng : “Là cái gì cho cậu tự tin như vậy? Tôi cũng không phải là cái loại nữ sinh chỉ biết khóc cái gì cũng không biết làm, nếu chọc tôi nổi giận, tôi sẽ động thủ.”

Thực nữ? Thật có lỗi, cho tới bây giờ cô cũng không làm.

Nói xong, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không nhìn tới anh ta, bị người này làm chậm trễ, đường mới đi một nửa cũng chưa được, kết quả không đi được bao xa, trên mặt lại rớt vài giọt nước.

Thời tiết tháng sáu rất hay thay đổi, vừa rồi còn tốt đẹp chỉ trong nháy mắt đã nổi mây, mưa to tầm tã, còn không chờ Lâu Nghiêu Nghiêu phản ứng, lạch cách lạch cách từng hạt mưa lớn liền rơi trên người, nháy mắt liền thấm ướt quần áo, phản ứng lại, Lâu Nghiêu Nghiêu lập tức chạy như điên, chạy một đoạn mới tìm được một chỗ có thể che mưa.

Kết quả cô vừa chạy đến, liền thấy người vừa rồi đây đưa không ngớt cũng chạy tới, đón nhận ánh mắt mắt hứng của Lâu Nghiêu Nghiêu, người nọ lắc đầu, cười nói: “Học tử, tôi cũng không phải là đuổi theo chị, không có quy định tôi không thể tránh mưa trong này chứ?”

Trừ anh ta ra, bên ngoài còn có rất nhiều sinh viên chạy đến nơi đây tránh mưa, dù sao trận mưa này đến quá đột ngột.

Lâu Nghiêu Nghiêu đem túi ôm ở ngực, đi xa một chút không thèm để ý đến anh ta, tóc của cô hôm nay chính là tùy ý thả xuống, bị mưa làm ướt hoàn toàn dán trên mặt, không cần xem cũng biết nhất định thực chật vật. Gạt những lọn tóc che phía trước mặt, sau đó không có việc gì nhìn cảnh mưa.

Toàn bộ màn mưa giống như gắn bó một đường, có chút đồ sộ, hạt mưa lớn rơi trên mặt đất “Ba ba” rung động, gió nổi lên vì thời tiết mùa hè nóng bức mang đến một tia cảm giác mát, nhưng gió thật sự quá lớn, cây cỏ ven đường đều bị thổi rạp xuống sát đất, may là hôm nay không mặc váy.

Lâu Nghiêu Nghiêu vươn một bàn tay đi hứng mưa, hạt mưa rơi ở lòng bàn tay có một chút ngứa, trong lòng thầm tính Tần Chí hẳn là sắp đến, cho nên cũng không nóng nảy, chỗ này là con đường nhất định phải đi qua, dù ra hay vào học viện, Tần Chí đến đây, nhất định có thể thấy cô.

Đang trong lúc đợi Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu nhận được điện thoại của Đàm Cẩm, đối phương hỏi cô có cần đưa ô không, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm kích cự tuyệt.

“Cậu học trò” thật ra thức thời không có đến quấy rầy, chỉ là nhìn chằm chằm vào cô, như đang suy nghĩ cái gì, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu một chút cũng không có ước vọng muốn biết.

Đột nhiên, một chiếc ô xuất hiện ở đỉnh đầu Lâu Nghiêu Nghiêu, đang ngăn người Lâu Nghiêu Nghiêu phát hiện tầm mắt biến đen, ngẩng đầu nhìn lại.

“Chờ thật lâu đúng không?” Thanh âm đó tựa như một trận gió nhẹ, làm cho tâm tình vốn buồn bực vì thời tiết ẩm ướt trở nên có chút xao động, đột nhiên liền trở nên im lặng.

(Wan: Mọi người đoán ai? :D)

Lâu Nghiêu Nghiêu bình tĩnh lại như không nghe thấy, cảnh này lại vô cùng quen thuộc đến như vậy, mùa hè mười bảy tuổi năm ấy, cũng là ngày mưa như vậy, cô đứng ở cửa trường học chờ Tần Chí tới đón cô, chính không có việc gì nhìn mưa tới ngăn người, đột nhiên người này liền như thế xâm nhập thế giới cô suốt mười năm.

Vì lúc đó tuổi quá nhỏ nên trong đầu chỉ mơ mộng, rõ ràng là một màn rất đơn giản, lại bị cái ngu không ai bằng kia của cô tự động gia công xử lý, vào thời khắc đó lỡ tai cô thật giống như không nghe thấy thanh âm gì, trời mưa rất chậm rất chậm, cô có thể thấy mỗi quỹ đạo rơi của từng hạt mưa, cô ngẩng đầu nhìn người đem ô đặt ở đỉnh đầu cô.

Cảm giác ngay lúc đó, dùng một câu có vẻ văn nghệ thì chính là: giống như toàn bộ trời đất đều thay đổi.

Hiện tại nghĩ đến, nhưng trong lòng cô không có chút tác dụng, hạ tầm mắt, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút trào phúng nghĩ, đây là số mệnh, bắt đầu từ nơi này, liền từ nơi này chấm dứt.

Chàng trai đứng ở một bên nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ngăn người nhíu mày nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, lên tiếng hỏi: “Lâu học tỷ, đây chính là bạn trai chị?”

Bộ dạng thực bình thường cũng không có vẻ anh tuấn, tươi cười trên mặt cũng giả đến chết đi được, thực sự coi chính mình là hoàng tử sao? Anh có chút thất vọng, không thể tưởng được Lâu học tỷ khó thu phục như vậy sẽ coi trọng người đàn ông như vậy.

Trần Hạo nhìn anh một cái, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, trên mặt vẫn như cũ lộ ra một nụ cười ôn nhu không chê vào đâu được: “Đi thôi, Nghiêu Nghiêu.”

Nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu không hề cử động, cô nhìn Trần Hạo, giống như xuyên thấu qua anh ta, nhìn về nơi xa hơn, sau đó cô nhìn đến ở một chỗ khá xa phía sau anh ta, có một người miễn cưỡng chậm rãi đi về bên này, cách quá xa, thấy không rõ diện mạo, nhưng nhất cử nhất động của đối phương cô đều quá quen thuộc, cũng giống như lúc trước như đúc, nhưng lúc này đây cô không quên còn có người, đang đợi cô.

Ngẩng đầu, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn thẳng vào ánh mắt Trần Hạo, lộ ra một nụ cười trào phúng, từng chữ từng chữ, khinh thường nói: “Anh ta? Xứng sao?”

Nói xong câu đó, Lâu Nghiêu Nghiêu không để ý mưa to đang rơi xuống, chạy vào màn mưa, rất nhanh, liền chạy tới trước mặt người kia, Tần Chí nhấc mi lại đem cô kéo đến dưới ô, xuyên qua cô liếc mắt nhìn thoáng qua hai người đàn ông bên kia, sau đó cúi đầu trách cứ nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu, Lâu Nghiêu Nghiêu ôm lấy cánh tay anh, cười lấy lòng, anh bắt đầu giúp cô vuốt lại tóc, ôm bả vai cô, ngăn cản mưa bên kia, cùng cô chậm rãi đi về hướng cửa.

Lâu Nghiêu Nghiêu nép trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn mặt anh, cô rốt cục đã đi ra khỏi khoảng trời kia, khoảng trời phá hỏng cuộc đời cô.

Tần Chí, lúc này em sẽ không cho anh chờ đợi mất công. Trên đời này, cho tới bây giờ, vốn không có đơn phương ái muội, đáng tiếc, cô hiểu được quá muộn, may mắn, ông trời đã cho cô một cơ hội để sửa chữa.

“Xem ra, hai người chúng ta đều bị knockout.”

Thấy được người muốn nhìn, chàng trai nhìn Trần Hạo nhún vai, lắc lắc lắc lắc tiêu sái đi vào màn mưa, nói thực ra, anh ta cũng không hay nói đùa, tuy rằng ngay từ đầu đối vị học tỷ này dây dưa không ngớt là vì tò mò, sau lại bị cự tuyệt khơi dậy dự vọng muốn chinh phục của anh, mà cuối cùng lại phát hiện, vị học tỷ này nói chuyện rất có ý tứ, có lẽ ở chung sẽ rất thú vị, lần đầu tiên có cảm giác này, nhưng cô lại nói chán ghét anh ta, làm gì lại đi tự tìm mất mặt, thật sự là nhẫn tâm, dám với nói chán ghét người theo đuổi, căn bản chính là một chút đường sống cũng không lưu, nói ra thì, cô ấy... Phỏng chừng đến tên của anh ta cũng chưa nhớ kỹ đi? Thực đáng buồn, tự nhiên làm người qua đường trong sinh mệnh người khác.

Trần Hạo không để ý đến anh ta, chỉ nhìn theo hai bóng dáng đã đi xa, trên mặt anh ta vẫn mỉm cười ôn nhu như cũ, nhưng cái tay cầm ô kia gân xanh nổi lên dữ tợn. Kỳ thật, đó không phải là bọn họ lần đầu tiên gặp mặt. Anh ta cùng Lâu Nghiêu Nghiêu học cùng trường học tư nhân, tiểu học cấp hai cấp ba đều cùng trường, chỉ là cô chưa từng thấy anh ta, thậm chí ở rất nhiều lần gặp mặt, anh ta đi qua đã từng cùng bọn họ chào hỏi.

Chẳng qua, cô bé được một đám súng ái, luôn trốn ở sau lưng Tần Chí, chưa bao giờ để ý tới bất kỳ người nào khác. Ngày đó, anh ta nhìn đến cô ở dưới mái hiên trong đám người, ma xui quỷ khiến, bước đi qua, ánh mắt cô nhìn anh là xa lạ, lại là quen thuộc, ánh mắt như vậy, anh từng nhìn thấy ở trong mắt rất nhiều nữ sinh, ánh mắt mê luyến kinh diễm.

“Lần đầu gặp mặt, tôi là Trần Hạo học sinh năm cuối, tôi đưa em một đoạn nhé.”

“Cảm ơn, xin chào, tôi là Lâu Nghiêu Nghiêu học sinh lớp 11.”

Lần đầu gặp mặt... Anh không biết mình vì sao lại nói dối, bởi vì, căn bản đó không phải lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chẳng qua cô thật sự tin.

Sau đó, sự tình bắt đầu phát triển theo một hướng khác, rốt cuộc ai hơn đau khổ hơn ai?

12. Chương 12: Người Không Thở Trêu Vào

Trở lại nhà trọ, Lâu Nghiêu Nghiêu đã bị Tần Chí nhét vào phòng tắm. Từ sau khi lên đại học, Tần Chí thuê một nhà trọ cách đại học không xa, một phòng ngủ, một phòng khách một phòng bếp một phòng vệ sinh, ban công chỉ có mấy chục mét vuông, nhưng đối với một người đàn ông độc thân, phòng ở như vậy tuyệt đối là không thể soi mói.

Sau khi đi làm, liền mua lại căn nhà này, là căn nhà đầu tiên chính mình mua, Tần Chí tựa hồ đối chỗ này có chú ý, cho dù mỗi ngày phải lái xe hơn nửa giờ đi làm, mấy năm nay cũng không nghĩ tới chuyển đi.

Cái này lại tiện cho Lâu Nghiêu Nghiêu, chỉ đi hơn mười phút thật sự không tính xa, cho nên sau khi học đại học, cuối tuần nếu Lâu Nghiêu Nghiêu không muốn về nhà, cơ bản là ngủ ở bên này.

Ngoan ngoãn tắm xong, khi Lâu Nghiêu Nghiêu quần khăn tắm đi ra, cũng không thấy Tần Chí, nhưng cô thật không cảm thấy kỳ quái, ăn một chút hoa quả trên bàn, ngô... Rất ngọt.

Vừa ăn hai miếng, chợt nghe chuông cửa, Lâu Nghiêu Nghiêu đặt hoa quả xuống, cầm một miếng dưa Hامي ha ha đi ra, vốn tưởng rằng là Tần Chí quên mang chìa khóa, kết quả xuyên qua mắt mèo, nhìn đến là một

cô gái. Do dự một chút, Lâu Nghiêu Nghiêu mở ra cửa gỗ, chỉ lộ ra một cái đầu, cách cửa sắt nhìn cô gái kia.

Cô gái kia thấy Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ lộ ra một cái đầu, hơi sững sốt, sau đó gơ lên nụ cười ngọt hỏi: “Xin chào, xin hỏi nơi này là nhà Tần Chí đúng không?”

Lâu Nghiêu Nghiêu nhướn mày, giả vờ giả vịt hỏi: “Vâng, cô là?” Kỳ thật cô đương nhiên biết cô gái này là ai, Chu Vân Song, thư ký của Tần Chí, nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ cô chắc chắn “Không biết”.

Là một cao thủ tình trường, Chu Vân Song làm sao có thể không cảm giác được địch ý của Lâu Nghiêu Nghiêu, nhưng vẫn vẫn duy trì mỉm cười như cũ nói: “Tôi là thư ký của Tần Chí, Chu Vân Song, xin hỏi Tần Chí hiện tại có ở nhà không?”

“Anh ấy không ở.” Tuy rằng thực không có lễ phép, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu không có ý muốn mở cửa để cho cô ta đi vào nói chuyện: “Cô tìm anh ấy có chuyện gì không?”

Chu Vân Song gơ túi công văn lên: “Công ty có một phần văn kiện Tần Chí quên mang về, cho nên kêu tôi đưa lại đây.”

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa định nói cô ta giao nhì là được, nhưng vẫn chưa kịp nói, lại đột nhiên thay đổi chủ ý: “Cô vào nhà ngồi trước đi, có lẽ lát nữa anh ấy sẽ trở lại.”

Nói xong, liền mở cửa, đem người phụ nữ mơ ước Tần Chí nhà cô này đi vào. Chu Vân Song vốn tưởng rằng đối phương sẽ muốn văn kiện, sau đó cô sẽ dùng lời cự tuyệt, đều đã chuẩn bị tốt sẽ bị bỏ ở ngoài cửa, đang muốn dùng điều này tranh thủ một chút sự đồng tình, kết quả lại được mời vào.

Sau khi bước vào, thấy bộ dáng Lâu Nghiêu Nghiêu, Chu Vân Song có chút sững sốt, Lâu Nghiêu Nghiêu thật ra không chú ý tới điểm này, từ tủ giấy lấy ra một đôi giày đặt trên mặt đất, lại chỉ chỉ tủ giấy: “Ồ để ở nơi này, cô ngồi trước, tôi đi vào thay quần áo.”

Nói xong, cũng không quan tâm đến Chu Vân Song, vào gian phòng ngủ duy nhất kia, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Một tay mang theo công văn, một tay cầm ô che, Chu Vân Song nhìn giày ngồi gác một lúc, sau đó theo lời đem ô để cẩn thận, thay giày, tiếp theo bắt đầu đánh giá căn nhà.

Cửa phòng bếp ngay cạnh cửa chính, phòng bếp nho nhỏ bên trong có đầy đủ dụng cụ làm bếp, dựa theo vị trí để đồ dùng cùng trình độ mới cũ, hẳn là thường xuyên dùng đến. Phòng khách bị giá sách chia thành hai gian, bên ngoài là một ngăn tủ đặt sát tường, ở giữa là bốn chiếc ghế sofa cùng bàn thủy tinh, đằng sau giá sách đặt hai chiếc sofa lớn, bên trên là trải thảm lông dê trắng như tuyết nhìn qua khiến cho người muốn đi lên lẩn lộn, hai cái gối ôm hồng nhạt, đối diện là bàn máy tính, sau đó còn có một chút đồ vật tinh xảo, lấy điều kiện hiện tại của Tần Chí mà nói, phòng ở như vậy có chút đơn sơ. Nhưng đối với những đôi yêu nhau bình thường mà nói, đó là một nơi ở chung đơn giản lại ấm áp.

Chu Vân Song đem công văn đặt ở trên sofa, tinh tế đánh giá bài trí của gian nhà, này đó bài trí ở mảnh liệt nói cho cô một chuyện thực, thì phải là: Nó đã có nữ chủ nhân !

Trong phòng tùy ý có thể thấy được vật dụng nữ tính, dễ thấy nhất là bên cạnh máy tính có dán thời khóa biểu, hiển nhiên sẽ không là của Tần Chí. Không làm cho Chu Vân Song chờ lâu lắm, Lâu Nghiêu Nghiêu liền thay quần áo đi ra, Nhưng cô mặc làm cho Chu Vân Song so với thấy cô quần khăn tắm càng không nói gì được.

Mặc áo hai dây lộ vai chỉ dài tới cạp quần cùng quần đùi màu trắng Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn thấy Chu Vân Song đứng ở trước bàn máy tính, lộ ra một nụ cười giả tạo: “Sao lại đứng ở chỗ này, muốn uống gì? Ngồi đi.” Ra dáng nữ chủ nhân.

Ánh mắt Chu Vân Song lóe lóe, ngồi xuống cạnh túi công văn: “Nước lọc là được rồi.”

Lâu Nghiêu Nghiêu từ trong tủ lạnh lấy cho cô ta một bình nước khoáng, sau đó bưng hoa quả bàn đặt ở đối diện Chu Vân Song, mời một tiếng, sau khi Chu Vân Song tỏ vẻ không ăn, liền vừa ăn, vừa nhìn Chu Vân Song ngẩn người. Bị cặp mắt to kia nhìn chăm chăm không nháy mắt, Chu Vân Song cảm thấy phi

thường áp lực, cô cảm thấy chính mình ở dưới ánh mắt đối phương trở nên trần trụi không chỗ nào che giấu, cặp đùi trắng đặt ở trên sô pha lại phá lệ chói mắt, sự tình tựa hồ hoàn toàn không giống như cô nghĩ!

Nguyễn Tư Nam là kẻ lừa đảo! Anh ta không phải nói Tần Chí không có bạn gái sao? Không phải cổ vũ cô theo đuổi Tần Chí sao? Không phải nói thanh mai trúc mã của Tần Chí có người trong lòng sao? Nhưng sự tình hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Tần Chí ôm túi lớn túi nhỏ mở cửa bước vào, liền thấy Chu Vân Song ngồi ở trên sô pha, có chút kinh ngạc nhìn cô ta: “Sao cô lại ở trong này?”

Chu Vân Song đứng lên, thanh âm ngọt ngào nói: “Tần Chí, em tới đưa văn kiện cho anh.”

“Không phải tôi đã nói ngày mai sẽ đi lấy sao? Sao cô lại phải đưa lại đây?” Tần Chí nhìn Chu Vân Song có chút không vui, hôm nay bởi vì muốn đón Lâu Nghiêu Nghiêu, cho nên tan làm sớm, có chút công sự cũng không xử lý xong, tâm tư của cô gái này anh biết rõ, nhưng quyết sách của công ty dù sao có một nửa ở trong tay Nguyễn Tư Nam, cho nên chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của anh, công tác không sai sót, anh cũng không thể làm gì. Quan trọng nhất là bị Lâu Nghiêu Nghiêu hiểu lầm làm sao bây giờ? Ý niệm này trong đầu chợt lóe liền hoàn toàn biến mất, Lâu Nghiêu Nghiêu làm sao có thể có tâm tư rảnh rỗi mà đi hiểu lầm anh.

Chu Vân Song lấp bắp không biết nói cái gì. Lâu Nghiêu Nghiêu xem diễn đủ, thực không có thành ý vừa ăn dưa Hami vừa làm người hoà giải: “Được rồi mà, người ta giúp anh đưa lại đây, là xuất phát từ hảo tâm, cũng đừng làm sắc mặt dọa người, Tần Chí, em đói bụng.”

Sau đó quay đầu nhìn Chu Vân Song nói: “Bên ngoài còn đang mưa, ăn qua cơm chiều rồi hãy đi.”

“Cám ơn.” Chu Vân Song đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tần Chí nhú mày nhìn thoáng qua Lâu Nghiêu Nghiêu, cũng không nói cái gì nữa, đem văn kiện cất xong, vào phòng tìm một cái chăn phủ trên người Lâu Nghiêu Nghiêu, đem hoa quả trong tay cô cùng trên bàn lấy đi: “Đừng ăn nhiều quá, lát nữa lại ăn không ngon.”

Sau đó cầm đĩa hoa quả vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau, liền truyền đến tiếng cắt thái. Chờ Tần Chí đeo tạp dề mang ba món ăn một món canh bưng lên, biểu tình của Chu Vân Song thực tiêu tan, người đàn ông ở nhà như vậy, đầu còn giống như ông chủ mặt lạnh ở công ty chứ?

Bữa cơm này ăn thực áp lực, trừ Tần Chí ngẫu nhiên gấp thức ăn cho Lâu Nghiêu Nghiêu, ba người đều không nói chuyện, Tần Chí làm đồ ăn rất ngon nhưng Chu Vân Song ăn không thấy vị gì. Trong lúc Lâu Nghiêu Nghiêu một bên rộng mở cái bụng ăn, một bên quan sát hai người thần sắc.

Nhìn hồi lâu, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, may quá, bọn họ vẫn chưa có kết giao. Nhớ rõ kiếp trước, cũng chính là hai tháng này, cô từ Nguyễn Tư Nam nghe được tin tức Tần Chí có bạn gái, người này chính là Chu Vân Song, sau đó bị cô đại náo một hồi giáo hợp, nhưng xem không khí hiện tại của hai người này, Chu Vân Song quả thật có ý với Tần Chí, nhưng Tần Chí hoàn toàn không có gì khác thường, thậm chí cũng không có liếc mắt nhìn Chu Vân Song một lần, hơn nữa, nếu như cô không đoán sai, Tần Chí hẳn là thích cô.

Như vậy... Tần Chí sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn thay lòng đổi dạ như vậy? Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn Chu Vân Song thực không tốt, không phải cô ta đã dùng thủ đoạn chứ?

Cơm nước xong, Chu Vân Song giúp Tần Chí thu dọn bát đĩa, còn muốn hỗ trợ rửa chén, lại bị Tần Chí lạnh lẽo “mời” đi ra.

Kết quả mộng còn không có ngôi ổn, chợt nghe Lâu Nghiêu Nghiêu lên cao tiếng nói: “A! Cô phải đi?... Không thể ngồi lâu... Nga, buổi tối còn phải cùng bạn trai hẹn hò... Nếu như vậy, tôi sẽ không giữ cô, trên đường cẩn thận.”...

Không có ngôn ngữ có thể biểu đạt tâm tình hiện tại của Chu Vân Song, đối với khuôn mặt tươi cười đắc ý của Lâu Nghiêu Nghiêu, cô quả thực là muốn cỡi giầy đánh tới. Được đến kết quả mình muốn Lâu Nghiêu Nghiêu phát phát tay, ngượng ngùng, loại chuyện trả đũa này, cô thật sự làm quá thuận buồm xuôi gió. Chu Vân Song đương nhiên không muốn đi, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu lớn giọng như vậy, tại phòng bếp

Tần Chí khẳng định nghe thấy được, chẳng lẽ cô còn có thể không biết xấu hổ mặt dày ở lại? Hoặc là cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cãi nhau? Làm được sao? Đem Chu Vân Song phần nộ đưa tới cửa, Lâu Nghiêu Nghiêu mỉm cười lắc lắc tay.

“Thật sự là đa tạ cô khoản đãi.” Khi nói những lời này, Chu Vân Song gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng khách sáo.” Lâu Nghiêu Nghiêu cười tủm tỉm ngoéo tay, thấy Chu Vân Song không đến, cô đành phải ghé người tới bên tai đối phương nói: “Cô nói xem, nếu như bởi vì câu dẫn ông chủ thất bại mà bị khai trừ, công ty nào còn dám dùng cô?”

“Cô...” Chu Vân Song không dám tin mở to hai mắt nhìn.

Lâu Nghiêu Nghiêu biểu tình thực vô tội nhìn cô: “Có người từng nói với cô chưa? Có một vài người đàn ông của người khác có thể chọc, nhưng có người đàn ông của một vài người không thể chạm vào, thật ngại quá, người đàn ông này là của tôi, cô không thể trêu vào.”

Nói xong lời cuối cùng một câu, sắc mặt cô đã hoàn toàn lạnh xuống, biểu tình kia lạnh đến mức làm cho người ta đáy lòng phát lạnh, chết cũng đều đã chết qua, còn có cái gì phải sợ? Ai dám cùng cô tranh, cô liền cùng người đó liều mạng.

“Ken két” một tiếng, cửa sắt trước mặt Chu Vân Song dùng sức đóng lại, Chu Vân Song nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, cô giống như, thật sự chọc một vào một người đàn ông không thể chọc... Nguyễn Tư Nam căn bản chính là đào hầm cho cô nhảy vào, bộ dáng cô gái này có chỗ nào giống như là không thích Tần Chí? Căn bản chính là đem đối phương xem thành độc chiếm của mình, không chấp nhận được người khác mơ ước.

Lâu Nghiêu Nghiêu quay đầu lại, liền thấy Tần Chí đứng ở cửa phòng bếp nhìn cô, mặt anh bởi vì có bóng che nên không thấy rõ thần sắc, anh nghe thấy rồi... Anh nhất định nghe thấy rồi... Lâu Nghiêu Nghiêu không có uy phong vừa rồi, tim đập thật nhanh, cô há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì, làm chuyện xấu uy hiếp người, đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng chưa từng có khẩn trương quá như vậy, cuối cùng, cô quyết định phá vỡ im lặng:

“Tần Chí, em...”

“Đừng đứng ở chỗ này, mặc mưa còn mặc ít như vậy sẽ cảm mạo.”

Tần Chí nói xong, xoay người vào phòng bếp, thật giống như không có nghe thấy lời nói vừa rồi.

Một chút nhiệt huyết của Lâu Nghiêu Nghiêu bị những lời này đánh không có bóng dáng, xông lên đập anh một cước: “Tần Chí anh quả thực chính là con heo.”

Đột nhiên bị đá một cước Tần Chí không nói gì nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu hầm hừ chạy trốn, anh lại đắc tội với cô ở chỗ nào rồi? Chờ Tần Chí thu dọn xong, mặc mưa lại tắm nước ấm, còn ăn uống no đủ, Lâu Nghiêu Nghiêu đã nằm trên sofa ngủ.

Cô ở trên sofa cuộn thành một vòng nhỏ, giống như một con mèo nhỏ, mũi nhỏ mặt nhẵn, giống như có cái gì làm cô thấy phức tạp, chiếc áo kia trừ phần ngực, vải dẹt ở phần eo gần như trong suốt, quần đùi vốn đã ngắn bởi vì cô cuộn người mà có vẻ càng ngắn, một phần lớn da thịt trắng như tuyết lộ ở bên ngoài, cô liền không hề phòng bị ngủ trước mặt anh như vậy.

Cô giống như một chút cũng đều không có tự giác của con gái, chẳng lẽ cô cho tới bây giờ vốn không có nghĩ tới, cùng một người đàn ông độc thân bình thường cùng một phòng là một việc vô cùng nguy hiểm? Hay nên nói cô quá yên tâm về anh, hoặc là nên nói... Cô căn bản là không coi anh là đàn ông.

Tần Chí cười khở một tiếng, xoay người ôm lấy Lâu Nghiêu Nghiêu, xúc cảm bóng loáng mềm mại, áp chế tâm tư khác thường bốc lên, Tần Chí đem Lâu Nghiêu Nghiêu đặt trên giường, sau đó giúp cô đắp một tấm chăn mỏng.

Trong lúc Lâu Nghiêu Nghiêu còn chưa tỉnh lại, sau khi bị đặt ở trên giường, cong cong thân mình, lại cuộn thành vòng tròn.

Tần Chí đứng ở đầu giường nhìn gương mặt khi ngủ của cô không khỏi nhớ tới không lâu trước, cô nói câu nói kia: “Làm sao bây giờ? Em đi không được.”

Kỳ thật, lúc đó anh cũng đi không được. Nhưng anh thật sự mệt chết đi, không muốn giả vờ nữa. Là nên nói cô quá vô tình, hay nên nói anh quá ngây thơ, anh cứ nhiên lại tin tưởng lời nói của một cô gái mười hai tuổi, hơn nữa còn thật sự đem lời nói đó ghi tạc trong lòng!

—— Tôi, Lâu Nghiêu Nghiêu muốn thành cô gái vì Tần Chí tồn tại! Cho nên, trước khi em lớn lên, anh không thể có bạn gái, bằng không, anh sẽ hối hận, bởi vì, em nhất định đánh bại các cô gái khác!

—— Ha ha, anh đây có thể chờ.

Xem đi, anh quả nhiên thực ngây thơ, một câu lời nói đùa đã rất nhiều năm. Năm ấy Lâu Nghiêu Nghiêu mười hai tuổi đã vẽ cho anh một vòng tròn, anh đứng ở trong vòng đợi rất nhiều năm, kết quả cuối cùng mới phát hiện, Lâu Nghiêu Nghiêu cho tới bây giờ vốn không có đem chính mình vẽ vào bên trong, từ trước tới nay đều chỉ có mình anh trong vòng.

13. Chương 13: Thanh Mai Trúc Mã

Lâu Nghiêu Nghiêu bắt đầu giận dữ cùng Tần Chí. Tuy rằng lần này chính là Lâu Nghiêu Nghiêu suy nghĩ vẩn vơ, Tần Chí hoàn toàn là không biết cô tức cái gì. Nói thực ra, số lần Tần Chí cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cãi nhau cùng giận dữ, tuyệt đối không ít, đối với Tần Chí mà nói, vô luận đi đâu đều mang theo một đứa con riêng, cảm giác đó đối với một nam sinh mà nói là một loại tra tấn, trời biết, anh có bao nhiêu lần thiếu chút nữa xúc động đem cái đuôi này ném vào trong sông.

Nhớ rõ nghiêm trọng nhất là vài năm trung học kia, mỗi tình đầu của thiếu niên bắt đầu đối nữ sinh cảm thấy hứng thú, kết quả mỗi lần đều vẫn chưa kịp nói, đã bị Lâu Nghiêu Nghiêu phá hủy. Phản nghịch có, phần nộ có, cũng từng quyết định trốn thật xa, không bao giờ để ý đến quỷ phiến toái này nữa. Kết quả cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng chưa làm, chỉ là mở to cặp mắt to kia nhìn anh, trầm mặc rơi nước mắt, sau đó, quyết tâm lúc trước liền không cánh mà bay, biện pháp gì đều không còn nữa. Cho nên nói thanh mai trúc mã là người duy nhất trên thế giới này khiến người luyện tiếc không nở rời xa. Tình cảm thanh mai trúc mã, ai nhấn tâm, người đó thắng.

Tần Chí không đủ nhẫn tâm, cho nên Lâu Nghiêu Nghiêu thắng, đá không xong, vậy thì nhận rõ sự thật đi, sự thật chứng minh, có một bạn gái như Lâu Nghiêu Nghiêu, cũng rất không sai, cô tuy rằng điều ngoa lại tùy hứng, nhưng bản chất cũng không xấu, thực dễ dàng bị chọc giận đồng thời cũng thực dễ dàng bị cảm động, hơn nữa cho tới bây giờ người thấy được cũng chỉ có mình anh, đối với người đàn ông đến nói, thực hư vinh đúng không, đám kia bạn bè cũng vì vậy mà trêu đùa anh, đều nói anh vô sỉ, nhỏ như vậy cũng xuồng tay được.

Anh không cảm thấy ngược ngùng, ngược lại càng quý trọng đoạn cảm tình này, thái độ đối với Lâu Nghiêu Nghiêu cũng ngày càng chuyển biến, từ bắt đầu không kiên nhẫn chậm rãi biến thành hiện tại chịu một nhọc, một người người đàn ông, nếu như bắt đầu học được quý trọng một người phụ nữ, vậy anh ta đã thật sự trưởng thành.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, Tần Chí đại khái sẽ cùng Lâu Nghiêu Nghiêu ở chung cả đời như vậy. Nhưng mà chuyện xấu chợt hiện, Lâu Thanh Thanh xuất hiện, cướp đi hơn một nửa lực chú ý của Lâu Nghiêu Nghiêu, cô vốn quá tịch mịch, tuy rằng vẫn chơi cùng đám nam sinh cũng không thiếu bạn bè, nhưng khuyết thiếu bạn nữ, Lâu Nghiêu Nghiêu thực thích chị gái cùng cha khác mẹ kia, cô giống như cộp mẹ, đem người “Chị” yếu ớt kia bảo hộ ở sau người. Nhưng mà, tình cảm chị em này không thể kéo dài lâu, liền tan vỡ, tiếp theo Trần Hạo đột nhiên xâm nhập, từ nay về sau, bọn họ càng chạy càng xa, ước hẹn mấy năm trước, Lâu Nghiêu Nghiêu giống như hoàn toàn quên lãng, mà anh, cũng chỉ có thể làm bộ như không từng xảy ra, thật giống như tất cả những chuyện kia đều là chính là anh ảo tưởng.

Nguyễn Tư Nam nói, hoặc là được ăn cả ngã về không, hoặc là buông tay đi. Đáng tiếc, hai loại đó anh đều làm không được. Cho nên, tiếp tục như vậy đi. Giận dữ a, rất nhiều năm rồi chưa từng có. Tần Chí vừa lái xe vừa nghĩ như vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở vị trí phó lái nghiêng đầu nhìn bên ngoài, nhưng không liếc anh một cái. Tình huống này đã kéo dài cả một ngày, Lâu Nghiêu Nghiêu biết là tự mình cố tình gây

sự, nhưng cô lại nén không được tức giận, trên đời này làm sao có thể có người đàn ông ngốc như vậy? Đầu anh ta nghĩ thế nào, nếu như anh ta có thể thổ lộ, có phải kết cục đời trước, sẽ không lặp lại hay không?

Sẽ không lặp lại sao? Trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu giống như đã biết đáp án, nhưng càng biết đáp án, cô lại càng giận chính mình, cô thực ngốc, sao vẫn không phát hiện cảm tình của Tần Chí đối với cô? Cô vẫn nghĩ Tần Chí coi cô như em gái... Bởi vì bọn họ ở chung từ mười hai tuổi về sau không có gì thay đổi, sau đó kiếp trước đến lúc Tần Chí nói yêu cô, cô cũng không biết đối phương đã yêu cô từ khi nào. Thì ra... Vẫn luôn như vậy, cho nên cô vẫn không phát hiện.

Đây thật sự là chân tướng làm cho người ta muốn nổi điên. Hai người bọn họ chính là một đôi đầu đất tám lạng nửa cân. Hai người đầu đất trầm mặc ngồi ở trong xe, đều tự nghĩ, đều tự tâm sự.

Bọn họ hiện tại đi tham gia một cuộc gặp mặt, lúc đầu quyết định là ngày hôm qua, nhưng bởi vì trời mưa, liền sửa lại là hôm nay. Địa điểm là một quán bar, quán đêm tương đối đa dạng đủ loại, quán bar này chính là một nơi nói chuyện phiếm cùng uống rượu thuần túy nhất.

Là khách quen nơi này, nhân viên công tác đối Tần Chí phi thường quen thuộc, đem chìa khóa giao ột nhân viên ở bãi đậu xe, Tần Chí liền cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đi vào. Quán bar bố trí tuy rằng tinh xảo xa hoa, nhưng đối với những người có tuổi mà nói, vẫn là không đủ cấp bậc, mà đối với người trẻ tuổi kích tình vô hạn thì lại không thích hợp, cho nên cho dù là cuối tuần, khách hàng cũng không nhiều, Tần Chí cùng Lâu Nghiêu Nghiêu thực dễ dàng ngay một góc nhỏ tìm được đám bạn kia.

Bọn họ hai người giống như là đến trễ nhất, vừa nhìn thấy bọn họ, tính tình sinh động nhất là Đông Đông liền giãn cổ họng kêu bọn họ: “Bên này.”

Bảy tám chàng trai, chỉ có một mình Lâu Nghiêu Nghiêu là cô gái, cô tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, sau đó nghe bọn anh nói chuyện phiếm. Nói chuyện nhiều nhất là Đông Đông, cũng chính là nhân vật chính hôm nay. Lại nói tiếp Đông Đông người này rất có ý tứ, anh ta đại khái là người vô dụng nhất nhóm người này, trước đây đánh nhau với người khác thì uy phong lẫm lẫm, cố tình anh ta luôn bị đánh đến mức chảy cả nước mũi lẫn cùng nước mắt, nhưng anh ta lại đặc biệt thích gây chuyện thị phi, ba cứ năm ba bữa thì lại bị giáo huấn, có thể cùng Lâu Nghiêu Nghiêu sánh vai vua phiên toái, nhưng anh ta ngoài ý muốn là một nghệ sĩ đàn dương cầm cực tốt, hơn nữa khuôn mặt mềm mại kia cũng là có thể lừa bịp các cô gái nhỏ.

Sau đó càng lớn người lại càng có chí hướng, học ở một học viện âm nhạc ở nước ngoài, khi mọi người đều nghĩ đến tiểu tử này sẽ trở thành Nghệ sĩ thì người nhà cũng chuẩn bị đưa anh ta tiếp tục xuất ngoại đào tạo sâu, anh ta đột nhiên nói không muốn, sau đó tìm một chiếc xe để cải tạo lại đi du lịch cả nước, vừa đi đã hơn một năm. Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn anh ta, Đông Đông lộ ra một hàm răng trắng: “Chị, nhìn gì vậy?”

Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, lười nói cùng anh ta, là người ít tuổi nhất trong nhóm, lại bị xưng là “Chị”, nguyên nhân chính là cô mới trước đây quá thích gây chuyện thị phi, đàn nam sinh bị ép giải quyết tới phiên, không nhớ rõ là ai nói một câu như thế này:

“Cô chính là chị gái tôi, chị, cầu lão nhân gia ngài đừng náo loạn nữa!”

Cô nghe được rất đắc ý, làm ột đám nam sinh lớn tuổi hơn cô kêu chị, mỗi khi đó, cô sẽ nghiêm túc một chút, sau này lớn lên, “chị” thành cô tự xưng, cũng cùng một ý nghĩa với từ vua phiên toái, hiện tại nhớ tới thật buồn cười, cô thật đúng là tự thừa nhận. Đông Đông không hề mang vẻ mặt nước mũi cùng nước mắt, cũng không giống cách ăn mặc tây trang giả bộ hoàng tử sau này, hiện tại anh ta mặc áo sơ mi hoa cùng quần đùi, một đầu tóc loạn như tổ chim, làn da phơi nắng ngăm đen, ngồi ở trong một đám thanh niên tuấn tú, chính là một người đáng khinh, gà trong bầy hạc.

Lâu Nghiêu Nghiêu lại nhìn về phía những người khác, trước kia ngoạn điên nhất, làm cho người ta ngả hông kính mắt, hiện tại đang làm ở bộ của chính phủ, đang đeo đôi mắt kính nhỏ về mặt nghiêm túc, con gái cũng đã ba tuổi. Người có tính tình ngại ngùng nhất là người hiện tại đã là ca sĩ có chút danh tiếng, nói chuyện thanh âm lớn nhất

“Đông Đông, lần này sao có thể bỏ để quay về thế?”

“Không có biện pháp, vài ngày nữa chính là đại thọ của ông mình, ông hạ quân lệnh, nếu không về, có thể không nhận thẳng cháu này, đúng rồi, bà xã cậu đâu, sao không mang lại đây?”

“Trong nhà tiểu Ma Vương quậy quá, tới không được.”

“Thật không nghĩ tới tiểu tử cậu lại sẽ là người đầu tiên kết hôn, mình lúc trước vẫn tưởng Tần Chí cùng Nghiêu Nghiêu đâu.”

“Ai nói không phải chứ, đúng rồi Tần Chí, hai người khi nào kết hôn?”

Lâu Nghiêu Nghiêu một ngụm đồ uống phun tới, Tần Chí bận rút khăn tay đưa cho cô.

Có lẽ nhìn thấy biểu tình của Lâu Nghiêu Nghiêu quá khiếp sợ, Đông Đông dờ dề tài đi: “Phóng chừng còn phải chờ hai năm nữa, Nghiêu Nghiêu còn đang đi học mà, đúng rồi, bí đồ đâu?”

“Vừa gọi điện thoại cho anh ta, nói là đón người đi.”

“Đón ai? Bạn gái? Trời ạ, phát triển nhanh quá, cũng đã mang người ta đến nhà gặp ba mẹ rồi.”

Mọi người tựa hồ cũng phát hiện nói lỡ, nói hai ba câu, liền đem đề tài xoay sang chỗ khác, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm cái chén có chút ngẩn người, thì ra, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, chỉ có một mình cô là chẳng hay biết gì, Tần Chí đa số thời điểm chỉ nghe chứ không tham dự vào, chỉ là ngẫu nhiên có người hỏi, mới trả lời hai câu.

Phần lớn thời gian là quan sát thần sắc của Lâu Nghiêu Nghiêu, thần sắc của cô quá bình tĩnh, trừ bỏ ngay từ đầu có chút kinh ngạc, biểu tình lúc sau cũng không có biến hóa gì, nếu như cô biểu hiện tức giận một chút, anh còn có thể nói bọn họ đang nói đùa, nhưng thần sắc Lâu Nghiêu Nghiêu quá bình tĩnh, nhìn không thấu là tâm tư gì, có lẽ căn bản là không để ý, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu như vậy, làm cho anh có chút khẩn trương, luôn luôn có dự cảm bất hảo.

“Muốn ăn chút gì không?” Tần Chí tiến đến bên tai Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi, bữa tối cô chưa ăn bao nhiêu, hẳn là đói bụng.

Lâu Nghiêu Nghiêu lắc lắc đầu. Lại ngồi một hồi, phát hiện Lâu Nghiêu Nghiêu trầm mặc dị thường, mọi người nói chuyện chậm rãi ít đi, biết là chính mình ảnh hưởng không khí, Lâu Nghiêu Nghiêu liền dang hắng lên tiếng, nói đi ra quầy bar ngồi. Tần Chí vốn muốn đi theo nhưng bị Lâu Nghiêu Nghiêu cự tuyệt. Thấy Lâu Nghiêu Nghiêu đi rồi, Đông Đông kỳ quái đẩy Tần Chí một chút:

“Nghiêu Nghiêu thoát nhìn thực không thích hợp a, cãi nhau?”

“Có lẽ vậy.” Tần Chí không phải thực xác định.

“Cái gì gọi là có lẽ hả?” Đông Đông trừng mắt: “Tôi nói hai người các cậu còn muốn ép buộc tới khi nào, còn không chịu ngả bài?”

Tần Chí cau mày không hề giận nói: “Về sau đừng ở trước mặt Nghiêu Nghiêu nói mấy chuyện này.”

“Tôi cóc thêm, sao lại thế này? Các cậu...”

“Đông Đông, đừng nói nữa.” Một người có vẻ rõ ràng tình huống kéo Đông Đông lại, giải thích tình huống hiện tại cùng anh ta.

Tần Chí nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở quầy bar, từ trong miệng người khác nghe lặp lại câu chuyện của chính bản thân mình, chỉ cảm thấy càng thêm vô lực. Thoát đi bầu không khí sinh động kia, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở quầy bar, quay đầu nhìn lại, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Tần Chí, Tần Chí sững sốt, sau đó dời ánh mắt đi.

“Muốn uống chút gì không?”

Một tiếng nói ôn nhu từ tính làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu phục hồi tinh thần lại, Lâu Nghiêu Nghiêu quay đầu, lễ phép hô: “Anh Nguyễn.”

“Ừ, sao lại ngồi ở chỗ này một mình, cãi nhau với Tần Chí?” Nói chuyện là ông chủ quán bar này, cũng là Nguyễn Văn Dự anh trai Nguyễn Tư Nam, so với bộ dạng yêu nghiệt của Nguyễn Tư Nam, Nguyễn Văn Dự người cũng giống như tên của anh, ngày thường văn văn nhã nhã, làm cho người ta cảm giác tựa như một khối ngọc mềm mại ấm áp như vậy.

“Không có, em đang giận chính mình.” Nguyễn Văn Dự bởi vì tuổi lớn, cũng không cùng nhóm người Lâu Nghiêu Nghiêu chơi chung, mà là có một vòng luẩn quẩn khác, nhưng bởi vì tính tình tốt, Lâu Nghiêu Nghiêu bình thường tới nơi này rất thích cùng anh nói chuyện phiếm.

Nguyễn Văn Dự rót cho cô một chén rượu trái cây, nghĩ nghĩ, lại thay đổi một ly, đổ lên trước mặt cô: “Thử xem xem, mới chế đó.”

Lâu Nghiêu Nghiêu theo lời uống xong, thản nhiên, không thấy hương vị gì, vì thế đem chén trả về, cho anh lại rót một chén.

“Vì sao lại giận chính mình?” Nguyễn Văn Dự lại rót cho cô một ly.

“Chính là cảm thấy bản thân mình quá mức u mê.”

“Quả thật có chút ngốc.”

Lâu Nghiêu Nghiêu cảm tức, Nguyễn Văn Dự cười thật nhẹ nhàng: “Cơn giận của phụ nữ kỳ thật có hiệu quả cũng giống như nước mắt vậy..”

Lâu Nghiêu Nghiêu xem thường nhìn anh. “Đều làm cho người đàn ông để ý cô ấy khổ sở, cho nên người phụ nữ thông minh thì sẽ biết khi nào thì nên tức giận, khi nào thì không nên tức giận.”

Nói xong câu đó, Nguyễn Văn Dự quay người lại tiếp tục đi pha rượu. Quả nhiên là anh trai của gã đàn ông nhiều chuyện, nói thảm một câu, Lâu Nghiêu Nghiêu cân nhắc lời anh nói, kết quả cái gì cũng không cân nhắc ra, giống như rất có đạo lý, nhưng cái đạo lý gì lại không thể nói rõ.

Ngơ ngác một lúc, bên kia đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, Lâu Nghiêu Nghiêu xoay người nhìn lại, phát hiện Nguyễn Tư Nam không biết khi nào thì đến đây, bên người anh ta mang theo một cô gái nhỏ xinh, nhìn qua rất quen mắt. Một đám người tiến tới, Nguyễn Tư Nam che chở nữ sinh kia, miệng nói cái gì đó. Lâu Nghiêu Nghiêu không khỏi nghĩ tới lúc ban đầu, cô cũng được Tần Chí che chở như thế này, làm nữ sinh duy nhất trong đó, địa vị của cô vẫn là có vẻ đặc thù, có thể làm ột đám nam sinh nhận một người ngoại tộc, lại còn là một ngoại tộc thực phiền toái, Tần Chí đương nhiên rất hao tâm tổn sức.

Trước kia thì vẫn chưa biết, hiện tại đã có chút không biết theo ai, nhìn đến bọn họ, cô sẽ nghĩ đến lúc khi Tần Chí gánh tội thay cô, người đàn ông này vẫn luôn quan tâm cô, khiến cô đổ mắt. Nhưng, nhưng không có bất cứ một ai, để cho cô đi tự thú, bọn họ rõ ràng đều biết chân tướng, lại lựa chọn bao che cho cô. Đây là bạn bè thanh mai trúc mã mà vô luận cô làm bao nhiêu việc sai, đều nguyện ý trở thành hậu thuẫn cho cô.

Nhưng...Ở trong lòng cô bọn họ lại không có quan trọng như vậy, cô vì một gã tên Trần Hạo dần dần bất hòa với bọn họ, đến sau này, gần như không hề liên lạc nữa, hiện tại hẳn là... Xấu hổ đi. Lâu Nghiêu Nghiêu càng nghĩ lại càng khó chịu, nước mắt lách cách lách cách rơi xuống. Mới từ toilet đi ra, Đông Đông vừa vặn thấy một màn như vậy, hoảng sợ, chạy nhanh đến: “Chị, có chuyện gì vậy ? Tần Chí khi dễ chị?”

“Đông Đông, có phải tôi rất khiến người ta chán ghét không?”

Đông đông nghiêng đầu nghĩ một hồi, nghiêm túc gật gật đầu: “Quả thật rất khiến người ta chán ghét.”

“Cậu cút cho tôi!” Bản thân nghĩ như thế nào là một chuyện, người khác nói như thế nào lại là một chuyện khác, Lâu Nghiêu Nghiêu một cước liền đạp đi qua.

“Ai ai, dừng! Chị, đây không phải là chính chị hỏi sao, chẳng lẽ không cho người ta nói thật? Vậy chị còn hỏi làm gì? Các cậu này, các cậu nói Nghiêu Nghiêu có phải rất khiến người ta chán ghét hay không?”

“Điều này còn phải hỏi sao?”

“Mình chưa thấy cô gái nào đáng ghét như cô ấy hết!”

“Cô gái? Cậu nói cô ấy là con gái cũng không tránh khỏi quá vũ nhục phụ nữ rồi!”

Trừ Tần Chí, tất cả mọi người đều phụ họa. Được rồi, xấu hổ cái gì, đều cút đi đi! Trong đầu Lâu Nghiêu Nghiêu dấy lên đến một ngọn lửa, đám bạn khốn kiếp này, không nói thật sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Rất nhanh trong quán bar đánh thành một đoàn, bắt quá cơ bản đều là Lâu Nghiêu Nghiêu đánh, những người khác thì trốn. Một cô gái thông minh, biết nên khi nào thì nên tức giận, một người đàn ông thông minh, biết khi nào thì nên chọc giận một nữ nhân.

14. Chương 14: Chàng Trai Này Từng Là Của Em

Lâu Nghiêu Nghiêu ra một thân mồ hôi, kết quả một người cũng chưa đánh được, ngược lại đem chính mình làm ẹt mỗi chết khiếp, đành phải ngồi ở bên cạnh một người lấy ánh mắt giết chết bọn họ. Da mặt đám nam sinh kia dày đương nhiên sẽ không để ý, rất nhanh liền ngồi thành hai bàn bắt đầu uống rượu đánh bài, Tần Chí cùng Nguyễn Tư Nam bị cô lập ở một bên, Tần Chí thật ra không nói cái gì, ngồi ở bên người Lâu Nghiêu Nghiêu, dù sao gặp mặt chơi đùa như thế nào,, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tham gia, sớm thành thói quen, nhưng Nguyễn Tư Nam lần đầu tiên bị cô lập thực không hài lòng, trào phúng đem tất cả mọi người làm thấp đi mới cảm thấy dễ chịu, kết quả người ta lại càng không để ý tới anh.

Có thể là ở trong một đám nam sinh có chút không được tự nhiên, cô gái đi theo Nguyễn Tư Nam ở bốn phía nhìn một vòng, cuối cùng đi tới bên cạnh cô gái duy nhất là Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi xuống. Tần Chí thấy thế, thực tự giác thong thả đứng lên đem không gian để lại cho hai cô gái.

Cô gái này rất xinh đẹp, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn cảm thấy rất quen mắt, vì thế chủ động nói: “Cô tên gì?”

“Tề Bội Bội.”

Thanh âm mềm mại rất dễ nghe, Lâu Nghiêu Nghiêu nhất thời cũng nhớ không nổi là gặp ở chỗ nào, nhưng cảm thấy cô ấy đáng thương, lại có một bạn trai như Nguyễn Tư Nam, vì thế hảo cảm thẳng tắp bay lên: “Tôi là Lâu Nghiêu Nghiêu, đi, chúng ta ca hát.”

Tề Bội Bội đương nhiên không ý kiến. Ca sĩ hát trong quán bar có biết Lâu Nghiêu Nghiêu, biết cô là bạn của ông chủ, cho nên thu thập này nọ liền đem vị trí nhường cho hai người.

Lâu Nghiêu Nghiêu hai người chọn bài hát chọn suốt nửa ngày, Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi: “Muốn hát bài gì?”

“Bài này đi.” Tề Bội Bội tùy tay chỉ một bài.

Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn nhìn, phát hiện bài hát mình biết hát, cũng liền chọn, nam sinh thích ca hát không nhiều lắm, mỗi lần đi ra chơi, đều là Lâu Nghiêu Nghiêu tự hát một mình, cô tính tình bá đạo, cho dù giọng hát không hay bị đám nam sinh kia cười nhạo, cũng vẫn như cũ hát thành quen, cũng là luyện được một môn nghệ thuật.

Đều là con gái, chọn cũng đều là một vài bản tình ca, Tề Bội Bội chọn bài đầu tiên là ‘Đừng chờ em rời đi mới nói yêu em’, hai cô gái hát vô cùng đặc sắc, thanh âm của Tề Bội Bội mềm mại cùng với thanh âm trong trẻo của Lâu Nghiêu Nghiêu, hát cùng một chỗ thật ra giúp lẫn nhau làm rạng rỡ không ít, hay đến bất ngờ.

Lâu Nghiêu Nghiêu không có bạn nữ, cũng từng mang Lâu Thanh Thanh đi ra chơi đùa, nhưng Lâu Thanh Thanh quá yếu ớt, đừng nói ca hát cùng cô, ngay cả nói chuyện đều nói lắp ba lắp bắp, hát cùng một cô gái thực ra lại là lần đầu tiên, hát xong hai cô nhìn nhau cười, sau đó tiếp tục hát, bài này là Lâu Nghiêu Nghiêu chọn ‘Đáng tiếc không phải anh’.

Nhưng giọng hát cũng có chút thay đổi, thanh âm bi thương kia làm cho người nghe đều có thể cảm giác được, không biết còn tưởng rằng là hai người vừa bị đá, Lâu Nghiêu Nghiêu không nói đi, đến Tề Bội Bội đều không có một chút bộ dáng đang yêu!

Tần Chí cùng Nguyễn Tư Nam đã trúng vô số ánh mắt sắc bén như dao, nghe hai oán phụ hát như vậy, hưng trí cũng không còn, tốt nhất đành phải nhìn hai cô gái kia uống rượu giải sầu. Hai cô hát đến nhập thần, một bài lại tới một bài, mãi cho đến khi xuất hiện một bài mà Tề Bội Bội chưa từng hát qua, Lâu Nghiêu Nghiêu một mình cầm Micro lên hát.

“Trời bắt đầu sáng, mây bắt đầu tan, em ở trong lòng anh mà khóc, em đã chuẩn bị tốt, tâm sẽ nát, trơ mắt nhìn anh rời xa em...Chàng trai này từng là của em, nhưng cuối cùng vẫn thuộc về người khác, thứ em có thể cho anh, anh đã không cần nữa, em có thể cảm thấy rằng anh đang không vui, chàng trai này từng là của em...”

Chàng trai này từng là của em...

Lâu Nghiêu Nghiêu nghiêm mặt hát bài hát này, nói là hát, chẳng bằng nói là đọc ca từ.

“Nghiêu Nghiêu.”

Lâu Nghiêu Nghiêu nghe thấy có người kêu cô, nhưng cô không biết là ai kêu cô, ánh mắt cô xem rất rõ ràng, chẳng qua khuôn mặt cùng người trong óc hoàn toàn giống không có chỗ khác.

“Đây là có chuyện gì?”

“Không có việc gì, uống hai chén ‘Thanh tỉnh’, đại khái là say.”

“Thanh tỉnh? Khó trách. Ông trời của tôi ơi, cái thứ đó cậu cũng cho cô ấy uống?”

Thật ồn ào, thật nhiều người đang nói chuyện, Lâu Nghiêu Nghiêu nhắm mi lại, cô ở bốn phía nhìn một vòng, đều là người không quen biết, có chút kích động đứng lên, cô nắm chặt trong tay Micro, thử hô: “Tần Chí, anh ở đâu?”

“Nghiêu Nghiêu, anh ở đây.” Lâu Nghiêu Nghiêu được một vòng tay quen thuộc ôm ấp, sau đó tâm liền tĩnh.

Nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Tần Chí dùng ánh mắt xa lạ xem bọn họ, Đông Đông nói: “Tần Chí, cậu mang cô ấy trở về trước đi.”

Tần Chí gật gật đầu, ôm Lâu Nghiêu Nghiêu đi ra ngoài.

Sau khi Tần Chí đi rồi, mọi người đều khen Nguyễn Văn Dự dùng biện pháp hay, sau đó lấy việc “Tần Chí có nổi tính cầm thú hay không” để đánh cược, một nửa người cược anh không dám, một nửa người cược anh sẽ cầm thú, (Wan: Ai đồng ý TC nổi thú tính giờ tay nào! =))) não loạn như vậy một phen, cũng không có tâm tình uống rượu nói chuyện phiếm, quyết định tìm một chỗ ăn khuya, Nguyễn Tư Nam không đi theo, anh mang theo một người nào đó cũng đang không ở trong trạng thái bình thường -Tề Bội Bội đi trước.

Tần Chí lấy xe, Lâu Nghiêu Nghiêu sống chết ôm chặt lấy anh không buông tay, bởi vì say rượu, anh nói chuyện Lâu Nghiêu Nghiêu nghe được, nhưng chỉ chọn cái mình muốn nghe để nghe, cái khác đều không quan tâm.

Tần Chí biết là bởi vì ‘Thanh tỉnh’, ‘Thanh tỉnh’ là loại rượu nổi tiếng của quán bar này, hương vị nhạt tới gần như không có vị rượu, nhưng tác dụng chậm lại rất lớn, sau khi say sẽ giống như người mộng du, có thể nhìn có thể nghe có thể suy nghĩ, cô biết bản thân đang làm cái gì, nhưng chỉ làm theo ý muốn của chính mình, hoàn toàn không quản được chính mình, nói cái gì với cô cũng không có tác dụng.

Lâu Nghiêu Nghiêu nghe được đầy đủ nhưng vẫn sống chết không chịu buông tay. Nhân viên công tác thấy thế, lễ phép đi lên hỏi có cần giúp đỡ hay không.

Tần Chí vừa định đáp ứng, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên nói: “Tần Chí, anh công em đi.”

Có lẽ là vì ý thức cùng thân thể chệch đường ray, biểu tình trên mặt cô vẫn có chút ngốc ngốc, đợi một lúc, không có nghe Tần Chí trả lời, Lâu Nghiêu Nghiêu nghi hoặc nhìn xung quanh: “Tần Chí.”

Thở dài một hơi, Tần Chí lại đem chìa khóa xe cho nhân viên công tác, ngày mai lại đến lấy xe sau, hạ thấp thắt lưng, tay chân của Lâu Nghiêu Nghiêu cùng sử dụng, gắt gao ôm chặt cổ Tần Chí.

Tần Chí bị ôm chặt tới khó thở, nói vài lần, Lâu Nghiêu Nghiêu mới hơi chút buông lỏng ra. Vừa qua mười hai giờ, trên đường thực im lặng, gần như không có người lui tới, Tần Chí công Lâu Nghiêu Nghiêu chậm rãi đi, đèn đường đem bóng dáng hai người kéo dài trên mặt đất.

Cô đem mặt đặt ở trên gáy anh, trên mặt da thịt ngẫu nhiên đụng tới anh, Tần Chí tự xưng là tự chủ hảo, nhưng cũng khó tránh khỏi suy nghĩ miên man, người say rượu thường hay nói thật. Nhưng cuối cùng anh cái gì cũng không hỏi. Lâu Nghiêu Nghiêu nằm úp sấp một hồi, lại bắt đầu hát, hát bài ‘Chàng trai này

từng là của em', hát hát ca ca, thanh âm liên càng ngày càng thấp, cuối cùng không thể nghe thấy, một lát sau, Lâu Nghiêu Nghiêu nói: "Em nói để cho anh chờ em."

"Nhưng em lừa anh, anh chắc chắn vẫn còn đang chờ em." Rõ ràng hẳn là thực bi thương, nhưng ngữ khí của cô lại vô cùng bình tĩnh, Lâu Nghiêu Nghiêu lầm bầm lầu bầu: "Trần Hạo gạt em, Lâu Thanh Thanh cũng gạt em, bọn họ đều gạt em."

Tần Chí nghe chưa hiểu rõ hết, không biết cụ thể cô đang nói là cái gì.

"Tần Chí, anh còn có nhớ hay không, anh từng hứa với em, sẽ chờ em lớn lên." Lâu Nghiêu Nghiêu ở anh trên lưng giật giật.

Tần Chí nhanh chóng đem cô ổn định, sau đó nói: "Nhớ."

"Kẻ lừa đảo." Nói ra ba chữ này, Lâu Nghiêu Nghiêu liền không nói tiếp nữa.

Tần Chí cũng không biết nên trả lời như thế nào, kẻ lừa đảo sao? Anh quả thật là kẻ lừa đảo, chỉ là người anh lừa lại là chính anh.

"Tần Chí."

"Sao?"

"Lại gạt em một lần nữa được không?"

Tần Chí trầm mặc.

"Tần Chí, nói anh sẽ không chờ em."

"Nghiêu Nghiêu."

"Nói anh sẽ không chờ em."

Cô nói xong câu đó liền khóc, nước mắt từ cổ anh từng hạt từng hạt rơi xuống, chảy vào ngực anh, nóng đến bỏng rát, thanh âm của anh trở nên khàn khàn, lại một lần nữa thuận theo ý cô: "Được, Lâu Nghiêu Nghiêu, anh sẽ không chờ em."

Lâu Nghiêu Nghiêu... Đây là thứ mi muốn sao? Rốt cục đã đến ngày này rồi sao? Lâu Nghiêu Nghiêu không nhận thấy thanh âm của Tần Chí khác thường, nghe được câu trả lời vừa lòng, cô chỉ nói: "Thật tốt, anh sẽ không chờ em."

"Đúng vậy, thật tốt." Tần Chí vô ý thức thấp giọng phụ họa cô.

Lâu Nghiêu Nghiêu nghe được anh nói như vậy, nhẹ giọng nở nụ cười, cô nghe thấy được, cô thật sự nghe thấy anh nói sẽ không chờ cô, thật tốt.

"Tần Chí, về sau chúng ta ở chung đi."

"Cái gì?" Đại khái là anh nghe nhầm đi...

"Anh đã nói chờ em lớn lên, em đã trưởng thành, vì sao anh không nói?"

Tần Chí bắt đầu hoài nghi 'Thanh tĩnh' có phải có vấn đề hay không, anh luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng giờ phút này vẫn là có loại ý nghĩ muốn đem cô ném ra bên ngoài.

"Tần Chí, sao anh không nói lời nào?"

"Em muốn anh nói cái gì?"

"Nói anh thích em."

Tâm tình bị ép buộc như vậy, Tần Chí đã muốn cam chịu, tùy cô ép buộc: "Anh thích em."

Quên đi, cùng một tửu quỷ tranh cãi làm gì, dù sao khi cô tỉnh lại sẽ quên, cho nên, ngẫu nhiên nói chút lời nói thật, cũng không sao đâu nhỉ?

"Thật tốt." Lâu Nghiêu Nghiêu ở anh trên lưng cười: "Anh không thể quyết nợ đâu."

“Nợ khá lớn.”

“Tần Chí, em hát cho anh nghe.” Lâu Nghiêu Nghiêu nói xong, cũng không chờ anh trả lời liền hát lên: “Chàng trai này từng là của em, anh bây giờ vẫn là của em, về sau cũng là của em...”

Ca từ hỗn loạn nhưng cô hát thật cao hứng. Cô hát suốt đường đi, mỗi lần lặp lại liền tự mình sửa lại vài câu như vậy, Tần Chí cố sức công cô, đường chỉ đi mất ba mươi phút, cho dù Lâu Nghiêu Nghiêu có nhẹ, anh bình thường cũng thực chú ý rèn luyện, bây giờ cũng mệt mỗi quá mức.

Đợi khi về tới nhà, đem Lâu Nghiêu Nghiêu đặt ở trên sô pha, Lâu Nghiêu Nghiêu còn hát bài hát đó, Tần Chí giúp cô cởi giày, cầm khăn mặt ẩm giúp cô lau mặt lau tay lau chân, lại tìm áo ngủ sau đó không biết nên như thế nào xuống tay.

Áo có thể không thay, nhưng quần này thì không được, Lâu Nghiêu Nghiêu hôm nay mặc là quần Jean, mặc quần này ngủ khẳng định sẽ không thoải mái, anh nghĩ nghĩ, vẫn là đem quần áo ngủ cho Lâu Nghiêu Nghiêu để cô tự thay.

Lâu Nghiêu Nghiêu nghe nửa ngày cũng không nghe lọt vào, ngay tại lúc anh quyết định quên đi, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên đem áo khoác cùng quần cởi sạch, sau đó cầm lấy áo ngủ mặc vào, tốc độ cực nhanh, Tần Chí đến gần ngăn cản đều không kịp.

Nhìn lại Lâu Nghiêu Nghiêu ghé vào trên sô pha lằm bằm, Tần Chí cũng không biết nên nói cái gì. Đi vào phòng tắm thay quần áo, rửa mặt chải đầu một chút, Tần Chí muốn đem Lâu Nghiêu Nghiêu ôm trở về phòng ngủ, kết quả ôm lên, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không chịu xuống dưới, ôm sát cổ anh, chân quặp ở trên lưng anh, thế nào cũng không chịu xuống dưới.

Anh đương nhiên có thể sử dụng cây mạnh đem cô kéo xuống dưới, nhưng đối với cánh tay mềm mại kia thật sự không hạ thủ được. Cuối cùng đành phải dỗ dành, khuyên bảo:

“Nghiêu Nghiêu, ngoan, nên ngủ, buông tay được không?”

“Ừ ừ, ngủ.”

Lâu Nghiêu Nghiêu gật đầu, nhưng vẫn không buông tay. Hai lần giằng co không chịu xuống, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên tiến đến bên tai Tần Chí thổi hơi nóng nói: “Tần Chí, em đã trưởng thành.”

Khuôn mặt cô đỏ bừng, đôi mắt to chớp chớp nhìn anh, vừa thẹn lại vừa chờ mong. Tần Chí ngây dại... Đây là... Mời sao?

Tần Chí chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô: “Em có biết em đang nói gì không?”

Bên trong độ ẩm so với bên ngoài cao, đến không khí cũng nóng hơn, Lâu Nghiêu Nghiêu nóng bức khó chịu, trên người giống bị lửa thiêu, ở trên người anh vụn vụn, sau đó ánh mắt ươn ướt vô cùng đáng thương nhìn anh: “Tần Chí, thật là khó chịu.”

Lý trí của anh rốt cục hỏng mất, ôm cô ngã xuống giường, thân thể gắt gao dán trên người cô, chân cô vẫn còn quấn chặt ở trên lưng anh, tựa hồ cảm giác được sự khác thường, ở dưới thân anh vụn vụn, ma sát mang đến khoái cảm làm cho Tần Chí hút một ngụm khí lạnh.

Nhìn thẳng vào đôi mắt mờ sương của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí hít hai hơi thật sâu, nhưng anh lập tức ý thức được không ổn, bởi vì thân thể của bọn họ dính sát vào nhau, hơi thở của anh phả vào trên ngực cô, đôi mắt, cảm thú hay là đến cảm thú cũng không bằng? Đây thật sự là vấn đề... Ngay tại lúc anh liếc mắt nhìn, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên dán sát vào anh, ở trên môi môi anh hôn một cái:

“Tần Chí, anh là của em.”

Biểu tình nửa tỉnh nửa say, xinh đẹp lại mỉa mai. Một khắc đó, anh nghe thấy cái thứ gọi là “Lý trí” trong óc anh hoàn toàn vỡ nát.

15. Chương 15: Anh Kết Thúc, Em Bắt Đầu

Lâu Nghiêu Nghiêu giống như mơ một giấc mơ đẹp, sau khi tỉnh lại mang theo cảm giác thoải mái, nhưng tỉnh tể suy nghĩ lại không nghĩ ra rốt cuộc đã mơ thấy cái gì, đầu óc hoàn toàn thả lỏng, không có suy nghĩ gì.

Cô quay cuồng ở trên giường hai vòng, ý thức mới dần dần trở lại, lập tức cảm giác được cả người rín rít khó chịu, giống như chảy một thân mồ hôi, cô nghĩ chắc là do hôm qua không tắm rửa.

Ban đầu còn muốn ngủ thêm một lúc, nhưng loại cảm giác rín rít này thật sự quá khó chịu, Lâu Nghiêu Nghiêu lại lăn hai vòng mới không tình nguyện đứng lên, đồng hồ báo thức ở đầu giường chỉ bảy giờ qua vài phút, Lâu Nghiêu Nghiêu xuống giường, ở bên giường tìm nửa ngày, không tìm được dép lê, vì thế đành phải dùng chân trần giẫm lên nền nhà, cảm xúc lạnh lẽo truyền đến đại não làm cho cô tỉnh táo vài phần.

Có lẽ là bởi vì thời gian còn quá sớm nên cô theo bản năng bước nhẹ làm nhẹ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Tần Chí ngủ ở trên sô pha, bộ quần áo ngày hôm qua vẫn còn mặc trên người, chẳng qua rất là hỗn độn, hai cúc áo phía trên bị cởi bỏ, lộ ra lồng ngực cùng cơ bụng rõ ràng, sáng sớm ngày mùa hè, cách một tầng rèm cửa sổ vẫn cảm thấy chói mắt như cũ, có thể là cảm thấy ngủ không thoải mái, Tần Chí dùng một cánh tay che mắt.

Rõ ràng là chủ nhà, kết quả lại phải ngủ trên sô pha. Lâu Nghiêu Nghiêu chú ý tới trên người anh cái gì cũng không có, vì thế nhẹ tay nhẹ chân quay trở lại phòng lấy tấm chăn mỏng đắp lên người Tần Chí.

Làm xong tất cả việc này, Lâu Nghiêu Nghiêu đi vào phòng tắm, cô không chú ý tới sau khi cô bước vào phòng tắm, Tần Chí đưa cánh tay che mắt xuống, lộ ra một đôi mắt mang theo tơ máu, thực hiện nhiên là một đêm không ngủ.

Chỉnh lại nhiệt độ của nước, Lâu Nghiêu Nghiêu cởi quần áo chuẩn bị tắm vòi sen, kết quả khi cởi đến áo ngủ thì ngậy ngậy cả người, tuy rằng dấu vết rất nhạt, nhưng trên vai cô rõ ràng có thể nhìn thấy hồng ngân, không chỉ là bả vai, xương quai xanh cũng là một mảnh hồng ngân, Lâu Nghiêu Nghiêu hoảng sợ, cô nhanh chóng đem quần áo cởi sạch, kết quả phát hiện tất cả từ trên xuống dưới nơi nào cũng hồng hồng tím tím không nói, ngay cả đến mặt trong của đùi cũng có dấu vết.

Lâu Nghiêu Nghiêu đứng ở trước gương ngẩn người, da cô rất non, bình thường chịu lực hơi lớn một chút đều sẽ hồng nửa ngày, dấu vết trên người hoàn toàn không đậm, nhưng dấu vết trên cổ lại khác hoàn toàn, vừa thấy đã biết là dấu hôn, trí nhớ đêm qua chậm rãi ùa về, cô giống như còn có thể cảm giác được hơi thở nóng ấm kia ở chỗ bầu ngực của cô, đôi môi ẩm áp vừa liếm vừa cắn.

Gặp quỷ! Lâu Nghiêu Nghiêu rung mình một cái, nhanh chóng chạy đến dưới vòi hoa sen, để nước nóng rửa sạch sự khác thường trong lòng.

‘Thanh tỉnh’ sở dĩ được gọi là thanh tỉnh, bởi vì cho dù say cũng chỉ là nửa tỉnh nửa say, cũng sẽ không ảnh hưởng tới tư duy cùng trí nhớ của con người.

Cho nên Lâu Nghiêu Nghiêu đối với trí nhớ ngày hôm qua mặc dù có chút mơ hồ, nhưng cũng không quên. Cô nhớ rõ mình cùng Tề Bội Bội ca hát, sau đó liền dần dần đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình, cô lúc ấy chìm trong một trạng thái kì diệu, người cùng sự việc bên cạnh đều nghe thấy nhìn thấy, nhưng giống như đang nằm mơ, biết rõ nên làm như thế nào, lại không thể khống chế hành vi.

Người nằm mơ luôn phản ánh chân thực tư tưởng cùng hành vi của mình, nên khi Tần Chí hỏi cô có biết mình đang làm cái gì hay không, cô kỳ thật... là thanh tỉnh. Cô biết bản thân đang làm gì, cũng biết bản thân muốn làm gì, từ lúc đó cô đã chuẩn bị tốt để đối mặt tất cả, kết quả đến bước cuối cùng thì Tần Chí lại rút lui.

Cô cũng không hối hận vì đã quyết định như vậy, nếu như lại lựa chọn một lần, cô vẫn sẽ đem chính mình giao cho anh.

Lâu Nghiêu Nghiêu phát hiện, tâm cô so với chính cô càng thành thực hơn, trong khi cô còn đang rối rắm ở vấn đề yêu hay không yêu, tâm cô đã thay cô đưa ra quyết định, đến bây giờ, nếu như cô còn rối rắm vấn

đề rốt cuộc yêu hay không yêu này, nếu vậy đến chính cô cũng cảm thấy mình có bệnh, tất cả đều có thể cho đối phương, mà vẫn còn muốn tìm hiểu vấn đề yêu hay không yêu phải chăng là quá muộn?

Là một cô gái, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, thì lúc ban đầu đều hi vọng người đàn ông đầu tiên của mình cũng chính là người cùng mình nắm tay cả đời.

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không ngoại lệ, thậm chí cô ở trên phương diện tình cảm còn có chút khiết phích, cô thích Trần Hạo nhiều năm như vậy, lại chưa bao giờ làm chuyện khác người, bởi vì cô cho tới bây giờ cũng chỉ muốn cả đời nhất thể làm một đôi tình nhân, mà không phải chỉ có một hồi kích tình, đều nói khoảng cách sinh ra ảo giác, khoảng cách của cô cùng Trần Hạo quá xa, cho nên không thấy rõ chân tướng, nghĩ đến người suýt là chồng của chính mình, kỳ thật, nếu như không có việc ngoài ý muốn của Lâu Thanh Thanh, cô có lẽ sẽ trở thành một cô dâu bỏ trốn.

Lúc ban đầu tâm động chỉ là trong nháy mắt, không đủ để duy trì cả đời. Vừa ngăn người, vừa tắm rửa, bất tri bất giác việc tắm rửa này lại kéo dài suốt nửa giờ, làn da trên ngón tay đều bắt đầu nhăn nheo, Lâu Nghiêu Nghiêu tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt lau khô nước trên người, nhìn các loại dấu vết trên người, càng lau càng tức.

Đàn ông không phải đều chỉ biết dùng nửa người dưới sao? Vì sao việc đến như vậy còn có thể nhìn được? Tần Chí căn bản chính là quái vật.

Lâu Nghiêu Nghiêu tuyệt đối không thừa nhận sự mất mát của mình. Kỳ thật, đại khái ý tứ trong lời nói của cô, là cô oán giận Tần Chí không đủ quý trọng chính mình sao? Phụ nữ đều mâu thuẫn như vậy?

Lâu Nghiêu Nghiêu lau xong bọt nước, mới nhớ tới mình không lấy quần áo mới để thay, nếu là bình thường, quần một cái khăn tắm rồi trở về phòng ngủ thay quần áo liền xong việc, nhưng nghĩ như thế nào cũng thấy không được tự nhiên, đặc biệt trên người cô có nhiều dấu vết như vậy, nếu như bị thấy thì làm sao bây giờ?

Được rồi, cô chính là làm kiêu, cô ở trong phòng tắm tìm một vòng, trừ khăn tắm cùng áo ngủ vừa thay thì không còn thứ gì khác, áo tắm bởi vì thời tiết mùa hè nên đã mang đi giặt, suy nghĩ nửa ngày, Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn quần khăn tắm đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra thiếu chút nữa va vào Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu hoảng hốt, theo bản năng đóng cửa lại, Tần Chí cũng bị cô dọa nhảy dựng, anh thấy Lâu Nghiêu Nghiêu lâu như vậy vẫn không đi ra, liền ở bên ngoài chờ, do dự có nên lên tiếng hay không, kết quả Lâu Nghiêu Nghiêu liền mở cửa đi ra, từ góc độ này của anh, nhìn từ trên xuống vừa vặn có thể thấy rõ ràng bộ ngực tuyết trắng bên trong khăn tắm, anh có chút không được tự nhiên, thấy Lâu Nghiêu Nghiêu muốn đóng cửa, tay so với đầu lại hành động nhanh hơn, cầm lấy cánh cửa.

Hai người trầm mặc một lát, cũng không biết nên nói cái gì, vẫn là Tần Chí có hành động trước, anh nghiêng người, để Lâu Nghiêu Nghiêu đi ra ngoài, Lâu Nghiêu Nghiêu thấy thế, giống như chạy trốn trở về phòng ngủ.

Nhìn thấy phản ứng của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí làm sao lại không đoán được cô đã biết chuyện ngày hôm qua, ban đầu còn cho rằng có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, giấu diếm Lâu Nghiêu Nghiêu, kết quả không nghĩ tới lại để lại nhiều dấu vết như vậy, vừa rồi anh rõ ràng nhìn thấy gáy cùng xương quai xanh của cô có rất nhiều dấu vết đỏ sẫm, cô không có khả năng không phát hiện, xem ra, tình huống tệ nhất vẫn đã xảy ra.

Tần Chí nhắm hai mắt lại, sau một lát đi vào phòng tắm, giống như bình thường, thay một bộ quần áo sạch sẽ khác, rất nhanh liền đi ra, đi đến phòng bếp bắt đầu làm bữa sáng.

Là một người đàn ông, hơn nữa còn được nuông chiều từ nhỏ, lúc đầu khi mới chuyển ra ngoài ở anh hoàn toàn không biết nấu ăn, anh nhớ rõ, ngày đầu tiên ở nhà mới, Lâu Nghiêu Nghiêu xuống bếp nấu vài món chúc mừng anh, kết quả toàn bộ phòng bếp bị đảo lộn không nói, mà thức ăn cũng không thể nuốt nổi, sau này Lâu Nghiêu Nghiêu không có việc gì liền nghiên cứu cách nấu cơm, kết quả cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cái gì cũng không học được, anh lại rèn luyện được một tay trù nghệ, kỳ thật, đây mới là mục đích chân chính của Lâu Nghiêu Nghiêu chẳng?

Nghĩ đến tâm tư cẩn thận này của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí bất giác nở một nụ cười tươi.

Lâu Nghiêu Nghiêu tìm quần áo nửa ngày, rốt cục tìm ra một chiếc áo cao cổ, tuy rằng loại thời tiết này mà mặc vậy rất giống kẻ ngốc, nhưng cô không nghĩ nhiều như vậy, mặc quần áo, cô nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, thò đầu ra bên ngoài nhìn, phát hiện Tần Chí không ở phòng khách, lúc này mới yên tâm đi ra, nghe thấy có động tĩnh trong phòng bếp, đoán được Tần Chí chắc là đang làm bữa sáng.

Lâu Nghiêu Nghiêu nấp ở cửa phòng bếp, nhìn bóng dáng bận rộn của Tần Chí, trước kia không biết hóa ra chỉ nhìn như vậy cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

Nhìn thấy Tần Chí đột nhiên nở nụ cười, trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu trào ra một nỗi xúc động, cô rất nhanh cũng bắt đầu hành động.

Đột nhiên bị Lâu Nghiêu Nghiêu ôm lấy thắt lưng từ phía sau, Tần Chí sửng sốt: “Nghiêu Nghiêu.”

“Vâng.” Lâu Nghiêu Nghiêu siết chặt hai tay, tuy rằng là xúc động nhất thời, nhưng cũng không muốn buông ra.

Tần Chí đem trứng gà đặt ở bàn ăn, lại đem lửa tắt đi, mới tách tay của Lâu Nghiêu Nghiêu ra: “Được rồi, đi ăn bữa sáng đi.”

Nhiệt độ cơ thể của anh so với Lâu Nghiêu Nghiêu cao hơn, độ ấm bàn tay bám vào tay cô, làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu không khỏi nhớ tới những chuyện đêm qua, nhện không được có chút ngưng ngừng, nhưng cô cũng không muốn buông ra: “Để cho em ôm một lúc nữa đi.”

Tần Chí trầm mặc, không tách tay cô ra nữa, một lát sau mới nói: “Nghiêu Nghiêu, anh không muốn tiếp tục như vậy.”

“Cái gì?”

Lâu Nghiêu Nghiêu đang đắm chìm trong sự ngọt ngào của người yêu, bị lời nói của anh làm cho kinh sợ.

Tần Chí cầm tay cô nhắc ra, xoay người nhìn thẳng vào mắt cô: “Nghiêu Nghiêu, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ánh mắt anh quá bình tĩnh, không có một chút thần sắc mà người đang yêu nên có. Tần Chí lôi cô ra khỏi phòng bếp, hai người ngồi ở sofa, biểu tình của Tần Chí cực kỳ bình tĩnh, Lâu Nghiêu Nghiêu lại mang vẻ mặt mê mang, ai tới nói cho cô biết, đây là tình huống gì vậy?

Tần Chí nhìn thần sắc mê mang của cô có chút không đành lòng, nhưng vẫn áp chế nỗi đau trong lòng nói ra suy nghĩ: “Anh ngày hôm qua cả đêm không ngủ, suy nghĩ rất nhiều, anh nghĩ, nếu em quên, anh coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Em không quên.” Lâu Nghiêu Nghiêu vô ý thức trả lời.

“Đúng vậy, em không quên.” Tần Chí tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, Nghiêu Nghiêu, tiếp tục giả vờ như chưa có gì xảy ra thì anh không làm được. Ngày hôm qua em quả thật đã uống rượu, nhưng anh thì không, anh rất rõ ràng anh đang làm cái gì.”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Chẳng lẽ tất cả đều là cô tự mình đa tình? Nhưng cũng không giống, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không xác định được.

“Nghiêu Nghiêu, có lẽ em quả thật coi anh như anh trai, nhưng anh chưa từng coi em là em gái, anh không có biện pháp tiếp tục lừa dối bản thân mình.”

A? Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt nhìn, đây là tình huống gì?

“Em có lẽ muốn giả vờ như chưa có gì xảy ra, nhưng anh không thể, Lâu Nghiêu Nghiêu, lần sau nếu lại xảy ra chuyện như ngày hôm qua, anh nhất định sẽ không dừng tay. Nghiêu Nghiêu, anh không muốn tiếp tục lừa mình dối người, cùng em chơi trò chơi anh trai em gái này nữa.” Trên thực tế, đêm qua anh vừa rời đi liền hối hận, cả đêm đều giãy dụa không thôi.

Lâu Nghiêu Nghiêu tiếp tục há hốc mồm.

Một hơi nói hết suy nghĩ trong lòng, Tần Chí cảm thấy thoải mái rất nhiều, cứ chấm dứt như vậy đi.

Lâu Nghiêu Nghiêu trợn tròn mắt nửa ngày, mới nói: “Ý của anh là, anh cảm thấy em giả vờ như ngày hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì?”

Tần Chí dùng sự im lặng để đáp lời cô.

Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự là vừa tức vừa giận, giơ cánh tay lên, nhưng nhìn khuôn mặt trầm lặng kia cô lại không thể xuống tay được, cô lạnh lùng nói: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Chúng ta về sau hãy giữ khoảng cách đi, em có việc vẫn có thể tìm anh như cũ, nhưng không phải với thân phận anh trai.” Tần Chí tựa hồ mất rất nhiều công sức mới nói ra được những lời này, sau khi nói xong, thân thể đang ngồi thẳng giống như mất đi lực chống đỡ mỗi một tựa vào trên sofa.

“Phốc!” Dưới ánh mắt nghi hoặc của Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu nhin không được tức giận đến cười ra tiếng, một bên cười một bên gạt nước mắt.

“Nghiêu Nghiêu.” Tần Chí muốn tới gần, nhưng cuối cùng vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Thật có lỗi, em chỉ là rất cao hứng.” Lâu Nghiêu Nghiêu lau nước mắt, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tần Chí, nói: “Anh nói xong rồi? Vậy bây giờ đến lượt em nói. Có phải anh cho rằng em vẫn còn thích Trần Hạo?”

Tuy rằng Tần Chí không trả lời, nhưng vẻ mặt của anh đã nói rõ tất cả, Lâu Nghiêu Nghiêu nhú mày, không biết nên giải thích như thế nào:

“Có lẽ em nói như thế này anh sẽ không tin, nhưng em hiện tại quả thật không thích Trần Hạo. Những gì em nói ngày hôm qua cũng là thật, em cũng biết mình đang làm cái gì. Tần Chí, em muốn ở cùng một chỗ với anh, em muốn làm bạn gái anh.”

Lâu Nghiêu Nghiêu nói xong, chờ đợi phản ứng của Tần Chí, nhưng anh quá bình tĩnh, căn bản chính là mặt không chút thay đổi. Lâu Nghiêu Nghiêu không khỏi cảm thấy bức mình, cô trừng mắt to nhìn thẳng hai mắt Tần Chí: “Anh không tin?”

Có lẽ muốn tin cũng có chút khó khăn, làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, đột nhiên lại thông thả tự do, kết quả gặp phải một cái chuyển cơ như vậy, nếu nói là vừa mừng vừa sợ, chẳng bằng nói là kinh hãi thì đúng hơn, làm cho người ta khó có thể tin được.

Nhưng biểu tình cùng ngữ khí của Lâu Nghiêu Nghiêu đều rất chân thực, làm cho anh nhin không được muốn tin tưởng.

Nhìn thấy thần sắc anh có chút do dự, Lâu Nghiêu Nghiêu cắn chặt răng, đột nhiên bổ nhào vào trên người Tần Chí, bóp cổ anh giận dữ hét: “Có phải anh không muốn phụ trách hay không? Em đều bị anh sờ qua ôm qua hôn qua, anh còn muốn thế nào? Tần Chí, anh hãy nghe cho kỹ! Em thích anh, thích anh, thích anh!”

Lâu Nghiêu Nghiêu rít gào làm cho Tần Chí rốt cục phục hồi lại tinh thần, anh giữ chặt cô gái trong lòng, trên mặt là khiếp sợ cùng vui sướng: “Nghiêu Nghiêu, em nói là thật sao?”

“Giả!” Lâu Nghiêu Nghiêu một mực phủ nhận.

Cô lại còn nói cô thích anh, cho dù là giả cũng phải tin, khoảnh khắc đó Tần Chí là thật sự đã nghĩ như vậy.

Nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu trong lòng bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất, trong lòng Tần Chí đủ mọi cảm xúc trào dâng, chẳng lẽ đây là đường sống trong chỗ chết? Sớm biết như thế, anh nên sớm làm một chút!

Ánh mắt anh quá rõ ràng, Lâu Nghiêu Nghiêu bị nhìn chăm chăm ở khoảng cách gần như vậy, có chút không được tự nhiên, nhưng cô cho tới bây giờ đều chỉ làm việc theo cảm tính, do dự một lát, nhắm hai mắt lại chờ mong, ngấm đồng ý hành vi kế tiếp của anh.

Lông mi cô run nhẹ nhẹ, khiến trong lòng anh ngứa ngáy khó chịu, Tần Chí xoa mặt cô, nhẹ nhàng mà hôn lên, kỳ thật sau khi Lâu Nghiêu Nghiêu ngủ, anh cũng từng hôn trộm cô rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hôn cô khi cô hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác so với trong tưởng tượng đẹp hơn rất nhiều.

Cô chỉ nhẹ nhàng đẩy hai cái cũng không ngăn cản, cũng không có lộ ra biểu tình chán ghét, thậm chí còn vụng về hôn lại anh, anh rốt cục bắt đầu tin tưởng, cô không phải cùng anh chơi đùa.

“Nghieu Nghieu, anh yêu em.”

Nếu như là mơ, vậy thì đừng tỉnh nữa.....

QH: Nói thực, câu chuyện này rất nhẹ nhàng, man mác, có đôi khi khiến cho bạn bật cười, nhưng lại có đôi khi lại khiến bạn tiếc nuối đến mức không tưởng, lại có lúc nhẹ nhàng như cơn gió. Bạn muốn tìm tình yêu oanh oanh liệt liệt, nồng nhiệt thì mình nghĩ chắc ko có, anh và cô ngọt ngào như dòng suối mùa xuân, càng về sau, bạn sẽ càng thấy dòng suối đó thấm đẫm hồn bạn bằng sự chở che dịu dàng của anh, y như lúc mình giới thiệu, người người đàn ông đó, lẳng lặng đứng cạnh bên, che chở cho bạn, dung túng bạn, thậm chí khi bạn làm việc xấu xa, anh cũng vẫn đứng kề bên, chờ đợi gánh vác và giải quyết hậu quả giùm cho bạn. Chàng trai đó, mình nghĩ bên cạnh bạn cũng có đó, hãy nhìn lại chung quanh mình nhé bạn.

16. Chương 16: Tại Sao Phải Khiến Chính Mình Khó Xử

Sự việc thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người, không có suy sụp cùng đau khổ như trong dự đoán, tất cả đều như nước chảy thành sông.

Hai người đều thích nhau nên mọi việc đều trở nên đơn giản, hết sức hài lòng, làm cho Lâu Nghieu Nghieu từng theo đuổi một người nhiều năm cảm thấy lo được lo mất. Xác định quan hệ giữa hai người là người yêu, hai người trừ khi ngẫu nhiên có hành động thân mật một chút thì cũng không tiến thêm một bước nào, hình thức ở chung cùng lúc trước cũng không khác nhiều lắm, chủ yếu là Lâu Nghieu Nghieu chủ động, Tần Chí ở vào thế bị động, thậm chí đến hôn môi, anh cũng phải xác định Lâu Nghieu Nghieu có đồng ý hay không. Cảm giác được tôn trọng quả thật rất tốt, nhưng cô vẫn cảm thấy có cái gì đó không thích hợp.

“Ai.” Lâu Nghieu Nghieu nhịn không được lại thở dài.

“Ai.” Nghe cô thở dài quá nhiều, Đàm Cẩm ngồi bên cạnh cũng nhịn không được thở dài : “Lâu Nghieu Nghieu, có thời gian thở dài, không bằng ngồi học bài thì tốt hơn đó.”

Lâu Nghieu Nghieu nhìn sách giáo khoa trên bàn vẫn không mở ra, cô chống cằm u buồn nói: “Đàm Cẩm, mình buồn quá đi.”

“Nếu như cậu không muốn buồn nữa thì đọc sách đi.” Nhìn giáo sư phía trên không chớp mắt, Đàm Cẩm vừa viết vừa nói: “Lâu Nghieu Nghieu, cậu sẽ không quên tuần sau là thi chứ?”

“Cái gì?” Lâu Nghieu Nghieu có chút khiếp sợ.

Đàm Cẩm rốt cục nhìn cô một cái, không còn gì để nói: “Cậu thật sự quên?” Cô còn tưởng rằng Lâu Nghieu Nghieu tuần trước cố gắng đọc sách như vậy, là để chuẩn bị cho cuộc thi chứ.

Lâu Nghieu Nghieu xấu hổ, cô quả thật đã quên, mấy ngày nay cả đầu đều là Tần Chí Tần Chí, hôm nay cũng chẳng có tâm trí đi học.

Trời ạ! Cô nhất định thi không nổi!

Nhìn vẻ mặt Lâu Nghieu Nghieu thê thảm nằm úp sấp ở trên bàn, Đàm Cẩm cười cười: “Hai ngày này lấy sách của mình đọc đi, thành tích tốt quả thực hơi khó, nhưng đạt điểm tiêu chuẩn có lẽ không khó.”

“Đàm Cẩm, cậu quả thực là cứu tinh của mình!” Lâu Nghieu Nghieu cao hứng ôm tới.

Đàm Cẩm đặt tay ở mặt cô, đem cô đẩy ra, dùng ánh mắt ý bảo phía trước giáo sư đang nhìn, Lâu Nghieu Nghieu nhanh chóng ngoan ngoãn ngồi xuống, kết quả ngồi được một lúc lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Rốt cục cũng đến lúc tan học, tuy rằng đã đến lúc ăn cơm trưa, nhưng thời tiết nóng bức làm cho người ta một chút khẩu vị cũng không có, đi trên hành lang nhỏ trong trường cũng nóng đầu óc choáng váng, hai người cuối cùng quyết định tới canteen nơi bán đồ uống lạnh uống chút đồ ngọt.

Tìm một chỗ không có người ngồi, gọi hai phần sinh tố, Lâu Nghieu Nghieu khẩn cấp uống một ngụm, quả thực là lạnh vào tận tim, thoải mái cực kỳ. Đàm Cẩm tuy rằng cũng rất nóng, nhưng cô không khoa trương như vậy, chỉ từng chút từng chút chậm rãi uống, nhìn qua rất là nhã nhặn. Lâu Nghieu Nghieu uống mấy ngụm giải khát đồng thời giảm nóng, cũng bắt đầu từ từ uống, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, sinh viên

năm hai sau khi thi thì sẽ phải đi thực tập, nói cách khác, cô có thể trước tiên vào công ty mẹ, vừa vặn, lúc trước còn đang buồn việc học thiết kế thời trang, đi công ty học hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Hai người đều tự im lặng nghĩ tâm sự, Đàm Cẩm đột nhiên hỏi: “Nghieu Nghieu, có phải cậu đang yêu hay không?”

Lâu Nghieu Nghieu trừng mắt nhìn bạn: “Làm sao cậu biết?”

Đàm Cẩm nâng tay tự nhiên sờ sờ cổ mình, lập tức mặt Lâu Nghieu Nghieu đỏ lên, vết hôn trên cổ cô kỳ thật đã mờ đi rất nhiều, chỉ có một chút dấu vết nhàn nhạt, trừ phi nhìn ở khoảng cách gần, nếu không căn bản không thể nhìn thấy, nhìn thấy biểu tình kia của cô, Đàm Cẩm nhăn mi lại: “Nghieu Nghieu, mình có thể hỏi người yêu cậu là ai không?”

“Tần Chí, cậu đã gặp anh ấy chưa?” Đối phương là bạn gái tốt nhất của mình, Lâu Nghieu Nghieu cũng không nghĩ là cần giấu diếm, huống chi, cô đối bất luận kẻ nào đều không cần giấu diếm. Cô còn muốn nói cho cả thế giới được biết, Tần Chí là bạn trai cô.

Đàm Cẩm buông lỏng mi: “Đã từng gặp.”

“Cậu cảm thấy anh thế nào?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Đàm Cẩm cảm thấy Lâu Nghieu Nghieu trên mặt rõ ràng viết “Mau khen anh ấy đi mau khen anh ấy đi”, Đàm Cẩm suy nghĩ nửa ngày, không biết nên khen bạn trai của bạn tốt như thế nào, lại không đành lòng làm cho Lâu Nghieu Nghieu thất vọng, vì thế nói: “Nhìn qua là một người đàn ông không tệ.”

“Còn gì nữa?”

“Đối với cậu rất tốt.”

“Còn gì nữa?”

“Bộ dạng rất tuấn tú.”

“Còn gì nữa?”

Đàm Cẩm khụ một tiếng, tính tình cô vốn lạnh lùng thản nhiên có chút chịu không nổi vẻ mặt háo sắc kia của Lâu Nghieu Nghieu, vốn theo tính tình của cô, đối với việc bạn tốt yêu đương sẽ không nói nhiều, nhưng lại để ý việc Lâu Nghieu Nghieu kết giao cùng Trần Hạo, sợ Lâu Nghieu Nghieu bị thương, mới hỏi một câu, hiện tại bị truy hỏi như vậy, nhất thời hối hận chính mình vừa rồi lẩm miệng, cô lập tức nói sang chuyện khác: “Cả buổi sáng nay cậu đều buồn vì chuyện này?”

“Đúng vậy.”

“Sao vậy? Có gì không hài lòng sao?”

“Không phải, rất hài lòng.” Lâu Nghieu Nghieu hai tay chống hai má.

Đàm Cẩm có chút khó hiểu: “Vậy cậu buồn cái gì?”

“Mình cảm thấy phát triển quá chậm.”

“Chậm?”

Lâu Nghieu Nghieu cũng không phải một cô gái tùy tiện, nhưng cô cảm thấy nếu cô cùng Tần Chí đã xác định quan hệ, ngay từ đầu cô liền quyết định đó là chuyện cả đời, Tần Chí cũng không phải loại người không chịu trách nhiệm, cho nên tiến thêm một bước cũng không phải là quá chứ? Nghĩ như vậy, cũng không có gì ngượng ngùng, làm một người phụ nữ thành thực, thân thể đã phát dục hoàn toàn, có nhu cầu cũng không kỳ quái, chỉ là Tần Chí mỗi lần đem cô trên chộc lại cũng không có động tác tiến thêm một bước, thật sự là làm cho người ta học máu.

Càng học máu hơn chính là, cô cùng Tần Chí vẫn ngủ riêng, anh rốt cuộc có một chút tự giác của bạn trai không? Chẳng lẽ đến chuyện này cũng phải là cô chủ động? Cô làm sao có thể? Nhưng loại chuyện này chẳng lẽ muốn một cô gái như cô mở miệng? Vậy nên loại việc này vẫn là không cần nói cùng Đàm Cẩm

thì có vẻ tốt hơn, cô tuy rằng đã hai mươi tuổi, nhưng tâm đã là cô gái hai mươi bảy tuổi, vẫn là không cần độc hại con gái nhà người ta có vẻ tốt.

Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu không trả lời, Đàm Cầm cũng không hỏi lại, cô vốn không có lòng hiếu kỳ gì.

Uống xong một phần sinh tố lạnh, thật sự là cảm thấy nơi này ngồi quá thoải mái, Lâu Nghiêu Nghiêu một chút cũng không muốn rời, vì thế lại gọi hai phần đồ uống như cũ, Đàm Cầm cũng không muốn đi, lười biếng mở một quyển sách ra xem.

“Nghiêu Nghiêu.”

Lâu Nghiêu Nghiêu chống cằm nửa nhắm mắt ngẩn người, đột nhiên nghe thấy có người đang gọi cô, ngẩng đầu, liền thấy người mà cô không muốn gặp nhất. Lâu Thanh Thanh mặc một bộ quần áo mộc mạc trên mặt lộ vẻ tươi cười thản nhiên: “Thì ra em ở trong này, chị tìm em đã nửa ngày.”

Ngữ khí vô cùng thân thiết, giống như hai người là chị em rất tốt, giống như trước đó không lâu việc cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đánh nhau, bị Lâu Nghiêu Nghiêu nói xấu căn bản chưa từng xảy ra.

“Chị tìm tôi làm gì?” Lâu Nghiêu Nghiêu ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt không có biểu tình gì.

Lâu Thanh Thanh giống như không thấy sự lạnh nhạt của cô, vẫn như cũ vừa cười vừa nói: “Cuối tuần trước em không về nhà ngủ, nên dì kêu chị đem đồ tới cho em.”

Nhìn thoáng qua túi đồ Lâu Thanh Thanh đặt lên bàn, Lâu Nghiêu Nghiêu lạnh lùng nói: “Cảm ơn.”

Lâu Thanh Thanh giống như thực ngoài ý muốn nghe cô nói lời cảm tạ, thế nên ngay trang trên mặt có chút cứng đờ, có chút kinh ngạc nhìn cô.

Lâu Nghiêu Nghiêu cầm lấy túi đồ trên bàn, nói với Đàm Cầm: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Đàm Cầm cất sách vào cặp, đứng dậy lễ phép nhìn Lâu Thanh Thanh gật gật đầu, sau đó đi theo Lâu Nghiêu Nghiêu cùng nhau rời khỏi canteen.

Đối với lần chạm mặt này, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không để ở trong lòng, bởi vì đối cô mà nói, Lâu Thanh Thanh chính là một người ngoài lề, ân oán đời trước của các cô đã kết thúc từ khi cô trọng sinh rồi, còn cảm tình của cô đối với Lâu Thanh Thanh, Lâu Thanh Thanh không bao giờ là chị gái cô nữa, trừ chán ghét thì không có gì khác, không cần thiết phải nhớ người làm mình chán ghét, tự tìm phiền phức ỉn.

Là đối thủ của nhau, Lâu Thanh Thanh có thể rõ ràng cảm giác được Lâu Nghiêu Nghiêu thay đổi, cô nhìn hai nữ sinh nắm tay nhau rời đi, nắm tay nắm chặt móng tay gần như đã đâm vào thịt, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng cô đơn, có cái gì đó rất quan trọng đang chậm rãi biến mất.

Đàm Cầm quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy vẻ mặt mất mát của Lâu Thanh Thanh đứng ở đó nhìn các cô. Mím cười, Đàm Cầm thu hồi ánh mắt. Phụ nữ vĩnh viễn càng hiểu biết phụ nữ hơn so với đàn ông. Người đàn ông thấy cô ta nhu nhược cùng ủy khuất, Đàm Cầm lại thấy cô ta gian xảo cùng ngu xuẩn. Dùng cách chọc giận Lâu Nghiêu Nghiêu, làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu thoát nhìn điều ngoa vô lý, nhìn như tùy ý nói mấy câu, lại lộ ra một ít tin tức mờ mịt, lại nói tiếp thanh danh của Lâu Nghiêu Nghiêu xấu như vậy, cùng Lâu Thanh Thanh “Vô tình” để lộ ra chút manh mối không phải không có quan hệ.

Nhưng Lâu Thanh Thanh tự cho là thông minh, kỳ thật phi thường ngu xuẩn, nếu như đổi thành cô, đang ở một gia đình như vậy, cô dùng cố gắng lớn nhất, duy trì cảm tình cùng Lâu Nghiêu Nghiêu, mà không phải lấy thân phận thấp kém mưu toan bước vào nơi thân phận cao hơn.

Lại nói, cho dù đã không có cảm tình với Lâu Nghiêu Nghiêu, lấy thành tích cô cần gì phải ở trường học, chỉ vì cái thanh danh kia, có thời gian đi làm một ít công việc bên ngoài, tuyệt đối so với hiện tại tốt hơn vô số lần? Huống hồ cũng có thể giúp cho việc công tác sau này. Nói khó nghe một chút, khuôn mặt kia của cô, cũng đủ để cô cơm áo không lo chứ?

Nhưng cô lại cố tình cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đến chết sống đều ở chung. Có ý nghĩa gì đâu, tự làm mình khó xử như vậy có gì tốt?

Đàm Cầm rũ mắt xuống, cô thực quý trọng phần tình cảm đơn thuần cùng Lâu Nghiêu Nghiêu, ban đầu cô còn lo lắng Lâu Nghiêu Nghiêu về sau sẽ bị nữ nhân này tính kế, hiện tại xem ra là cô lo lắng quá nhiều rồi,

lại nói Lâu Nghiêu Nghiêu gần đây thay đổi rất nhiều, nhưng như vậy cũng tốt, dù sao, nhà cô cũng không ở thành phố này, chờ sau khi tốt nghiệp, cơ hội cùng Lâu Nghiêu Nghiêu gặp mặt sẽ không nhiều.

Đến lúc đó cho dù muốn giúp, cũng hữu tâm vô lực, hiện tại Lâu Nghiêu Nghiêu tự mình nhìn thấu mọi chuyện mới là kết quả tốt nhất. Huống hồ... Đàm Cẩm nhìn người bên cạnh luôn vui hay giận đều viết ở trên mặt, đáy lòng có chút hâm mộ.

Huống hồ, phía sau cô ấy luôn có một người, một người ở bất kì lúc nào cũng đều sẽ không buông tay cô ấy ra. Hơn nữa, bọn họ giống như sẽ có kết quả.

Có phải cô gái ngây thơ đều sẽ hạnh phúc hay không?

Có lẽ, nhưng ngây thơ cũng không phải ai cũng có thể có. Bởi vì sau lưng mỗi một cô gái ngây thơ, sẽ có một người đàn ông cho cô đứng khi, bảo hộ cô.

17. Chương 17: Không Ai Yêu Em Hơn Anh

Nguyễn Tư Nam lại một lần nữa đi đi lại lại trong phòng Tần Chí, dù là định lực kinh người cũng cảm thấy phiền chán, nhất là toàn bộ buổi chiều người này cứ như con ruồi, ong ong ở bên cạnh anh.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Tần Chí khép lại văn kiện, ngửa ra sau nằm ở ghế trên.

Nguyễn Tư Nam thực nghiêm túc tiếp tục đi thêm một vòng, ngay tại lúc Tần Chí đã không thể kiên nhẫn, anh rốt cuộc nói: “Cậu nói, vì sao một cô gái rõ ràng thích cậu nhưng lại cự tuyệt tình cảm của cậu?”

“Chỉ vì chuyện này mà cậu phiền tôi từ sáng tới bây giờ?” Tần Chí đau đầu đê huyết Thái Dương: “Cậu không phải tự xưng là hiểu biết phụ nữ nhất sao, nguyên nhân gì còn cần hỏi tôi?”

“Cái gì kêu chỉ vì chuyện này, chẳng lẽ cậu không nhìn ra tôi đang rất buồn rầu sao? Thân là bạn tốt của tôi, lại đối với bạn tốt thờ ơ như vậy, chẳng lẽ cậu không biết xấu hổ?”

Tần Chí một chút cũng không thấy xấu hổ, mặt không chút thay đổi nhìn Nguyễn Tư Nam.

Nguyễn Tư Nam bắt đầu dĩ phát tay: “Quên đi, tôi cũng không trông cậy vào cái đầu gỗ như cậu có thể nói được cái gì, đi thôi, đi uống rượu cùng bạn tốt của cậu.”

Tần Chí nâng tay xem đồng hồ, đến nhìn thấy vòng tay màu lam trên cổ tay trái mới đột nhiên nhớ tới anh cũng không đeo đồng hồ, vòng tay này vừa tinh xảo lại xinh đẹp, nhưng một người đàn ông đeo trên tay không khỏi có chút cổ quái, nhưng bởi vì là Lâu Nghiêu Nghiêu giúp anh đeo, cho nên cho dù đối mặt mọi người kinh ngạc cùng cười nhạo, anh cũng không nếu muốn lấy xuống.

Kéo cổ tay áo che khuất vòng tay này, Tần Chí ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, sau đó nói: “Hôm nay không được, lát nữa tôi còn đi đón Nghiêu Nghiêu.”

“Đón Nghiêu Nghiêu a...” Nguyễn Tư Nam vượt cằm vẻ mặt cổ quái nhìn Tần Chí: “Nói tiếp đi, cậu gần đây tan tằm có chút sớm, sẽ không phải là vì đi đón cô ấy chứ?”

Tần Chí mặc kệ anh, tiếp tục xem văn kiện.

“Không đúng nha, còn chưa tới cuối tuần, cậu đón Nghiêu Nghiêu làm cái gì? Chẳng lẽ... Hai người ở chung?” Vẻ mặt Nguyễn Tư Nam khiếp sợ, không dám tin nhìn Tần Chí: “Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết sao?”

Thấy Tần Chí không để ý tới mình, Nguyễn Tư Nam vượt cằm COS trình thám, tuy rằng lần trước gặp mặt Lâu Nghiêu Nghiêu uống rượu, bọn họ ồn ào cực Tần Chí có cảm thú hay không, kỳ thật bất quá là làm trò mà thôi, trong lòng mọi người đều hiểu được, Tần Chí tuyệt đối sẽ không làm như vậy, bởi vì với tính tình của Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu như cố tình làm việc mà cô không muốn, tuyệt đối sẽ hận Tần Chí suốt cuộc đời này, Tần Chí làm sao có thể sẽ làm ra chuyện để Lâu Nghiêu Nghiêu oán hận chứ.

Nhưng đó lại là phương pháp nhanh nhất để cảm tình của hai người phát triển tốt nhất, lớn nhất có thể là...Bình thường ở chung mà thôi, dù sao bọn họ cuối tuần thường xuyên ở cùng nhau, không phải cuối tuần cũng ở cùng nhau, căn bản là không có gì kỳ quái. Kỳ thật hai người này thật sự là buồn cười, đều đã “Ở chung” nhiều năm như vậy, quan hệ lại còn có thể thuần khiết như vậy, nói ra ai tin?

Nếu như Lâu Nghiêu Nghiêu thấy không rõ, thì thật đáng buồn cho Tần Chí, bởi vì ai cũng đều biết, Tần Chí vẫn ở lại căn nhà đó, chỉ là vì Lâu Nghiêu Nghiêu mà thôi, lúc trước, khi Tần Chí vừa chuyển vào nơi đó, bọn họ gọi đó là nơi “Tần Chí cùng Lâu Nghiêu Nghiêu ngọt ngào”.

Chỉ có một gian phòng ngủ, như vậy sẽ không có bạn bè đến quấy rầy, lúc trước Lâu Nghiêu Nghiêu đã nói như vậy? Hai người này thật sự là tuyệt phối, một người rõ ràng có người trong lòng, còn chết cũng không chịu buông tay người khác, một người rõ ràng thống khổ muốn chết, còn tự nguyện để người ta nắm mà không oán hận, tính cách của Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ biến thành như vậy, cùng việc Tần Chí dung túng có quan hệ rất lớn.

“Trời ơi!” Nguyễn Tư Nam vỗ trán, vì sao anh luôn nhìn đến chuyện tình của người khác liên nhin không được nhiều chuyện một chút, chuyện của chính mình đều còn không có suy nghĩ cẩn thận!

Nhìn thấy Nguyễn Tư Nam vẻ mặt thống khổ tiêu sái ra khỏi văn phòng, Tần Chí rất cục nhẹ nhàng thở ra, sao anh lại có một người bạn như vậy chứ? Nhưng một cô gái rõ ràng không thích người lại cố tình cùng với người kết giao, đó lại là vì cái gì? Có lẽ không phải muốn làm rõ, chỉ là muốn biết đáp án mà thôi.

Thu dọn đồ đạc xong, Tần Chí cầm lấy chìa khóa xe rời khỏi văn phòng, công ty ở tầng thứ 27, thời gian từ thang máy đi xuống cũng không ngắn, cũng may hiện tại không phải giờ tan tầm, hướng hồ anh dùng là thang máy chuyên dụng, lúc này cũng không có nhiều người sử dụng.

Nhưng khi đến tầng mười lăm lại có thêm một người, Tần Chí ở trong thang máy cùng những người chờ ở tầng mười lăm đều sững sốt, đều có chút ngoài ý muốn nhìn đến đối phương. Trần Hạo rất nhanh thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, nở một nụ cười thân thiết chào hỏi: “Anh Tần.”

“Ừ.” Tần Chí gật gù đầu, vẻ mặt lãnh đạm trước sau như một.

Cùng một thang máy, theo trình độ của hai người mà nói là người đàn ông hiểu biết đối phương nhất, bọn họ gặp nhau tựa hồ bình thản không dậy nổi ngọn sóng, chỉ là cuộc chiến giữa bọn anh chưa bao giờ ngừng lại, cụ thể như thế nào, chỉ có chính bọn họ rõ ràng. Đột nhiên một tiếng chuông đánh vỡ trầm mặc, bản nhạc bài “Chàng trai này là của tôi”, Trần Hạo nhíu lại, thanh âm này anh ta quá quen thuộc, rõ ràng là giọng của Lâu Nghiêu Nghiêu. Tần Chí lấy ra di động, khi nhìn thấy cái tên quen thuộc kia, khuôn mặt vẫn đóng băng bất giác mỉm cười: “Nghiêu Nghiêu.”

“Tần Chí, anh còn ở công ty sao? Bây giờ em đang ở nhà, qua bữa cơm chiều anh lại đến đón em được không?”

“Được.”

“Vậy thì quyết định như vậy, buổi tối gặp.”

“Buổi tối gặp.”

Ngắt điện thoại, thang máy lại lâm vào trầm mặc, đến tầng một, Trần Hạo giành đi ra thang máy trước, lại phát hiện Tần Chí căn bản không đi ra, thang máy “Đình” một tiếng khép lại.

Đối phương biểu tình lạnh lùng làm cho Trần Hạo không tự giác nắm chặt nắm tay, là như thế này, đám người tự cho là đứng kia từ đầu tới đuôi đều nhìn anh ta như vậy, giống như anh ta chính là một con trâu nhảy nhót, ngoại thương, nhà giàu mới nổi, những đôi mắt như hai ngọn núi lớn gắt gao đè nặng anh ta, hít sâu một hơi Trần Hạo lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, cao ngạo có ích lợi gì, gã cuối cùng không phải thua trong tay của anh ta sao, tiếp tục diễn đi, một ngày nào đó, gã phải quỳ trên mặt đất cầu xin anh ta.

Kỳ thật, nghĩ nhiều cũng là một loại bệnh.

Lấy di động ra, Trần Hạo bấm gọi dãy số kia, nhưng thanh âm của hệ thống lại vang lên “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không thể nghe điện thoại, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”, Trần Hạo trầm xuống, di động bị xiết phát ra tiếng “Ca ca”.

Bên kia, Lâu Nghiêu Nghiêu cúp điện thoại, mở ra danh sách từ chối cuộc gọi, khi nhìn đến dãy số liên tiếp kia, nhin không được lộ ra biểu tình chán ghét, thực buồn cười trước kia số lần chủ động gọi điện thoại cho cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mấy ngày nay số lần gọi lại hơn cả số lần tổng cộng mấy năm liền, ném điện thoại sang một bên, Lâu Nghiêu Nghiêu tiếp tục sửa sang lại quần áo.

Sau khi cùng Tần Chí xác định quan hệ, cô bình thường cũng ở nhà Tần Chí, kết quả phát hiện quần áo trong tủ hoàn toàn không đủ mặc, cho nên chọn một ngày trở về lấy quần áo, đặt đủ hai túi, Lâu Nghiêu Nghiêu không cam lòng đồng thời cũng không muốn ngừng tay, không phải cô không nghĩ lại lấy, mà là nhà Tần Chí khả năng sẽ không nở chuyển, mặt khác tìm phòng ở cũng có chút không muốn dù sao cũng đã ở nhiều năm như vậy. Nói sau, căn phòng lớn mặc dù tốt, nhưng không giống sự ấm áp của căn phòng nhỏ đó.

Phương Hi Lôi cùng Lâu Viễn Chí vừa vào cửa, liền thấy bên cạnh tủ giày có hai túi hành lý, Lâu Viễn Chí không có phản ứng gì, Phương Hi Lôi nhăn mi lại. Lâu Nghiêu Nghiêu đang ngồi xem tivi cùng hai vị bảo mẫu, nhìn thấy cha mẹ đã trở lại, cười tủm tỉm chào hỏi.

Qua bữa cơm chiều, Phương Hi Lôi đem Lâu Nghiêu Nghiêu kêu lên lầu.

“Hai túi hành lý dưới kia là sao?” Mẹ con hai người ngồi ở trên giường Lâu Nghiêu Nghiêu, Lâu Nghiêu Nghiêu dựa đầu vào vai mẹ:

“Mẹ, con muốn chuyển ra ngoài ở.”

“Chuyển ra ngoài ở?”

“Vâng, mẹ, con muốn chuyển tới ở cùng Tần Chí.” Lúc nói như vậy, trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu có chút không yên.

Phương Hi Lôi thật ra cũng không kinh ngạc, đem Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi thẳng, nhìn con gái mình nói: “Nghiêu Nghiêu, con đang cùng Tần Chí kết giao?”

“Vâng.” Lâu Nghiêu Nghiêu da mặt dày ở dưới ánh mắt mẹ ruột có chút đỏ, một cô gái da mặt dù dày, cùng mẹ mình nói đến vấn đề tình cảm luôn thẹn thùng.

Phương Hi Lôi hít một hơi, vuốt tóc con gái: “Nghiêu Nghiêu, con thật sự quyết định sao?”

Lâu Nghiêu Nghiêu cắn cắn môi, nói: “Mẹ, mẹ muốn ngăn cản con sao?”

“Nếu như con nhất định phải làm như vậy, mẹ sẽ không ngăn cản, nhưng mẹ vẫn hi vọng con sẽ không làm như vậy.”

“Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho con, nhưng...” Lâu Nghiêu Nghiêu nằm úp sấp trong lòng Phương Hi Lôi, nhẹ giọng nói: “Con tin tưởng, trên đời này ngoài Tần Chí, sẽ không có người đàn ông nào khác yêu con hơn anh ấy.”

Thời gian Phương Hi Lôi biết Tần Chí cũng không ít hơn so với Lâu Nghiêu Nghiêu, có thể nói hai đứa nhỏ này là bà nhìn chúng lớn lên, Tần Chí đối với Lâu Nghiêu Nghiêu như thế nào, bà thấy rất rõ ràng, nhưng chuyện tình cảm, không đến cuối cùng, ai cũng không thể kết luận, có lẽ bọn họ hiện tại tốt lắm, nhưng không có nghĩa là về sau cũng tốt, hướng hồ, con gái bà mới hai mươi tuổi, tương lai còn rất dài, cứ như vậy đem con gái giao cho người đàn ông khác, cho dù đối phương tốt đến đâu chỉ sợ cũng sẽ không nguyện ý. Nhưng con gái bà đã trưởng thành, đã có quyết đoán của chính mình, bà không có khả năng ngăn cản không cho yêu đương. Hướng hồ, Tần Chí quả thật làm cho người ta yên tâm, Phương Hi Lôi không khỏi nhớ tới một người khác, nếu như là Trần Hạo bà nhất định sẽ không đồng ý.

Hai mẹ con ngồi nói chuyện một hồi, Lâu Nghiêu Nghiêu vốn muốn hỏi một câu chuyện tình cảm của cha mẹ, nhưng Lâu Viễn Chí dù sao cũng là cha cô, trừ tính cách có chút vấn đề, cũng không làm ra chuyện gì đại ác, cô dựa vào cái gì đối với tình cảm của cha mẹ khoa tay múa chân, cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu đem một bụng lời nói nuốt xuống.

Mẹ cô không phải trẻ con, nên làm gì bà đều biết rõ, lấy tính tình Phương Hi Lôi, nếu như sau khi kết hôn Lâu Viễn Chí làm chuyện gì có lỗi với bà, bà đã sớm ly hôn rồi. Hướng hồ, nếu như bởi vì cha đối chính mình lãnh đạm, liền chia rẽ cha mẹ, đó không phải có chút tự cho là đúng sao?

Nói đến cùng, Lâu Viễn Chí đối với Phương Hi Lôi vẫn phi thường tốt, ông đại khái chính là không hài lòng Phương Hi Lôi sinh con gái. Sau đó Lâu Nghiêu Nghiêu lại cùng Phương Hi Lôi nói một chút ý muốn đi thực tập của mình, Phương Hi Lôi nghe xong cũng không do dự liền đáp ứng cho cô vào bộ phận thiết kế.

Lúc Tần Chí đến đã là tám giờ, Tần Chí giúp đem hành lý bỏ vào cốp xe, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở vị trí phó lái chờ Tần Chí, qua kính chiếu hậu, Lâu Nghiêu Nghiêu thấy Phương Hi Lôi cùng Tần Chí đứng ở sau xe nói gì đó, thanh âm rất nhỏ, Lâu Nghiêu Nghiêu không nghe thấy.

Chờ Tần Chí lên xe, Lâu Nghiêu Nghiêu cười tủm tỉm hỏi: “Mẹ em nói gì với anh vậy?”

“Em đoán xem?” Tâm tình của Tần Chí vô cùng tốt, nói đùa một chút.

Nhìn vẻ mặt Tần Chí hiện đầy ý cười, Lâu Nghiêu Nghiêu nhào người tới hướng trên mặt anh hôn một cái: “Hừ, hiện tại anh xong đời, nếu về sau anh dám bội tình bạc nghĩa, em sẽ sống chết ở lại nhà anh, xem anh làm sao bây giờ?”

“Anh đây nhanh chóng ẹ anh biết, để bà lần sau thấy em cũng không cho em vào cửa.”

“Ha ha, mẹ anh sẽ không cấm em vào cửa đâu.” Lâu Nghiêu Nghiêu giống như đứa con thứ hai của Tần gia, sủng như bảo bối, nếu hai người thực sự âm ỷ, đến lúc đó ai không được vào cửa, vẫn không biết được đâu, mẹ Tần Chí chỉ ước gì cô sớm gả đến nhà bọn họ.

Nghĩ như vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu hơi hơi sững sốt, lại nói tiếp, đại khái ai cũng biết tình cảm của anh, chỉ có một mình cô nhìn không thấu mà thôi. Thấy Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên ngắt người không nói, Tần Chí cũng không nói nữa. Anh vẫn cảm thấy có chút không giống sự thật, Lâu Nghiêu Nghiêu, thật sự muốn ở cùng anh? Không phải trò chơi, không phải đang nói đùa? Anh không khỏi nhớ tới lời Phương Hi Lôi vừa nói.

—— Tôi hoàn toàn không đồng ý Nghiêu Nghiêu chuyển ra ngoài ở, nhưng Nghiêu Nghiêu nói, trên đời này không có người đàn ông nào yêu nó hơn cậu, cậu cảm thấy mình có thể gánh được những lời này không?

Đương nhiên, trên đời này làm sao có thể tìm được người nào yêu Lâu Nghiêu Nghiêu hơn anh, Tần Chí đối với điểm này vô cùng tự tin.

Lâu Nghiêu Nghiêu, không ai yêu em hơn anh.

Tần Chí không khỏi cong khóe miệng lên, mặc kệ cái gì làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu thay đổi, anh đều phải quý trọng cơ hội lần này, bất được sẽ không bao giờ buông tay.

18. Chương 18: Dự Tiệc

Lâu Nghiêu Nghiêu đứng trước gương, đưa tay kéo khóa áo, kết quả nửa ngày không kéo lên nổi, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng, từ khi ở chung với Tần Chí mỗi ngày đều có các loại mỹ thực thay phiên nhau, bắt tri bất giác ăn thành một bà béo.

Váy mới mua mấy ngày trước, hiện tại lại không kéo nổi khóa. Nhặt chỉ buông tay, Lâu Nghiêu Nghiêu hé miệng, mở to cổ họng, kêu Tần Chí, Tần Chí đang ở bên ngoài chờ cô, nghe vậy kì quái bước vào, Lâu Nghiêu Nghiêu đổ ập xuống trách cứ: “Đều tại anh, anh xem em hiện tại béo thành cái gì rồi?”

Tần Chí từ trên xuống dưới đánh giá một phen, cuối cùng tầm mắt dừng ở lưng Lâu Nghiêu Nghiêu, khóa kéo chỉ kéo đến một nửa, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, anh giống như có thể tưởng tượng được xúc cảm tuyệt vời khi chạm vào đó, Tần Chí khụ một tiếng, nói: “Có béo sao? Anh thấy vẫn vậy mà.”

Lâu Nghiêu Nghiêu trừng anh liếc mắt một cái, kéo tay anh đặt trên bụng: “Anh sờ đi, nhiều thịt như vậy, còn nói không béo?”

Bàn tay to lớn của Tần Chí bị bàn tay nhỏ bé của Lâu Nghiêu Nghiêu đặt ở trên bụng cô, từ lòng bàn tay truyền tới một cảm giác mềm mại, anh giả vờ sờ soạng hai cái, mặt không đổi sắc nói: “Hình như là béo một chút.”

Lâu Nghiêu Nghiêu một chút cũng không phát hiện bị ăn đậu hũ nâng cánh tay lên, cầm lấy phần thịt ở cánh tay nói: “Anh xem, ở đây cũng rất nhiều thịt.”

“Vậy muốn giảm béo sao?” Tần Chí hỏi cô, kỳ thật trong lòng một chút cũng đều không hi vọng cô giảm béo, từng lạng thịt trên người cô đều là anh thật vất vả nuôi mà có, giảm đi rất đáng tiếc, phụ nữ luôn thích gầy, nhưng anh càng thích Lâu Nghiêu Nghiêu có chút thịt hơn, ôm vào có cảm giác thật thoải mái.

Lâu Nghiêu Nghiêu trừng anh, ý muốn giảm béo lung lay một chút, hỏi: “Em béo anh sẽ không muốn em sao?”

Tần Chí phủ định hoàn toàn: “Đương nhiên sẽ không.”

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa lòng quay đầu nhìn cô gái trong gương, lúc đầu cảm gầy bây giờ trở nên mượt mà, đôi mắt vừa to vừa tròn khiến toàn bộ khuôn mặt trở nên sáng sủa, tuy giống một cái bánh bao nhưng so với khuôn mặt gầy nhon trước kia càng nhìn càng thuận mắt hơn, không giảm béo cũng không sao, quên đi, về sau ăn ít chút là được, ý muốn giảm béo trong đầu Lâu Nghiêu Nghiêu nhanh chóng bị xua tan, kêu Tần Chí giúp cô làm việc: “Giúp em kéo khóa áo lên đi.”

Tần Chí có chút không tình nguyện buông tay ra khỏi bụng cô, giúp cô đem khóa áo phía sau kéo lên. Hoàn thành công việc, lại mang theo quà mừng lúc trước đã chuẩn bị tốt, hai người liền xuất phát.

Hôm nay là đại thọ tám mươi của ông nội Đông Đông, người già luôn luôn thích yên tĩnh, sinh nhật năm trước đều chỉ mời vài người bạn tốt đến nhà ăn một bữa cơm, bởi vì tuổi lớn, bạn già bên người ông lần lượt rời khỏi thế gian, khó tránh khỏi có chút tịch mịch, cho nên cũng không ngăn cản người thân mở đại tiệc.

Lúc trước Lâu Nghiêu Nghiêu ở nhà ông ngoại còn nhiều hơn ở cùng với cha mẹ, tuy rằng nghịch ngợm gây sự nhưng cũng sẽ biết làm nũng lại biết khoe mẽ, điểm này các ông đều thích, thường xuyên bắt nạt các đứa nhỏ trong khu, bởi vậy những cô gái bằng tuổi cô một chút cũng đều không thích Lâu Nghiêu Nghiêu.

Con cháu nhà người ta vẫn luôn tốt hơn nhà mình, kỳ thật Lâu Nghiêu Nghiêu rất vô tội, không phải nhà mình không biết buồn, các ông một mặt thích Lâu Nghiêu Nghiêu hoạt bát gây sự, một mặt nghiêm khắc đối cháu gái nhà mình thực thi giáo dục thực nữ, nếu các cô gái này thật sự giống bộ dạng Lâu Nghiêu Nghiêu như một con khỉ nhảy lên nhảy xuống, vậy bọn họ chắc chắn lại oán giận cháu gái nhà mình không đủ thực nữ. Tuy nhiên, ông ngoại Lâu Nghiêu Nghiêu một chút cũng không ngại cháu gái nhà mình không đủ thực nữ. Cuối cùng, Lâu Nghiêu Nghiêu một mặt được coi như cô gái hoạt bát, một mặt bị ghen tị mà trưởng thành.

Ông nội Đông Đông năm nay tám mươi tuổi, lỗ tai tuy đã lảng, nhưng là lại không chịu mang máy trợ thính, nói với ông phải gào rống nửa ngày ông mới nghe thấy.

Khi Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Tần Chí tới khách sạn tổ chức bữa tiệc mừng thọ, liền thấy một cô gái đang cùng ông nội Đông Đông nói cái gì đó, kết quả ông nội Đông Đông chỉ cho cô một cái cái gậy. Cô gái này còn là người quen, chính là Lamphere, bạn thanh mai trúc mã kiêm bạn gái của Trần Hạo. Lâu Nghiêu Nghiêu ý xấu nổi lên, cười tít mắt lên tiếng, khiến Lamphere cảm tức, Lâu Nghiêu Nghiêu mặc kệ cô ta, cùng Tần Chí đi lên trước, trên ghế chủ vị ông nội Đông Đông còn đang cùng đám bạn già nói chuyện, đều là người già đã có tuổi, tiếng nói chuyện dễ dàng đem thanh âm chúc thọ đè xuống.

Lâu Nghiêu Nghiêu cúi gập thắt lưng, ngẩng đầu lên trong tầm mắt ông, đối với ông nội Đông Đông hét to: “Ông nội!”

Ông nội Đông Đông nhìn thấy Nghiêu Nghiêu, nhất thời cười đến khuôn mặt già nua nhăn như quả mướp đắng: “A, là nha đầu Nghiêu Nghiêu.”

“Ông nội sinh nhật vui vẻ.” Lâu Nghiêu Nghiêu lui một bước, còn nói vài câu chúc thọ.

Ông nội Đông Đông giống như không nghe thấy, mở to hai mắt vẻ mặt mờ mịt hỏi: “A, nha đầu Nghiêu Nghiêu, cháu nói cái gì?”

Màn này diễn ra các trưởng bối cũng không để ý, mà cô gái lúc trước mất mặt lại mang vẻ mặt trào phúng nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu. Lâu Nghiêu Nghiêu giống như không nhìn thấy những người đó đang cười nhạo,

cô kiên nhẫn lớn tiếng nói lại một lần, ông nội Đông Đông giống như không nghe rõ ràng, vì thế Lâu Nghiêu Nghiêu lại nói thêm lần nữa, tiếng nói thanh thúy truyền khắp toàn bộ đại sảnh.

“Ha ha, cháu gái ngoan, lại đây, lại chỗ ông nói chuyện một chút.” Ông nội Đông Đông kêu phục vụ đặt thêm một cái ghế rồi kéo Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi xuống.

Không từ chối, Lâu Nghiêu Nghiêu liếc cái xem thường ngồi xuống. Chờ Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi xuống, ông nội Đông Đông mới giống như là vừa phát hiện Lamphere, thản nhiên nói: “A, là tiểu nha đầu Lâm gia.” Thái độ cùng lúc trước đối đãi Lâu Nghiêu Nghiêu, quả thực là kém một trời một vực.

Lamphere tuy rằng làm càn, nhưng ở trước mặt ông nội Đông Đông cũng không dám tự tung tự tác, lại nhỏ giọng nói một câu chúc thọ, ông nội Đông Đông gật gật đầu, không có tỏ vẻ gì nhiều. Chờ Lamphere đi rồi, Tần Chí tiến lên cùng ông nội Đông Đông hàn huyên vài câu, bởi vì là đứa nhỏ thuở nhỏ nhìn lớn lên, ông nội Đông Đông đối Tần Chí vẫn rất hòa ái, cũng không khó xử anh, cùng Lâu Nghiêu Nghiêu chào hỏi qua, Tần Chí mới ngồi vào vị trí. Lâu Nghiêu Nghiêu kéo kéo cánh tay ông nội Đông Đông, reo lên: “Ông nội, vừa rồi là ông cố ý phải không?”

Ông nội Đông Đông tiếp tục giả điên: “Hả? Nghiêu Nghiêu, cháu nói cái gì?”

Vài ông già không kính bên cạnh đều ha ha cười ra tiếng, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng nhin không được nở nụ cười, ông nội Đông Đông làm sao lại thật sự không nghe thấy, ông là cố ý, ông tuy rằng tuổi lớn, nhưng trong lòng rất sáng sủa.

Ai là thật tâm, ai là giả ý, so với ai khác đều rõ ràng hơn. Nhìn Nghiêu Nghiêu trên ghế chủ vị cười đến vui vẻ, các cô gái trẻ tuổi hận đến nghiến răng kèn kẹt. Sau đó, Lâu Nghiêu Nghiêu ngồi ở ghế chủ vị cùng các ông nói chuyện phiếm, vài vị cố ý giả ngẩn ngơ, cô cũng không thèm để ý, nói thà to theo bọn họ nói chuyện, nếu là trước kia, cô sẽ không làm như vậy, sợ bị người ta cười nhạo, nhưng hiện tại trước lạ sau quen, tùy các cô ta muốn nói thì nói đi, nếu như cô mất mặt có thể làm cho các ông cao hứng một chút thì tại sao lại không làm? Huống hồ, sự thật chứng minh, họ cũng chiều cô thích cô, cũng sẽ không bởi vì một ít lời đồn đãi mà không chiều cô thích cô nữa, như vậy cần gì để ý. Ôm suy nghĩ này, Lâu Nghiêu Nghiêu ngược lại làm cho các ông càng có nhiều hảo cảm với cô. Những người đã có được thành công cùng những thiên kim từ nhỏ đã được dạy làm thực nữ đều chỉ chào hỏi cho qua, bây giờ kêu bọn họ đổ mắt tía tai cùng người già lớn giọng nói chuyện, thật sự có chút khó xử bọn họ, cho nên, Lâu Nghiêu Nghiêu không thể nghi ngờ thành một ngoại tộc.

“Yêu tình chỉ giỏi nịnh nọt!” Những lời này của Lamphere chiếm được vô số sự đồng tình của các cô gái khác, trừ nịnh nọt Lâu Nghiêu Nghiêu còn có thể có cái gì? Tuy nhiên, dù các cô có nói đến khô cổ, tức đến học máu thì đối với Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có ảnh hưởng gì được.

Chờ người tới mừng thọ đến gần như đầy đủ, và bắt đầu ngồi vào vị trí, bồi phận Lâu Nghiêu Nghiêu cùng quan hệ thân thiết với ông nội Đông Đông nên không bị ngồi ở đại sảnh mà là ở chủ đại sảnh chiếm một vị trí, nhưng cuối cùng lại bị ông nội Đông Đông lôi kéo ngồi xuống bên cạnh. Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không nói thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trước khi bắt đầu bữa tiệc, mỗi người đều phải ăn trước một chén mỳ trường thọ, ăn xong mới có thể bắt đầu bữa tiệc, bên trên bát mỳ có hành thái, hương vị vô cùng nhạt nhẽo, chờ ông nội Đông Đông cầm lấy chiếc đũa ăn miếng đầu tiên, Lâu Nghiêu Nghiêu sớm đã đói bụng đem sợi mỳ thật dài ăn ngấu nghiến. Bởi vì bàn này cơ bản đều là người đã có tuổi, đều coi nhẹ dinh dưỡng, chủ yếu là để tiêu hóa, Lâu Nghiêu Nghiêu vốn đang được ăn toàn mỳ thực tự nhiên ăn không quen.

Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu không nhúc nhích đũa, ông nội Đông Đông nói: “Nghiêu Nghiêu, theo chúng ta ngồi một ngày, buồn rồi chứ, đi tìm bọn Đông Đông chơi đi.”

Tầng này đều là người trung niên hoặc người già, mượn tiệc rượu nói việc công việc tư, nhất thời khăng định là không nói được gì, Lâu Nghiêu Nghiêu dù sao cũng còn trẻ, chịu không nổi không khí áp lực này, nghĩ nghĩ, cũng không từ chối, hẹn lần sau sẽ đến khu nhà dưỡng lão thăm bọn họ, Lâu Nghiêu Nghiêu liền đứng dậy rời khỏi bàn.

Cô đi rồi, một người già nói: “Nghiêu Nghiêu kia một thời gian không thấy, nhưng thật ra ổn trọng rất nhiều.”

“Đúng vậy. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn tiện nghi cho tên tiểu tử Tần gia kia.” Ông nội Đông Đông nói lời này rất khó chịu, lúc trước ông thực xem trọng Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Đông Đông, chính tiểu tử Đông Đông kia không chịu cố gắng, đem con dâu tới tay tặng cho người khác.

Tần Chí thấy Lâu Nghiêu Nghiêu rời khỏi bàn cũng đi theo, thần sắc tự nhiên cầm tay Lâu Nghiêu Nghiêu hỏi: “Đi về?”

Lâu Nghiêu Nghiêu sờ sờ bụng: “Đi xuống dưới ăn một chút gì đi, em cũng chưa ăn cái gì cả.”

Tần Chí đương nhiên không có ý kiến. Lần này mừng thọ cho ông nội mà cha Đông Đông mời rất nhiều người, vì chiếu cố người trẻ tuổi, dưới lầu còn làm vũ hội, lớn tuổi cơ bản đều ở trên lầu, trẻ tuổi cơ bản chúc thọ liên tục tập ở dưới lầu, Lâu Nghiêu Nghiêu hôm nay mặc là một bộ váy công chúa ngắn gọn hào phóng màu trắng, không cần thay quần áo, Tần Chí lại càng không cần thay, lại nói đàn ông thật sự thuận lợi, một thân Âu phục là có thể tham dự bất cứ yến hội gì. Lúc đang đợi thang máy, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên dùng đôi tay nhỏ bé ôm lấy tay Tần Chí nói: “Tần Chí, nếu như có một ngày em không nghe thấy, anh nhất định không thể ngại phiền, cố gắng nói với em nhiều thêm vài lần, không nên bởi vì em không nghe thấy mà không để ý em.”

Thật giống như ông nội Đông Đông, cũng không phải thật sự không nghe thấy, chính là muốn cho nhiều người ở bên cạnh ông nói chuyện mà thôi, đáng tiếc những người đó cũng không đủ kiên nhẫn.

Tần Chí như có chút suy nghĩ nhìn cô, sau đó cúi đầu ở cô trên trán hôn một cái, cười nói: “Vây em về sau cũng đừng chê anh phiền.”

“Được.” Lâu Nghiêu Nghiêu cười túm túm gật gật đầu.

Đến phòng khiêu vũ dưới lầu, hai người tìm một vị trí ngồi xuống, Tần Chí vừa lấy cho Lâu Nghiêu Nghiêu một mâm nhỏ điểm tâm, đã bị đám người Đông Đông lôi đi ép hỏi. Lâu Nghiêu Nghiêu một mình ngồi ở góc chậm rãi ăn, đối với mọi người trong phòng làm như không thấy, chính là ngoan ngoan ăn điểm tâm. Ăn xong miếng cuối cùng, xoa xoa miệng, lại phát hiện một bàn tay đưa tới trước mặt cô.

“Tiểu thư mỹ lệ, có thể mời cô nhảy một bài không?”

Có lẽ là do ngọn đèn, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy trước mắt thật đẹp mắt, anh ta cúi người đưa tay tới trước mặt cô, trên mặt là nụ cười ôn nhu yếu ớt từng làm cho cô lâm vào mê luyến, cô từng thua bởi nụ cười này. Anh ta không đủ anh tuấn nhưng khuôn mặt khi cười thật sự làm cho người ta mê muội, Lâu Nghiêu Nghiêu chưa từng thấy người nào cười đẹp hơn so với anh ta. Ngày đó ở lễ tang Lâu Thanh Thanh, anh ta cũng cười như vậy. Làm cho người ta sồn cả tóc gáy.

QH: E hèm, Bắt đầu từ chap sau nhé, chap sau là có cảnh như mình đã giới thiệu, anh đứng sau lưng ủng hộ cô làm điều ác đây, đến lúc đó các bạn sẽ thấy, anh ủng hộ như thế là đúng hay không ^^

~

19. Chương 19: Ba Bàn Tay

Lâu Nghiêu Nghiêu cúi đầu, dấu đi sự chán ghét trong mắt, đưa tay đặt vào tay anh.

“Vinh hạnh của tôi.”

Quả thật thực vinh hạnh không phải sao? Bị một người đàn ông như vậy nhớ mãi trong lòng. Khi Trần Hạo nắm tay Lâu Nghiêu Nghiêu đi vào sân nhảy, sân nhảy vốn náo nhiệt trong nháy mắt trở nên yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người mang tâm lý xem kịch vui nhìn về phía Lamphere ngồi ở một bên, Lamphere cũng không phụ lòng bọn họ, lập tức liền hướng bên kia tiến lên, nhưng lại cô ta bị hai người bạn ngăn cản, dù sao ở đây không thích hợp cãi lộn, là bạn của Lamphere, các cô cũng thực mất mặt, nghĩ như vậy các cô cũng không nhìn thấy sự do dự của Lamphere, đó và việc mất mặt hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Đám người Đông Đông vốn đang ép hỏi Tần Chí cũng im lặng, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía sân nhảy, Tần Chí nhận thấy sự khác thường của bọn họ, cũng nhìn về phía bên kia, ý cười trên mặt cũng dần phai nhạt. Đối với một màn này, mọi người đều có tâm tư khác nhau. Hai người Lâu Nghiêu Nghiêu vừa bước vào sân nhảy, một khúc nhạc vừa chấm dứt, vừa chuẩn bị xong tư thế, Lâu Nghiêu Nghiêu liền một cước dẫm mạnh vào chân Trần Hạo, sau đó kinh ngạc lại xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, anh có đau lắm không?”

“Không có việc gì.” Trần Hạo da mặt co giật, không biết có phải hay không anh ta cảm thấy cái dẫm chân này là Lâu Nghiêu Nghiêu đã dùng toàn lực.

Rất nhanh, anh ta liền phát hiện này không phải anh ta cảm thấy. Lâu Nghiêu Nghiêu căn bản không phải đến khiêu vũ, cô đến là để dẫm người, gần như cứ cách một hai bước Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ dẫm lên chân Trần Hạo, trên mặt là biểu tình xin lỗi lại vô tội, nhưng trên chân lại dùng hết toàn lực. Một màn này bị mọi người xem ở trong mắt, bất tri bất giác càng ngày càng nhiều người rời sân nhảy, Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Trần Hạo trở thành hai người duy nhất còn trên sân. Cho dù là sai lầm, cũng không thể bước nào cũng dẫm chứ? Trần Hạo nhú nhú mày, nụ cười hoàn mỹ trên mặt thiếu chút nữa không có thể duy trì nổi, anh ta rốt cục nhịn không được hỏi: “Nghiêu Nghiêu, có phải anh đã làm gì khiến em tức giận hay không?”

“Còn phải hỏi? Anh khi nào thì không chọc tôi tức giận?” Lâu Nghiêu Nghiêu nháy đôi mắt to cười với anh ta.

“Là vì hôm sinh nhật anh không đến đón em theo lời hẹn sao?” Biểu tình của Trần Hạo có chút bất đắc dĩ, lộ ra một nụ cười khổ: “Em cũng biết tính tình Lamphere, nếu như anh không đi đón cô ấy trước thì không biết cô ấy lại làm ra chuyện khác người gì?”

“Anh không nhắc lại thì tôi cũng đã quên.” Lâu Nghiêu Nghiêu cười nhạo nói: “Trần Hạo, anh không biết là anh thực buồn cười sao? Lamphere mới là bạn gái chính thức của anh, sao anh lại phải giải thích với tôi?”

Chính vì như thế, chính vì anh ta luôn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ lại ẩn nhẫn như vậy, làm cho người ta không tự giác đồng tình anh ta, sau đó lại muốn nói lại thôi, làm cho cô cảm thấy chính mình là không đồng dạng như vậy, nói cách khác, anh ta vì sao hết lần này tới lần khác muốn giải thích với cô? Lấy ngạo khí cùng tự tôn của Lâu Nghiêu Nghiêu căn bản sẽ không thích một người đã có bạn gái, nhưng ai cũng đều thấy được, Trần Hạo cũng không phải tự nguyện kết giao cùng Lamphere, giống những nữ sinh yêu thích Trần Hạo, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng hiểu được Lamphere không xứng với Trần Hạo, nếu như không phải Lamphere lấy cái chết ép buộc, Trần Hạo sẽ không ở cùng một chỗ với Lamphere, cảm tình của bọn họ nhất định sẽ không lâu dài, Trần Hạo cũng từng mật mờ nói, hi vọng Lamphere có thể tìm được người cô ta thực sự yêu, cho nên Lâu Nghiêu Nghiêu nguyện ý chờ. Chờ đã được hai năm, Lamphere lấy sinh mạng của chính mình làm tiền cược níu kéo cảm tình của Trần Hạo. Hiện tại nghĩ đến, Lamphere làm vậy thực không đáng. Cuối cùng Lamphere cũng chỉ là một công cụ của Trần Hạo, một người khiến anh ta càng trở nên vĩ đại. Xem đi, người phụ nữ điều ngoa Lamphere vì anh ta mà tìm cái chết, xem đi, cô gái kiêu căng Lâu Nghiêu Nghiêu không để ý anh ta có bạn gái còn sống chết không bỏ qua anh ta, xem đi, người phụ nữ nhu nhược Lâu Thanh Thanh vì anh ta mà dám cùng cô em vẫn ức hiếp mình tranh giành, hết người này tới người khác đều là đồ trang sức trong tay anh ta, mọi người khẳng định sẽ nghĩ anh ta là một người đàn ông vĩ đại nên mới có thể khiến nhiều người phụ nữ theo đuổi không tha, các cô đúng là những người ngu ngốc, tạo nên một người đàn ông vạn người mê mà vô cùng “Vĩ đại”.

Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong cuộc đời Trần Hạo chỉ là một diễn viên phụ, không có cô còn có thể có nhiều Lâu Nghiêu Nghiêu hơn, phải nói, cuộc đời Trần Hạo căn bản không có nữ nhân vật chính, tất cả nhân vật nữ đều là phụ mà thôi, Lamphere chết, Lâu Thanh Thanh chết, cuối cùng cô cũng chết. một người đàn ông như vậy thực sự sẽ biết yêu thật lòng một người sao?

Hiện tại, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy may mắn duy nhất chính là, cô ở trong kịch bản của Trần Hạo chính là một người có cũng được mà không có cũng không sao.

Lâu Nghiêu Nghiêu cúi đầu, dấu đi thần sắc, cho nên Trần Hạo cũng không biết cô giờ phút này đang nghĩ gì, chỉ nghĩ đến cô lại đang giận, nghe vậy về mặt u buồn cùng ngôn ngữ nhẹ nhàng nói: “Nghiêu Nghiêu, anh...”

Anh... Anh cái gì?

Lâu Nghiêu Nghiêu lấy lại tinh thần, hung hăng dẫm lên chân anh ta, nhìn đi, đây là người từng ở trong lòng cô vài năm, đã từng, anh ta chỉ cần lộ ra biểu tình bất đắc dĩ như vậy cô sẽ nhịn không được mềm lòng, nhịn không được thay anh ta tìm một cái cớ, anh ta không đành lòng thấy Lamphere lấy cái chết ra để đùa, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy anh ta thật thiện lương, anh ta đối với mỗi người phụ nữ đều rất chu đáo, Lâu Nghiêu Nghiêu cho rằng anh ta chỉ là quá mức lịch sự. Thật sự là... Càng nghĩ càng muốn phát điên! Từng thích phải một người như vậy, cô chắc chắn là có bệnh!

“Trần Hạo, mặc kệ anh muốn diễn kịch gì, từ nay về sau, đừng đến quấy rầy tôi, tôi không có hứng thú đối với trò chơi của anh.”

Nói xong những lời này, Lâu Nghiêu Nghiêu lui ra phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn anh ta: “Cảm ơn anh mời tôi nhảy điệu này, đây là món quà tạ lễ tôi tặng anh.”

Dứt lời, nâng tay hung hăng đánh cho Trần Hạo một bạt tai, từ nay về sau, người này hoàn toàn không quan hệ tới cô, anh ta tốt nhất đừng đến chọc cô, bằng không liên tính cả ân oán đời trước, cùng nhau tính, cô sẽ khiến anh ta sống không bằng chết.

Một cái tát này không chỉ khiến Trần Hạo kinh ngạc, cũng khiến toàn bộ mọi người kinh ngạc. Vũ hội trầm mặc một lát, rất nhanh lại náo nhiệt lên, nói chuyện phiếm vẫn nói chuyện phiếm, tán tỉnh vẫn tán tỉnh, khiêu vũ vẫn khiêu vũ, giống như vừa rồi Lâu Nghiêu Nghiêu tát Trần Hạo một cái, dường như chưa hề xảy ra, chỉ là ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt khinh khi nhìn Trần Hạo.

Người đàn ông mọi việc đều thuận lợi này, rốt cục thua ở trong tay phụ nữ, không phải rất thú vị sao?

Lâu Nghiêu Nghiêu đánh xong, thông thả rời đi, nhìn bóng dáng của cô, sắc mặt Trần Hạo gần như biến xanh, ánh mắt cô vừa rồi nhìn anh ta giống như nhìn một người xa lạ, giống như ái mộ ngày xưa hoàn toàn không tồn tại, như lúc mới gặp, vẫn là cô gái nhỏ tựa vào trong lòng Tần Chí làm nũng, đuổi đi tất cả những cô gái nào dám đến gần Tần Chí, kiêu ngạo và ngạo mạn giống như tiểu nữ vương, anh ta hỏi người khác: “Cô gái kia là ai?”

“Cậu nói Lâu Nghiêu Nghiêu? Tiểu công chúa của nhà Tần Chí, cậu tốt nhất đừng có ý đồ gì với cô ấy, cẩn thận không còn răng ăn cơm nữa đâu.”

Khi đó Lâu Nghiêu Nghiêu là trái ổi nhỏ, ai tới gần đều bị nòng đến chết khiếp, cũng có người muốn tìm kiếm cái lạ muốn thuần phục cô, nhưng đến cả cơ hội tới gần cô cũng đều không có, Tần Chí cùng đám người kia bảo vệ cô quá tốt, huống hồ, một cô gái như cô đến liếc mắt nhìn một người đàn ông khác cũng không có hứng thú thì làm sao có thể khiến cô động tâm?

Rốt cục thoát khỏi tay bạn tốt Lamphere nổi giận dưng dưng vọt lại, bởi vì bị bạn tốt cản trở tầm mắt, cô cũng không có thấy Trần Hạo bị đánh, vừa tới là miệng đầy oán khí: “Trần Hạo, anh cùng Lâu Nghiêu Nghiêu hợp cùng một chỗ là có ý gì? Đừng lấy lý do bạn bè bình thường lừa gạt em, Trần Hạo, anh rốt cuộc đem em trở thành cái gì?”

Trần Hạo nhìn bóng dáng Lâu Nghiêu Nghiêu đến xuất thần, giống như không nghe được những lời Lamphere chất vấn, thấy thế, Lamphere lại trong cơn giận dữ đưa tay kéo Trần Hạo, cũng không nghĩ rằng lại bị Trần Hạo lạnh lùng bỏ ra, hành động này hoàn toàn chọc giận Lamphere, Lamphere giận dữ, nâng tay giáng xuống một bạt tai. Cũng không nghĩ người vốn luôn luôn chiều chuộng cô ta, dùng mọi cách dung túng cô ta, lại trở tay đánh cô ta một tát. “Ba” tiếng vang, truyền khắp toàn bộ vũ hội.

“Anh đánh em?” Lamphere ôm mặt, không dám tin nhìn Trần Hạo, giống như lần đầu tiên quen biết anh ta.

Trần Hạo nhìn tay mình, cũng có chút không dám tin, mãi đến khi Lamphere ôm mặt khóc chạy đi, anh ta mới hồi phục lại tinh thần, đuổi theo Lamphere, khi đuổi theo, lại không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâu Nghiêu Nghiêu, dưới đáy lòng thở dài: Thất bại....

Rời khỏi sân nhảy, Lâu Nghiêu Nghiêu nghe thấy tiếng bạt tay vang dội ở phía sau, ngay cả đến cả hứng thú liếc mắt một cái đều không có, coi như những gì vừa xảy ra hoàn toàn không liên quan tới cô, để cho đám công tử cùng tiểu thư kia chia mũi kiếm về phía Lamphere đi, cách đám người, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn về phía Tần Chí, sau đó lộ ra một nụ cười tươi thật lớn.

Tần Chí, anh có thể tin em được rồi.

Giống như đọc được suy nghĩ của cô, Tần Chí từ trong đám người Đông Đông cũng tươi cười, quay đầu cùng Nguyễn Tư Nam nói một tiếng, đi tới bên cạnh cô. Làm một hồi “Dẫm chân vận động”, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút mệt mỏi, vừa rồi ăn điểm tâm còn chưa kịp uống chút đồ uống đã bị Trần Hạo làm cho quên mất, hiện tại mới cảm thấy khát muốn chết. Nhìn quanh một vòng, chọn một vị trí, Lâu Nghiêu Nghiêu xoay người muốn đi tới bên kia, kết quả quay người lại, liền đụng phải một người.

Ly rượu rơi trên mặt đất phát ra âm thanh chói tai, tối hôm nay cũng thật phần khích, hết màn này tới màn khác đều là một loại kịch phần khích lòng người. Lâu Nghiêu Nghiêu nhú mày, nhìn Lâu Thanh Thanh, hôm nay là ngày gì vậy, một người lại một người đến trước mặt cô gây sự. Lâu Thanh Thanh hôm nay cũng mặc một bộ váy trắng, khác sự đáng yêu của Lâu Nghiêu Nghiêu, thanh thuần cùng xinh đẹp, hai loại khí chất mâu thuẫn ở trên người cô kết hợp hoàn mỹ, hơn nữa khuôn mặt không trang điểm cũng không thua mặt yêu tinh, khúm núm thiên thành, cực hạn mỹ hoặc. Giờ phút này, bộ váy trắng như tuyết bị hất thành một mảng màu đỏ, cặp mắt kia có thể nói là mắt to vô cùng đáng thương nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu, lã chã chực khóc nói: “Thực xin lỗi Nghiêu Nghiêu, chị không phải cố ý, chị chỉ muốn lấy chén rượu đổ giúp em.”

Trời ơi, nhu nhược giống chú thỏ con, gần như có thể khiến tất cả chàng trai ở đây đều mềm lòng. Lâu Nghiêu Nghiêu không phải là đàn ông, cho nên cô sẽ không mềm lòng. Cô chỉ là lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, những người biết sát ngôn sắc vẫn như cũ làm việc của mình, giống như không có thấy bên này phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn kỹ cũng không khó phát hiện, khoe mắt họ vẫn ngừng ở chỗ này.

Cô ấy sẽ làm như thế nào? Giống người đàn bà chanh chua chửi ầm lên? Hoặc là hỗn hển đánh Lâu Thanh Thanh một bạt tai?

Những việc này đều rất giống những gì cô sẽ làm, biết rõ sẽ có hậu quả gì, biết rõ đây là thủ đoạn cấp thấp để chọc giận cô, cô cũng vẫn sẽ không nhịn được tức giận như cũ, Lâu Thanh Thanh chính là nhìn trúng điểm này, mới làm như vậy.

Chọn một kiểu bất kì gì cũng đều khiến cô trở nên điêu ngoa vô lý, trước sau như một, những người đó đang đợi, đợi cô mất mặt, đợi cô xấu mặt, để cho các cô ta lại có cơ hội nhìn cô khinh khi. Còn chuyện Lâu Nghiêu Nghiêu vì sao đụng vào Lâu Thanh Thanh, các cô ta không phải đũa ngốc, nhưng nguyên nhân là cái gì, các cô ta một chút cũng đều không thêm để ý. Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, Lâu Nghiêu Nghiêu nở nụ cười, cô nói ở trong lòng.

Lâu Thanh Thanh, cảm tạ cô cho tôi một thanh danh ác độc như vậy.

20. Chương 20: Ác Độc

Cười có rất nhiều loại, bi thương, sung sướng, đằng sau mỗi một loại tươi cười đều cất giấu một loại cảm xúc. Lâu Nghiêu Nghiêu nở nụ cười, có người nghĩ cô là tức quá mà cười, nhưng chỉ có Lâu Thanh Thanh ở gần cô trong gang tấc mới biết, cô không phải giận mà cười, cô là cao hứng mới cười, đúng vậy, cao hứng, biểu tình, ánh mắt của Lâu Nghiêu Nghiêu, không có cái nào không nói cho cô, Lâu Nghiêu Nghiêu hiện tại thật là cao hứng phát ra từ nội tâm. Chuyện này quá vỡ vụn, cũng là sự thật. Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong ánh mắt hoảng sợ của Lâu Thanh Thanh, nâng tay búng ngón cái:

“Phục vụ.”

Bồi bàn vẫn lưu ý bên này, chờ nháo xong rồi mới tới thu thập tàn cục nghe vậy, nhanh chóng buông rượu trong tay, bước nhanh đi tới lễ phép hỏi:

“Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì?”

“Giúp tôi lấy một mâm rượu lại đây.” Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn như cũ nhìn chằm chằm Lâu Thanh Thanh mà cười.

Nghe thấy yêu cầu kì quái nhưng thần sắc bồi bàn vẫn không thay đổi, không có lộ ra một chút nghi hoặc, cúi người thật thấp: “Vâng, xin chờ một lát.”

Lúc này Tần Chí đã xuyên qua đám người đã đi tới, trong đầu một đồng nghi hoặc, Lâu Nghiêu Nghiêu không nói lời nào, chỉ nhìn anh cười, vì thế anh cũng cười, không hề hỏi gì, lẳng lặng đứng ở một bên chờ cô xử lý chuyện này.

Cho dù cô muốn làm gì, anh sẽ đứng ở phía sau cô, khi cô cần anh có thể cho cô một bờ vai, như vậy đủ rồi.

Người đàn ông này có dũng khí để cô tùy hứng làm bậy. Lâu Nghiêu Nghiêu quay người lại, tiếp tục nhìn Lâu Thanh Thanh cười. Lâu Thanh Thanh bị cô nhìn có chút sợ hãi, cô ta phát hiện, cô ta hoàn toàn xem không hiểu giờ phút này Lâu Nghiêu Nghiêu muốn làm cái gì, suy nghĩ cái gì.

Thế giới của Lâu Nghiêu Nghiêu trắng đen rõ ràng, chỉ có thích cùng không thích, cô thích, cô chán ghét, cho tới bây giờ đều dùng phương thức trực tiếp nhất để biểu đạt, cô dù ngốc nhưng cho tới bây giờ đều sẽ không ngại ngùng, khi cô thích người, có thể sùng người đến tận trời, khi chán ghét người, có thể đạp người xuống tận địa ngục.

Mỗi lần Lâu Thanh Thanh châm ngòi cô, cô ta biết rõ sẽ có hậu quả gì, nhưng cô ta vẫn nuốt không trôi cục tức này. Nhờ điểm này, Lâu Thanh Thanh một lần lại một lần làm cho hình tượng của Lâu Nghiêu Nghiêu trở nên ngày càng ác liệt.

Mỗi lần Lâu Nghiêu Nghiêu tức giận phát cuồng, Lâu Thanh Thanh sẽ vừa ý, bởi vì cô ta muốn xé rách mặt nạ của người đó, nhìn xem, đây chính là Lâu Nghiêu Nghiêu điêu ngoa tùy hứng không phân rõ phải trái, nhưng vì sao bọn họ luôn nhìn không thấy?

Lâu Thanh Thanh nhìn Tần Chí, trong lòng vẫn không rõ, anh không nhìn ra sao, người anh thích đến tột cùng là một cô gái ác liệt cỡ nào, vì sao rõ ràng Tần Chí nhìn thấy nhiều mặt u ám của cô ta như vậy mà vẫn còn muốn lựa chọn đứng ở phía sau Lâu Nghiêu Nghiêu? Người đàn ông này có đầu óc không? Trên đời này nhiều cô gái tốt như vậy, anh vì sao lại cứ chọn Lâu Nghiêu Nghiêu không tha?

Bồi bàn rất nhanh liền bưng rượu lại đây, Lâu Nghiêu Nghiêu dùng ba ngón tay nhẹ nhàng nâng một ly rượu, nhẹ nhàng lắc, chất lỏng màu ở trong chiếc ly trong suốt quay đều, ánh sáng vô cùng mê hoặc, sau khi lay động đủ, Lâu Nghiêu Nghiêu nâng ly đặt ở chóp mũi hít sâu hai giây, lúc này mới vừa lòng đặt ở bên môi uống một ngụm, động tác của cô cực kì tao nhã.

Lâu Thanh Thanh lại chỉ chú ý tới đôi tay của Lâu Nghiêu Nghiêu, khớp xương thon dài, non mềm trắng nõn, đây là một đôi tay mà đến nữ nhân nhìn cũng nhịn không được muốn khen đẹp, quá đẹp, mỗi lần nhìn đến Lâu Nghiêu Nghiêu, cô luôn có thói quen nhìn tay Lâu Nghiêu Nghiêu, sau đó sẽ nhớ tới tay mình, khi cô bị mẹ đưa đến nhà cha thì đã mười bốn tuổi, đôi tay đã định hình, khớp xương ngắn nhỏ thô to, bàn tay còn có một lớp chai mỏng, cô rõ ràng chưa bao giờ làm việc nhà, nhưng trong lòng bàn tay vẫn có một lớp chai đó, dù dưỡng tốt như thế nào cũng không mất đi.

Ngày đầu tiên cô ta đến nhà cha, cùng ngủ với Lâu Nghiêu Nghiêu trên một cái giường, cô ta vụng trộm nắm tay Lâu Nghiêu Nghiêu, hoàn toàn không giống tay cô, mịn như tơ, mềm mại không xương, cô vĩnh viễn đều không quên được cảm giác khi đó.

Đây là nỗi đau vĩnh viễn trong tâm Lâu Thanh Thanh!

Ban đêm, cô ta sẽ nhịn không được mà nghĩ, nếu như không có Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu như không có Lâu Nghiêu Nghiêu, cô ta không chỉ một lần đặt tay ở trên cổ Lâu Nghiêu Nghiêu, muốn như vậy bóp chết cô. Nhưng cô ta không dám, cô ta sợ mất đi tất cả hiện tại đang có.

Cô ta hèn mọn ỉn hẫn, đem chính mình trở thành bóng dáng của Lâu Nghiêu Nghiêu, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn thấy chưa đủ, Lâu Nghiêu Nghiêu rõ ràng có được nhiều như vậy, nhưng đến cả người cha yêu thương cô ta, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng muốn cướp, rõ ràng, những gì cha cho cô ta, cô ta đều đã rộng lượng tặng cho Lâu Nghiêu Nghiêu, cô ta còn nói tốt cho Lâu Nghiêu Nghiêu trước mặt cha. Nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu lại không hề cảm kích, muốn khó xử cô ta! Thậm chí, đến người đàn ông cũng muốn cùng cô tranh, biết rõ cô ta thâm mến Trần Hạo, lại cố tình muốn tới cùng cô ta tranh Trần Hạo. Nhưng người con gái tên Lâu Nghiêu Nghiêu này, tâm tư ác độc như vậy, vì sao, người khác lại không nhìn thấy? Không, cô ta muốn vạch trần bộ mặt thật của cô gái này, làm cho tất cả mọi người nhìn rõ, cô gái này sớm hay muộn có một ngày sẽ bị chúng bạn xa lánh!

Lâu Nghiêu Nghiêu buồn cười nhìn sắc mặt Lâu Thanh Thanh không ngừng thay đổi, lại uống một ngụm rượu, mới cười nói: “Lâu Thanh Thanh, cô thật sự biết cái gì kêu ác độc sao?”

“Ác độc?” Đắm chìm ở trong bi thương Lâu Thanh Thanh nhìn tay Lâu Nghiêu Nghiêu, vô ý thức nỉ non.

“Lâu Thanh Thanh, để tôi nói cho cô biết, cái gì mới là ác độc.”

Dứt lời, Lâu Nghiêu Nghiêu cầm rượu trong tay hất lên mặt Lâu Thanh Thanh, sau đó buông ly xuống, cầm một ly rượu khác, một ly lại đến một ly, cả sáu ly rượu, toàn bộ hất ở trên mặt Lâu Thanh Thanh. Cô cầm cái ly không, cao ngạo nhìn Lâu Thanh Thanh, giống như một nữ vương, ngạo mạn không ai bì nổi. Tất cả mọi người bị một màn này khiến cho sợ ngây người, bọn họ nghĩ tới Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ lớn tiếng rít gào tức giận, sẽ động thủ đánh người, lại không nghĩ tới cô sẽ dùng phương thức này trả thù lại. Lâu Nghiêu Nghiêu trào phúng nhìn bốn phía chung quanh, những người bị cô nhìn tới đều xoay người đi, mà có người lại không e dè ánh mắt của Lâu Nghiêu Nghiêu, còn thoải mái cười với Lâu Nghiêu Nghiêu nâng ly chúc mừng, Lâu Nghiêu Nghiêu vừa lòng quay đầu, nhìn Lâu Thanh Thanh cười nói:

“Lâu Thanh Thanh, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía đi, nhìn xem vẻ mặt của những người này đi.”

Những giọt rượu lần lượt theo hai má chảy xuống, cả người Lâu Thanh Thanh giống như vừa chui ra từ chum rượu, vô cùng chật vật, nghe lời Lâu Nghiêu Nghiêu nói, cô ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn bốn phía, những người đó thật giống như đối với chuyện vừa phát sinh không hề có cảm giác, rõ ràng Lâu Nghiêu Nghiêu làm chuyện ác liệt với cô ta như vậy, lại không ai đi lên quả trách Lâu Nghiêu Nghiêu một câu, thậm chí người đàn ông mời cô ta tới tham gia vũ hội cũng đưa lưng về phía cô ta mà nói chuyện với một cô gái xinh đẹp khác giống như hoàn toàn quên cô ta. Không... Không ai lên giúp cô ta. Đây là vì sao?

Thấy Lâu Thanh Thanh mờ mịt nhìn về phía chính mình, Lâu Nghiêu Nghiêu cúi sát vào tai cô ta, nhẹ giọng nói:

“Cô thật sự cho rằng, màn kịch nhỏ này của cô có thể xúc phạm tới tôi? Cô thật sự nghĩ bọn họ chỉ cười nhạo một mình tôi? Không, cô sai rồi, bọn họ cười, cho tới bây giờ đều là cười hai chúng ta, cô cho là tâm tư kín đáo này của cô bọn họ sẽ không thấy, hay tôi không nhìn thấu? Cô có biết vì sao dù biết rõ bọn họ sẽ nghĩ tôi như thế nào nhưng tôi vẫn làm như vậy không? Bởi vì tôi biết, suy nghĩ của bọn họ hoàn toàn không thể gây tổn thương cho tôi.” Lâu Nghiêu Nghiêu lui về phía sau một bước, ánh mắt trở nên lợi hại: “Lâu Thanh Thanh, cô thấy được tôi bị người ta cười nhạo, nhưng không nhìn thấy, bọn họ cũng đang cười cô. Bây giờ hãy hưởng thụ cảm giác bị cười nhạo đi.”

Cho dù từng để ý cái nhìn của người khác nhưng trải qua một lần tử vong, còn có thể đem những lời nói này để ở trong lòng sao? Trên đời này, không có chuyện gì thống khổ hơn việc trước khi chết lại nghe được Tần Chí nói yêu cô.

Không hề để ý tới Lâu Thanh Thanh, Lâu Nghiêu Nghiêu xoay người, đối với người đàn ông vẫn chờ đợi cô nói: “Có thể nhảy với em một bản nhạc không?”

Anh không nói lời nào, chỉ cúi hạ thất lưng, làm một động tác mời, trên mặt mang theo vài phần ý cười đầy cương cường. Lâu Nghiêu Nghiêu đặt tay để vào lòng bàn tay anh, nhanh chóng cầm chặt, rất nhiều người đàn ông, sẽ bởi vì một cô gái thiện lương mà yêu cô ấy, nhưng rất ít người đàn ông, sau khi phát hiện người mình yêu là nữ nhân tâm địa rắn rết mà vẫn như cũ lựa chọn yêu cô, nếu như gặp gỡ một người đàn ông như vậy, xin hãy dùng cố gắng lớn nhất để quý trọng anh ấy. Bởi vì bỏ lỡ người này, thì đời này, kiếp sau, vĩnh viễn, đều không thể gặp người hơn anh.

Sau khi hai người rời đi, căn bản vốn đề thấp giọng giả bộ nói chuyện với nhau, mọi người nháy mắt cắt cao giọng, vô số âm thanh nghị luận đem Lâu Thanh Thanh bao phủ, các cô không e dè đem ánh mắt đặt ở trên thân cô ta, khinh khi, cười nhạo, căn bản cái này nên dành cho Lâu Nghiêu Nghiêu, lúc này toàn bộ đều chuyển dời đến trên người cô ta.

“Tránh ra!” Có người dùng bả vai hung hăng đụng cô ta.

Lâu Thanh Thanh lảo đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cô biết người này, trước đó không lâu cô ta còn dùng vẻ mặt đồng tình đối với cô nói xấu Lâu Nghiêu Nghiêu, mà hiện tại, ánh mắt của cô ta khi nhìn mình thật giống như đang nhìn một con rệp, tràn ngập chán ghét. Lâu Thanh Thanh ôm chặt cánh

tay, chỉ cảm thấy rượu trên mặt là nước đá, nếu không, sao cô lại cảm thấy lạnh như thế? Có người nói gì đó với cô, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy, bên tai chỉ có đủ loại tiếng cười nhạo, tất cả mọi người đang nhìn cô, dùng ánh mắt ác độc như vậy, bởi bàn tốt bụng đem một cái khăn mặt đặt ở trên người Lâu Thanh Thanh, lại bị Lâu Thanh Thanh hung ác đẩy ra.

Lâu Thanh Thanh ngây ngô rời khỏi phòng khiêu vũ, đi trên hành lang, nước mắt vẫn ầm ầm không ngừng rơi xuống, cô nắm thật chặt khăn mặt trên người, ngồi trên mặt đất đau khóc thành tiếng.

Đều là tại Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu như không phải Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Phương Hi Lôi, sao cô có thể từ nhỏ đã không có cha, khi Lâu Nghiêu Nghiêu ở căn phòng lớn mặc quần áo xinh đẹp, cô lại chỉ có thể mặc đồng phục đã bị giặt tới bạc trắng, trốn ở góc phòng nhìn lên cha mình.

Những thống khổ đã qua chen nhau mà tới, ngay khi Lâu Thanh Thanh cảm thấy chính mình sẽ chết vì thống khổ, trước mắt đột nhiên đen lại, trong hai mắt đắm lệ mơ hồ, một người người đàn ông ngồi xổm cô trước mặt, lấy tay nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, anh ta đau lòng nói:

“Sao lại khóc một mình ở đây? Có phải lạc đường hay không? Tôi đưa em về nhà nhé.”

Một khắc đó, Lâu Thanh Thanh cảm thấy chính mình đã được cứu.

21. Chương 21: Lớn Lên

“Anh có cảm thấy em làm hơi quá đáng không?” Nhìn Lâu Thanh Thanh thất hồn lạc phách rời đi, Lâu Nghiêu Nghiêu tựa vào trong lòng Tần Chí, sâu kín nói.

Tần Chí hỏi lại cô: “Chính em cảm thấy quá đáng sao?”

“Đương nhiên là không!” Lâu Nghiêu Nghiêu kích động phủ nhận, dựa vào những gì Lâu Thanh Thanh đã làm đối với cô, cô làm như vậy sao có thể nói là quá đáng? Lúc trước nếu như sớm biết rằng Lâu Thanh Thanh cùng Trần Hạo sẽ ở chung một chỗ, cô tuyệt đối sẽ không tranh giành, buồn cười, cô lại ngốc đến mức thật sự tin Trần Hạo đối Lamphere chỉ là cảm giác áy náy, mới vì thế độc thân rất nhiều năm, nếu như không phải hai người kia liên hợp lại lừa cô, cô cũng sẽ không làm đũa ngọc nhiều năm như vậy. Nhưng đó đều là những chuyện đã qua, cô tuy rằng oán hận tiếc nuối, nhưng càng may mắn có thể lại một lần nữa có được người đàn ông trước mặt.

“Nếu đã như vậy, còn hỏi anh làm gì.” Tần Chí cười nói.

Đây hoàn toàn chính là dung túng Lâu Nghiêu Nghiêu vô lý, cho dù biết rõ đối phương làm sai. Lâu Nghiêu Nghiêu ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng vừa chất lại vừa ngọt ngào, anh mới là kẻ gốc chân chính, cô không khỏi nhớ tới trước đây, mỗi lần làm chuyện xấu, đều là Tần Chí chịu tiếng xấu thay cho cô, anh tuy rằng sẽ không vạch trần cô, nhưng sau đó luôn cầm cây đánh cô, đánh cho cô kêu ngao ngao, mỗi lần cùng bạn bè đi chơi, anh cũng luôn ngại cô phiền, nghĩ các loại biện pháp bỏ cô ở nhà, nghĩ đến đây, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút tò mò hỏi: “Tần Chí, trước đây anh hẳn là thực chán ghét em mới đúng chứ?”

Tần Chí bị cô hỏi sững sốt, sau đó thành thực trả lời: “Quả thật rất chán ghét em.”

Lâu Nghiêu Nghiêu bị sự thành thực của anh làm ghen, tuy rằng vấn đề này là chính mình chủ động hỏi, nhưng vẫn nhịn không được nhéo anh, vẻ mặt phẫn hận nói: “Vậy sao hiện tại anh lại vui vẻ ở bên cạnh em?”

Vấn đề này Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự không rõ, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nếu đổi lại là cô, từ nhỏ liền dính phải một đũa vua phiền toái như vậy, trưởng thành trốn cũng không kịp, làm sao có thể tiếp tục ở lại bên cạnh vua phiền toái này, thậm chí còn thích thượng đối phương. Hơn nữa, cô không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, chưa từng có người thích, thậm chí tính cách có thể nói là ác liệt, được rồi... Tính toán như vậy, cô giống như một chút ưu điểm cũng chưa có? Ngẫm lại khiến cho người ta cảm thấy thực ừ ừ...

Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu bĩu miệng ừ ừ, Tần Chí cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút đau lòng, cúi đầu ở hôn một cái lên trán Lâu Nghiêu Nghiêu, cười nói: “Đại khái là vì anh làm hư em, sợ trừ anh ra không ai dám muốn em, cho nên anh phải chịu trách nhiệm.”

Nghe vậy, Lâu Nghiêu Nghiêu trừng đôi mắt to tròn vo, cái gì gọi là không ai dám muốn? Cô trước đó không lâu còn được người thổ lộ nha!

“Vậy còn em, vì sao muốn cùng anh ở chung?” Tần Chí chưa cho cô cơ hội tức giận, hỏi ra nghi vấn trong lòng, anh tin tưởng Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự không thích Trần Hạo, cô cho tới bây giờ cũng không phải là một nữ nhân am hiểu nguy trang, những lời đã nói thì sẽ không thay đổi.

Tần Chí đợi câu trả lời thuyết phục, anh vẫn không tìm ra nguyên nhân, anh biết nếu như anh hỏi, Lâu Nghiêu Nghiêu nhất định sẽ nói thật, sẽ không lừa anh, nhưng vẫn như cũ không muốn hỏi, không muốn nghe đến câu trả lời mình không muốn, nhưng sau khi kết giao, anh lại có thể cảm giác được Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự thích anh, cũng không phải là chỉ có anh đơn phương. Sau khi hỏi ra miệng thì hòn đá trong lòng anh cũng bị dời đi, đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lâu Nghiêu Nghiêu liếc cái xem thường: “Em còn tưởng rằng anh sẽ không hỏi. Đại khái là vì trên đời này không ai đối với em tốt hơn anh. Hơn nữa, anh đều đã đem em làm hư, em không tìm anh phụ trách thì tìm ai?” Lâu Nghiêu Nghiêu đem lời nói vừa rồi của Tần Chí đáp lại.

Nếu như Lâu Nghiêu Nghiêu nói cô yêu Tần Chí mới cùng một chỗ, đại khái Tần Chí cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cô nói là vì anh đối tốt với cô, điểm này Tần Chí không có lý do không tin, trên đời này làm sao tìm được người tốt với Lâu Nghiêu Nghiêu hơn anh? Từ điểm này mà nói Tần Chí vẫn thực tự kỷ.

Anh cũng không biết như vậy thì có cái gì không tốt hoặc tiếc nuối, có lẽ có người cảm thấy rung động mới là tình yêu chân chính, bởi vì cảm động mà ở cùng một chỗ cũng không phải tình yêu, nhưng so với tâm đột nhiên rung động, anh cảm thấy cảm tình như vậy mới có thể lâu dài, hướng hồ những gì anh trả giá Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không phải không biết, sau này anh sẽ đối với cô rất tốt, làm cho cô đến rồi đi cũng không muốn nghĩ tới.

Cô gái này sẽ vẫn thuộc về anh, từ khi anh nhận mệnh, anh đã không muốn buông tay, người chân chính không muốn buông tay, kỳ thật là anh mới đúng. Nói cảm tình của bọn họ là tình yêu, không bằng nói là một loại ràng buộc không trốn thoát được thì đúng hơn. Lâu Nghiêu Nghiêu bị Tần Chí dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn có chút ngượng ngùng, chẳng lẽ cô nói sai cái gì? Bị nhìn chăm chăm như vậy, chân vô thức lui về phía sau lại không cẩn thận liên trật chân ngã, vốn vừa rồi dẫm Trần Hạo quá nhiều, chân liền mệt, điệu nhảy này tuy rằng không thương tổn đến chân, nhưng rõ ràng chân dùng lực không đủ, cô vô ý xoay chân tự nhiên không tránh được ánh mắt Tần Chí, không đợi cô mở miệng, Tần Chí đã nói: “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Lâu Nghiêu Nghiêu đương nhiên không ý kiến, nhưng cô cũng không muốn ở trong này, cô hiện tại tuy rằng đã không ngại người khác nhìn cô thế nào, nhưng vẫn không muốn bị người dùng ánh mắt khác thường nhìn mình: “Em mệt rồi, chúng ta về nhà đi.”

“Được.”

Tần Chí ôm Lâu Nghiêu Nghiêu rời khỏi sân nhảy, lại cùng đám người Đông Đông chào hỏi qua, hai người liền rời khỏi vũ hội, đi ra bên ngoài, sau khi không còn thấy một bóng người, Tần Chí ngồi xổm phía trước Lâu Nghiêu Nghiêu. tay nhẹ nhàng néo néo mắt cá chân Lâu Nghiêu Nghiêu, anh ngồi quá gần, Lâu Nghiêu Nghiêu thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của anh phả ra trên bàn chân của cô, nhất thời cả người đều khô nóng, thẹn quá thành giận đẩy anh: “Anh làm gì vậy? Chân em không có việc gì.” Nói xong, tự mình đứng dậy rời đi.

Bị đẩy, Tần Chí ngã ngồi trên mặt đất, tuy rằng hảo tâm bị trở thành lòng lang dạ thú, anh cũng không để ở trong lòng, không sao cả, đứng lên chậm rì rì đi theo phía sau Lâu Nghiêu Nghiêu. Sau đó hai người đều không nói gì, khi đứng ở trong thang máy, Lâu Nghiêu Nghiêu thậm chí xoay đầu sang một bên, Tần Chí nổi hứng nhìn biểu tình của cô. Anh từng thấy cô tức giận, thấy cô mắng chửi người, lại rất ít khi nhìn thấy cô ngượng ngùng.

Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ cảm thấy nóng hoảng, phỏng chừng là vừa mới uống rượu gây họa, cô tửu lượng kém, uống một chút sẽ say, cho nên không thường uống rượu.

Đến bãi đỗ xe, thang máy vừa đóng cửa lại, Tần Chí đột nhiên bắt lấy tay Lâu Nghiêu Nghiêu, đem cô đặt tại trên tường, cúi đầu hôn lên môi cô. Lâu Nghiêu Nghiêu mở to hai mắt nhìn, thấy thế, Tần Chí nâng

tay che khuất ánh mắt cô, cùng lúc đó, đầu lưỡi tiến vào miệng cô. Mắt bị che lại, Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ cảm thấy cơ thể trở nên càng mẫn cảm, rằng cô giật giật, cắn chiếc lưỡi ở trong miệng mình làm loạn, cuối cùng lại không nhẫn tâm cắn đi xuống, nhẹ nhàng mà cắn một chút, liền buông ra, cảm giác hơi đau đớn nhưng thật ra càng kích thích dã tính của Tần Chí, người đàn ông tại phương diện đoạt lấy cũng có thiên phú hơn so với phụ nữ, ở cái nộ hôn đoạt lấy này Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ có bị động thừa nhận. Đơn thuần hôn kỳ thật cũng không có quá nhiều khoái cảm, nhưng cái loại hôn phát ra từ đáy lòng này khiến cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân làm cho người ta mê muội, Lâu Nghiêu Nghiêu ôm cổ Tần Chí, đem toàn bộ sức nặng thân thể đặt ở trên người đối phương, cô cảm thấy mình thật sự đã say.

Đem Lâu Nghiêu Nghiêu hôn đến ý loạn tình mê, Tần Chí lại không thể không dừng lại, anh thực hối hận bản thân mình ở trường hợp này lại hôn Lâu Nghiêu Nghiêu, bằng không sẽ không chỉ là một cái hôn, từ trên người Lâu Nghiêu Nghiêu rời đi, giúp cô sửa sang lại quần áo, tuy rằng thực động tình, nhưng anh không quên nơi này là chỗ nào, trừ nộ hôn nóng bỏng kia, cũng không có hành vi nào khác. Nộ hôn này không chỉ Tần Chí vô cùng hưng phấn, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không hài lòng, nhắm mắt nhắm mũi dùng cặp mắt to tròn ngập nước trừng Tần Chí, khuôn mặt hồng rực, môi lại đỏ mọng dị thường.

“Đi thôi.” Xác định không có gì không ổn, Tần Chí áp chế xao động, ôm Lâu Nghiêu Nghiêu.

Lại bị Lâu Nghiêu Nghiêu gạt tay ra. Tự biết đuối lý Tần Chí nghĩ đến cô đang then thừng, bất đắc dĩ cười cười, đi theo phía sau.

Khi về nhà, thời gian đã không còn sớm, Lâu Nghiêu Nghiêu tắm rửa sạch sẽ, liền ngồi trên sofa học bài, còn vài ngày nữa là đến ngày thi, cô lại còn có rất nhiều thứ chưa học, nhưng hiện tại một chút tâm tình cũng không có, cửa phòng tắm đóng chặt, nghe “Ào ào” tiếng nước, cô liền nhịn không được nghĩ đến một số thứ gì đó, làm sao có thể tập trung xem sách, càng không có một tia buồn ngủ. Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, cảm giác Tần Chí tắm thật lâu, chờ nghe thấy tiếng mở cửa, vẫn ngồi trên sofa nhìn chằm chằm cửa, Lâu Nghiêu Nghiêu lập tức nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ.

Tần Chí lau tóc từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy Lâu Nghiêu Nghiêu đã nhắm mắt lại ngủ, không khỏi có chút bất đắc dĩ, cô thật ra là vô tâm không phẩy, ở chỗ nào cũng ngủ được, buông khăn mặt, Tần Chí xoay người ôm lấy Lâu Nghiêu Nghiêu, kết quả phát hiện cô ở anh trong lòng cứng lại, làm sao đoán không được cô đang giả bộ ngủ.

Nhưng Tần Chí cũng chỉ có thể làm như không biết, giống như thường ngày, đem Lâu Nghiêu Nghiêu ôm về phòng ngủ, kết quả sau khi buông cô, vừa mới xoay người, đã bị Lâu Nghiêu Nghiêu kéo lấy góc áo.

Tần Chí quay đầu nhìn cô, cô lùi bước tránh được ánh mắt anh, nhưng tay nắm góc áo không có chút thả lỏng, một chút ý muốn buông ra cũng không có.

“Nghiêu Nghiêu.”

Cô cúi đầu không nhìn anh, trời mới biết cô cố lấy bao nhiêu dũng khí mới giữ chặt anh, cho dù ngoài miệng tự nói không có gì không đúng, nhưng cô nói đến cùng chỉ là cô gái nhỏ chưa trải sự đời, chuyện tối trước mắt liền lúng túng. Có lẽ là chờ quá lâu, lực đạo trên tay Lâu Nghiêu Nghiêu bắt đầu thả lỏng, cố lấy dũng khí một lần, rất khó lại có lần thứ hai, Tần Chí dùng lý do này thuyết phục chính mình, nếu như anh dám cự tuyệt, phỏng chừng sẽ trở thành nỗi ám ảnh trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu, về sau cảm tình dù tốt, cô cũng rất khó lại chủ động. Bỏ lỡ lần này, liền thật sự không biết phải đợi tới khi nào.

Hướng hồ, Tần Chí chờ giờ khắc này đã đủ lâu, nếu như không phải sợ Lâu Nghiêu Nghiêu không muốn, anh làm sao có thể ần nhẫn. Hết thấy nước chảy thành sông, hai người mới chậm rãi sờ soạn, vừa rồi tựa hồ Lâu Nghiêu Nghiêu dùng hết dũng khí, sau đó vẫn né tránh không nhìn Tần Chí, nhưng rất nhanh đã bị Tần Chí trêu chọc cho hoàn toàn đầu nhập đi vào.

Sau khi giải trừ toàn bộ vật cản, khi tay anh đụng đến đùi cô, Lâu Nghiêu Nghiêu sợ hãi co rúm lại, nhưng khi Tần Chí tỏ vẻ dừng tay, cô ngưng ngừng nói một câu “Em muốn làm người phụ nữ của anh” Làm cho anh hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Hai người lần đầu tiên bởi vì phối hợp lẫn nhau mà trở nên thuận lợi, trừ lúc đầu Lâu Nghiêu Nghiêu kêu đau khóc náo loạn một hồi, sau đó hai người mới nếm thử mùi vị nam nữ hoan ái hoàn toàn đắm chìm cùng trời đất.

Anh đợi tám năm, rốt cục đợi được cô gái của anh lớn lên. Về sau, anh chính là người đàn ông của cô.

22. Chương 22: Sẽ Rất Tốt

Có một loại người, anh càng đối tốt với cô, cô lại càng được một bước lần tới

Không cô gái nào so với Lâu Nghiêu Nghiêu đem những lời này chứng minh ngày càng hoàn mỹ hơn.

Một giờ trước, Tần Chí kêu cô rời giường, cô lại nói cho cô 5 phút, nửa giờ sau, cô lại nói cho cô thêm 5 phút nữa, làm đến lần thứ ba nghe được Lâu Nghiêu Nghiêu nói 5 phút nữa, dù là Tần Chí hiền lành đến đâu cũng có chút nổi giận.

Mấy ngày hôm trước vừa mới xong cuộc thi, vài ngày lười nhác không có gì là đáng trách, bắt quá hôm nay là ngày đầu tiên Lâu Nghiêu Nghiêu đi làm, cô lại định đi làm muộn sao.

Phương Hi Lô là người có tính tình mạnh mẽ, vang dội, lần trước Lâu Nghiêu Nghiêu thuận miệng nói ra chuyện thực tập, kết quả vừa mới thi xong, là thời gian an bài tốt nhất, Lâu Nghiêu Nghiêu thật là có nỗi khổ không nói lên lời, nguyên nhân chính là cô dự định cùng Tần Chí hai người đi ra ngoài du lịch một đoạn thời gian, hiện tại chỉ có thể đem kế hoạch này hoãn lại

Đêm qua vốn ngủ rất sớm, nhưng có người nào đó không hề an phận, cứ lăn lộn mãi không đi vào giấc ngủ

Nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ở trên giường co thành một khối, giả chết, đã nhiều năm không có tức giận Tần Chí thật sự có chút phát điên, anh nói những lời ngon ý ngọt khuyên Lâu Nghiêu Nghiêu rời giường, kết quả Lâu Nghiêu Nghiêu lại híp mắt đáng thương nói "Mệt mỗi quá", mệt ? ! Trách ai chứ?! Ai bảo cô ngủ không ngon!

Cuối cùng không thể chần chờ được, Tần Chí phải ôm thắt lưng Lâu Nghiêu Nghiêu, hai tay hai chân của Lâu Nghiêu Nghiêu vô lực mềm nhũn bắt trên tay anh, Tần Chí vừa nhìn vừa bực mình vừa buồn cười

Đem Lâu Nghiêu Nghiêu ôm chặt tới phòng tắm, đem cô đặt ở bồn tắm, hai tay khoanh trước ngực cô không cho cô ngã xuống, sau đó cầm lấy bàn chải đánh răng đưa đến giúp cô, tức giận nói : " Em không phải ngay cả răng cũng bắt anh giúp cho chứ?"

"A " Lâu Nghiêu Nghiêu nhắm hai mắt từ từ hé miệng

Tần Chí trực tiếp đem bàn chải đánh răng nhét vào miệng cô, sau đó khi cô bình ổn : Chính em tự làm đi "

Lâu Nghiêu Nghiêu hé miệng chải răng, hé ra khuôn mặt mướt đั่ง, nhanh chóng cầm lấy cốc thủy tinh súc miệng, miệng đầy kem đánh răng, thật sự rất ghê tởm

Nhìn khuôn mặt vụn vụn của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí biết cô giờ đã thanh tỉnh, cũng rời khỏi phòng tắm

Đứng sau lưng Tần Chí làm mặt quỷ, Lâu Nghiêu Nghiêu bắt đầu chậm chạp đánh răng, được rồi, kỳ thật cô đã dậy từ sớm, tuy rằng có điểm không thích ứng, nhưng không đến mức là không rời khỏi giường, nhưng cô muốn trên chóc Tần Chí, xem bộ dạng thật sự nghiêm túc của anh, cảm thấy khi anh nổi giận lại chỉ có thể đem mình sinh ra hờn dỗi ủy khuất, bộ dạng thật thú vị

Bây giờ cô giống như là người nghiện, rất muốn nhìn thấy anh tức giận, cô cảm thấy rất hưng phấn

Tần Chí cũng không biết cô có ý xấu, chịu một nhọc giúp cô lựa chọn quần áo, lại làm cho cô hai chân giò phun khói một quả trứng gà và một ly sữa nóng

Chờ anh làm xong mọi việc, Lâu Nghiêu Nghiêu đã mặc quần áo chỉnh tề, cô hôm nay mặc một bộ váy rất xứng, trên thân là áo sơ mi màu trắng chữ V, váy Âu phục màu đen, bộ dáng tinh xảo mà gọn gàng, tóc dài được buộc cẩn thận ở sau đầu, hoàn toàn giống như nhân viên nữ tính giỏi giang

Bắt quá khi nhìn khí sắc đáng yêu của người kia thực không hòa hợp

"Thế nào? Có phải anh cảm thấy em rất già không?" Lâu Nghiêu Nghiêu trang điểm trước mặt Tần Chí nghiêng nghiêng cái đầu

Lời nói trái lương tâm. Tần Chí đã không biết nói với Lâu Nghiêu Nghiêu bao nhiêu lần, nhưng lần này anh thực sự có chút tức giận, vì thế tận lực nói :” Nhìn không ra là em”

Lâu Nghiêu Nghiêu hướng anh nhe răng cười, nghề nghiệp chức vụ nữ tính thành thực làm nổi bật khí chất, đều bị cô đánh bại

Tần Chí dùng ngón trỏ tay phải gõ nhẹ sang cổ tay trái: “Lại cho em thêm 10 phút nữa”

Lâu Nghiêu Nghiêu hừ một tiếng, ngồi xuống ăn bữa sáng, đem bữa sáng giải quyết nhanh gọn, sau đó lại kiểm tra lại một lần nữa, thời gian vừa vặn, không đến 10 phút.

Tần Chí đem Lâu Nghiêu Nghiêu đến khu thương mại, mới lái xe đi làm, Phương Gia ở khu thương mại chiếm chủ yếu, dưới lầu là mấy tầng bán trang sức, trên lầu là nơi làm việc, cửa hàng bán trang phục, đương nhiên cùng mặc liên quan cũng được đề cập

Phương Hi Lôi là chủ của công ty, đương nhiên sẽ không tự mình đến đón Lâu Nghiêu Nghiêu, chỉ phái một nữ thư ký họ Lâm tới đón cô

Vị thư ký trung niên này đương nhiên biết rõ thân phận của Lâu Nghiêu Nghiêu, nên đối với Lâu Nghiêu Nghiêu rất nhiệt tình, để Lâu Nghiêu Nghiêu có điểm thích ứng, cùng với cô làm tốt thủ tục nhậm chức, lại đưa cô đến bộ phận thiết kế

“ Phía trước chính là bộ phận thiết kế của công ty chúng ta, tôi chỉ đưa cô đến đây thôi, Lâu tiểu thư, Phương Tổng nhờ tôi chuyển lời cho cô, tuy rằng đồng ý cho cô vào bộ phận thiết kế, nhưng có thể sẽ không lưu lại cô, cô phải xem lại chính mình có cố gắng hay không

Thư ký Lâm nói lời tạm biệt, Lâu Nghiêu Nghiêu đẩy cửa bước vào bộ phận thiết kế, mọi người đối với người lạ như cô không có nhiều hiếu kỳ lắm, hai mắt đều bận chuyện. Lâu Nghiêu Nghiêu tìm được văn phòng trưởng phòng, hít một hơi sâu, không nhẹ không nặng gõ hai tiếng lên cửa phòng

“ Mời vào”

Nói thật, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút khẩn trương, dù thực tập ở công ty của mẹ, bất quá là việc đánh giá chuyên môn của bộ thiết kế, dù con gái có đi hay không, bỏ bê thời gian công việc hay không, dựa vào thân phận là con gái của bà chủ cũng cho tới bây giờ không để ý đến cái nhìn của người khác, mà hiện tại cô lại không muốn trở thành một bình hoa vô dụng, cũng không muốn làm ẹ mất mặt

Trưởng phòng thiết kế họ Vương, là một phụ nữ ba mươi, vài ngày trước cô nhận được cuộc gọi của Phương Hi Lôi, nói vài ngày nữa ở bộ phận thiết kế có thêm người mới, nếu như đối phương không thể đảm đương nhiệm vụ có thể cự tuyệt, bất quá bà chủ đã tự mình gọi điện thoại đến đây, cô làm sao có thể cự tuyệt?

Tuy rằng không thể cự tuyệt, nhưng bộ phận thiết kế có phân chia chức vụ rõ ràng nhưng có rất nhiều loại cụ thể là trợ lý thiết kế, chính là làm những việc vặt, tìm tài liệu, thậm chí cái gì cũng không phải làm còn không phải là cô an bài, đang xem lý lịch của Lâu Nghiêu Nghiêu, cô cũng cảm thấy làm cho đối phương không có việc gì làm chính là điểm tốt nhưng mà cô lại muốn an bài cho đối phương làm việc nhưng lại sợ chọc giận đối phương

Bất quá khi thấy Lâu Nghiêu Nghiêu bước vào văn phòng, phát hiện mỗi hành vi cử chỉ ngôn ngữ đối phương đều thận trọng, thậm chí còn để lộ ra sự lo lắng khẩn trương, khép lại hồ sơ lý lịch trưởng phòng Vương trầm ngâm hỏi “ Trong hồ sơ lý lịch có ghi, cô đã có kinh nghiệm học hội họa nhiều năm

“Đúng vậy, trước khi học đại học, tôi tinh thông tạo hình mỹ thuật, sau đại học cũng không ngừng học hội họa.” Lâu Nghiêu Nghiêu ở trước mặt trả lời.

“ Tuy rằng như thế, nhưng không phải ai học hội họa có thể vẽ được thiết kế, dù sao cô cũng không có học chính thống trên phương diện này”. Trưởng phòng Vương thẳng thắn nói : “Tôi gặp gỡ rất nhiều người giống như cô vậy, nghĩ rằng mình đã học qua hội họa liền ỉnh có thể làm được thiết kế xuất bản”

“ Nhưng những người này cuối cùng cũng đều phải rời đi, muốn vào bộ phận thiết kế công ty của chúng tôi cần phải có sự khảo nghiệm, bình thường không thể thông qua khảo nghiệm này, tôi sẽ không thu nhận, đương nhiên cô không giống với họ, cho dù cô có tham gia khảo nghiệm này hay không, cuối cùng tôi cũng sẽ đem cô ở lại bộ phận thiết kế

Nếu như không phải ngữ khí của biểu tình hòa nhã, điềm đạm của cô ta, Lâu Nghiêu Nghiêu đại khái nghĩ đến cô ta đang trêu cợt mình, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu có thể cảm giác được cô ta là ăn ngay nói thật mà thôi, so với những người bụng dạ nói một đằng nhưng đầu óc lại suy nghĩ một kiểu, Lâu Nghiêu Nghiêu càng thích người thẳng thắn như vậy

“Tôi nguyện ý tham gia khảo nghiệm này”

Đối với việc lựa chọn của Lâu Nghiêu Nghiêu, trưởng phòng Vương cũng không cảm thấy là ngoài ý muốn, đứng lên nói “ Cô đi theo tôi “

Trưởng phòng Vương mang Lâu Nghiêu Nghiêu rời khỏi bộ phận thiết kế đi đến một gian phòng hội họp, trưởng phòng Vương chỉ vào một loạt triển lãm người mẫu nói: “ Tôi cho cô thời gian là một ngày, sau giờ tan tầm, mỗi người bốn phần, tổng cộng là 20 bức hội họa đến văn phòng cho tôi

Sau khi đưa cho Lâu Nghiêu Nghiêu một bộ dụng cụ hội họa, kể lại một ít nguyên tắc, liền rời khỏi

Một cuộc triển lãm người mẫu, tứ phân phê duyệt, ngay mặt trái, hai bên cạnh, lấy thông tin thu nhập tỷ lệ trong hội họa xuống dưới, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy không có gì khó khăn nhưng lại cảm thấy là không đơn giản như vậy

Cô không có tùy tiện xuống bút, mà đi vòng quanh năm người mẫu triển lãm, thật sự đánh giá rất nhanh liền nhìn ra điểm mấu chốt, năm người mẫu này cao thấp mập ốm không đồng nhất, mặt mũi nhan sắc đồng dạng, kiểu dáng y phục cũng không kém nhau lắm áo, chỉ là hơi có chút cải biến, một ít nếp gấp, một ít hoa văn, quần áo dài ngắn biến hóa, có một điểm nhỏ bất đồng khiến cho năm người mẫu đang triển lãm không giống nhau đó là cảm giác cùng khí chất

Xinh đẹp, thanh thuần, nghiêm cẩn, hừ nhàn, đáng yêu, năm loại phong cách hoàn toàn bất đồng, hơn nữa với năm loại phong cách quần áo, hoàn toàn dựa vào khí chất đáng người của chính người mẫu triển lãm

Mà Lâu Nghiêu Nghiêu phải làm là không chỉ họa năm người này mà phải họa ra cả năm loại khí chất đó.

Hội họa không phải là nghệ thuật mà còn là một loại phương thức biểu đạt, nghĩ đến cái tốt cái đẹp, cho dù người vẽ không thể biểu đạt được ra, thì là nói suông, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy không chỉ khảo nghiệm họa công mà còn khảo nghiệm cả thị giác nhận lực

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lâu Nghiêu nghiêu bắt đầu vẽ, cũng không dám lơ là, lúc trước cô chỉ có một chút kinh nghiệm hội họa nghĩ có thể đảm nhận được công tác này, nhưng xem ra là quá ngây thơ rồi

Lâu Nghiêu Nghiêu liền vẽ thân trước, cơm trưa đều là công ty gọi ở bên ngoài giúp cô

Cuối cùng khi gần đến tan tầm liền đem phê duyệt giao đi. Lâu Nghiêu Nghiêu đã vẽ đến gần như mơ hồ, mỗi một bức họa đều nhìn một lần, mỗi một bức đều không hài lòng, lúc bắt đầu thì còn cẩn trọng vẽ rất nhiều lần, tới gần thời gian phải giao cũng chỉ có thể là kiên trì vẽ, Trưởng phòng Vương nhận lấy phê duyệt cho cô, sau đó nói cho cô ngày mai tiến hành khảo nghiệm bước thứ hai

Đi ra khỏi công ty, Lâu Nghiêu Nghiêu ngây ngốc bị Tần Chí mang trở về nhà, trong đầu đều là hình ảnh của năm người mẫu triển lãm kia, cô nhất quán lười nhác, thời gian như vậy có thể tập trung tinh thần cao độ, chỉ có hai năm liền thi đỗ vào trường cao đẳng tại thời điểm đó

Bất quá, cảm giác khá tốt, dụng tâm nỗ lực của sự kiện kia mang đến cảm giác ngoài ý muốn cảm thấy rất tốt đẹp

Lâu Nghiêu Nghiêu đi rồi, trưởng phòng thiết kế cầm bản thảo cô giao lên phê duyệt, nhìn hơn nửa ngày, lại nghĩ đến khí chất cẩn thận, nghiêm túc của Lâu Nghiêu Nghiêu khi tìm đến đây, vô số lời phê duyệt, Trưởng phòng Vương lại có thể cảm nhận sâu sắc mỗi nhận xét khi phê duyệt bức họa của năm người mẫu triển lãm, không thể không nói, kỹ thuật vẽ của Lâu Nghiêu Nghiêu rất tốt, nhưng rõ ràng nhìn ra mặt bằng hội họa không cao, họa phong quá mức duy mỹ, cô thậm chí đem tóc giả của người mẫu vẽ xuống dưới, sau đó phủ lên cho nó nét đẹp quá mức cao cấp, là một cô gái theo đuổi thập toàn thập mỹ

Bất quá... Nói tóm lại, vẫn là một nhân tài có thể đào tạo.

Hôm nay Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự mệt mỏi, ăn cơm xong tắm rửa sạch liền đi ngủ, thậm chí không có làm chuyện mà mỗi tối phải làm – Nửa đêm đi cầu dẫn Tần Chí.

Ngày hôm sau Lâu Nghiêu Nghiêu đi làm với ý chí chiến đấu sục sôi, dáng vẻ nghiêm túc của cô, làm cho Tần Chí sinh ra một tia mắt mát

Quả nhiên, ngày hôm nay Trưởng phòng Vương cũng không làm cho cô thất vọng, đầu tiên là thân nhiên nhận xét phê duyệt ngày hôm qua, sau đó cấp cho cô khảo nghiệm thứ hai, ở trong văn phòng cô vẽ chính diện của năm người mẫu triển lãm kia lần nữa.

Đối với yêu cầu này, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không biết là ngoài ý muốn, khảo kỹ thuật vẽ, kế tiếp là sẽ khảo nghiệm năng lực thiết kế, cách cả đêm cho dù ngày hôm qua có nhớ rõ như thế nào cũng không có khả năng cẩn thận nhớ kỹ đến từng cái chi tiết, kiểm tra vẽ là giả, khảo nghiệm phát huy trường thi là thật

Năm loại phong cách thời trang, nếu như đổi lại là ngày hôm qua, cô đại khái có thể trực tiếp rập khuôn lúc trước nhưng đã trải qua ngày hôm qua, Lâu Nghiêu Nghiêu vốn có chút trang phục trụ cột, kết hợp về quần áo ngày hôm qua, ngày càng gia tăng một chút ý nghĩ của chính mình

Lúc này đây thật sự là họa rất mau, nhưng vẫn có đủ chỗ thiếu hụt như cũ, sau khi xem xong, vẫn phụng phịu., Vương trưởng phòng rốt cục cũng lộ ra nụ cười, bắt tay Lâu Nghiêu Nghiêu trước mặt nói: “ Chúc mừng cô, Lâu tiểu thư, từ giờ trở đi, cô trở thành thành viên chính thức của bộ phận thiết kế.”

“Trưởng phòng, cảm ơn cô”. Lâu Nghiêu Nghiêu vui mừng cầm tay trưởng phòng Vương nói, nói thật cô thật sự rất muốn cảm ơn đối phương, nếu như không có hai loại khảo nghiệm này, cho dù cả đầu cô tràn đầy phác thảo thời trang của kiếp trước về thiết kế trang phục, có thể vẽ ra được cái khác hay không, cô cuối cùng cũng chỉ là một người sao chép mà thôi, một ngày nào đó sẽ hết thời., nhưng hiện tại cô tựa hồ có một con đường khác để đi hơn nữa cô rất thích cái loại cảm giác này, cảm giác nghiêm túc, và cảm giác đó càng ngày càng tốt.

Cô không muốn làm một người sao chép, cô muốn chân chính trở thành một nhà thiết kế trang phục, giấc mơ mà trước đây cô đã lãng quên

Kế tiếp, Trưởng phòng Vương nhận xét về phần hội họa của Lâu Nghiêu Nghiêu có chỗ thiếu hụt nên phân phối công tác cho cô: “ Trong khoảng thời gian này cô trước hết làm trợ lý cho tôi, đi theo tôi để học, khi nào xuất sư, lúc đó phải dựa vào bản lãnh của cô rồi.”

Xử lý tốt mọi công việc nhập chức, cũng đã gần buổi trưa, Lâu Nghiêu Nghiêu trước tiên chạy vào toilet, gọi điện cho Tần Chí, sau đó đem thành công của chính mình nói cho đối phương, tuy rằng là đi cửa sau, nhưng cũng là bởi vì cô có năng lực mới được nhận đúng không.

Lâu Nghiêu Nghiêu tâm tình kích động hoàn toàn không có áp lực, đời trước cô vẫn được xưng là bình hoa, bị trào phúng khinh thị, hiện tại thật sự là cao hứng, cao hứng vô số lần, so với dự đoán.

Cùng Tần Chí chia sẻ niềm vui sướng, Lâu Nghiêu Nghiêu lại gọi điện thoại cho Phương Hi Lôi, điện thoại thông lại không biết nói gì chỉ muốn khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống, thẳng đến khi Phương Hi Lôi nghi hoặc thúc giục cô một tiếng, cô mới lau nước mắt, nói: “Mẹ chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi”

Cô nói với chính mình trong gương: Lâu Nghiêu Nghiêu, đừng khóc về sau mi sẽ tốt!

23. Chương 23: Thỏa Mãn

“ Nghe nói bộ phận thiết kế có người mới đến, trực tiếp được làm trợ lý cho trưởng phòng”

“ Thật hay giả vậy”,

“Về sau cô ta có thể trực tiếp trở thành nhà thiết kế chính thức của công ty”

Cô gái nói chuyện đầu tiên giơ tay mình lên, thưởng thức móng tay thủy tinh mới làm hôm qua, chanh chua nói: “ Không có biện pháp, ai bảo người ta có người thân hậu thuẫn chứ”

“ Trưởng phòng Vương luôn luôn là người có tiếng là nghiêm khắc, cho dù có người thân hậu thuẫn cũng nhất định không xem trọng, nói đến cùng là có điểm tựa tốt, hậu thuẫn tốt hay không cũng không liên quan gì đến chúng ta, trước đem chuyện của mình làm tốt rồi nói sau.”

Một người khác lên tiếng để giảng hòa câu chuyện, ngồi một bên sửa sang lại tư liệu rồi mới nói: “ Lâu Thanh Thanh, cô đem túi này đưa đến bộ phận thiết kế”

Lâu Thanh Thanh công việc buông tay, cung kính đáp: “ Vâng, tổ trưởng”

Thấy Lâu Thanh Thanh ôm túi rời đi, đám phụ nữ bát quát kia lập tức giữ chặt đồng sự bên người rồi nói : “ Tôi có từng nói chưa, người mới ở bên bộ phận thiết kế kia tên là Lâu Nghiêu Nghiêu”

“ Lâu Nghiêu Nghiêu ? Nghe rất giống với Lâu Thanh Thanh, không biết có quan hệ gì không?”.Người này phản ứng lại rất nhanh.

“ Đương nhiên là có quan hệ”. Sau đó người này nhận thấy sự đồng cảm của đồng sự bát quát liền đem thân phận của Lâu Thanh Thanh cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu nói ra toàn bộ

Nghe thấy câu chuyện thú vị, văn phòng bị mọi người vây quanh lại, thời điểm bộ phận hậu cần không có việc làm bận rộn tay chân, an nhàn cả một ngày không có việc gì làm, vốn đây là một tổ nhỏ nhàn hạ, công việc không nhiều, hơn nữa thực tập sinh Lâu Thanh Thanh mới tới liền đem công tác thường làm cho cô, nên các cô càng nhàn

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, người trẻ tuổi nhất, đồng tình nói: “ Nhìn không ra Lâu Thanh Thanh lại đáng thương như vậy”

“ Đúng vậy, cô ấy mấy năm này khẳng định là gặp rất nhiều khó khăn đi, khó như vậy mà cô ấy vẫn lạc quan mà phấn đấu”. Một người tiếp lời

Rất nhanh hội bát quát liền biến thành hội đồng tình, mọi người đều nghiêng về phía Lâu Thanh Thanh, dù sao cần người miệng mềm bắt người thủ đoạn, từ ngày Lâu Thanh Thanh đến làm việc ở hậu cần, công việc của các cô thanh nhàn rất nhiều, lời nói tự nhiên liền thiên hướng về phía Lâu Thanh Thanh một ít, nhất là Lâu Thanh Thanh lại là con gái của Lâu tổng, lần này đến cơ sở để rèn luyện năng lực lên chức là chuyện sớm hay muộn

Chỉ một số ít người làm việc lớn tuổi vụng trộm bĩu môi, không gia nhập vào cuộc trò chuyện này, tự nhiên so với những người trẻ tuổi kia nhìn xa hơn, không biết cô gái kia có gì đáng thương, hơn nữa cô gái này lại chạy đến công ty của gia đình để làm, tựa hồ không rõ tình trạng của công ty một chút nào, cô đại khái còn không biết công ty này chân chính do ai nắm quyền trong tay đi

Nếu như cô ta nghĩ đến có thể dựa vào ba mình một đường lên như điều gặp gió thì cô ta nhất định thất vọng rồi, lại nói Phương tổng thật sự là nhân từ, người có tâm tư không tốt như cô ta, nên đuổi được bao xa thì đuổi bấy xa, nhưng ở nói này lại luôn chiếu theo lẽ công bằng mà làm việc, Phương tổng cũng thật làm cho người khác kính nể

Lâu Thanh Thanh ôm túi đi vào bộ phận thiết kế, cùng với phòng làm việc của các cô được phân là một văn phòng nhỏ có mấy chục mét không giống với bộ phận thiết kế này chiếm suốt cả một cái tầng trệt, ánh sáng sung túc, bố trí xa hoa xinh đẹp, được làm việc ở nơi như thế này, dù chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy thoải mái.

Tại cửa văn phòng thư kí Văn nhìn thấy Lâu Thanh Thanh, hướng Lâu Nghiêu Nghiêu trong văn phòng gọi: “Lâu Nghiêu Nghiêu, có người đem túi tài liệu cho cô, mau lại đây ký nhận một chút”

“ Vâng, tới ngay”

Chỉ là nghe thấy âm thanh, nhưng sao có thể cảm giác được chủ nhân của thanh âm này tâm tình thực không tồi, lộ ra một chút nụ cười vui vẻ, kinh hỉ

Lâu Nghiêu Nghiêu từ văn phòng đi ra, thấy người đưa túi đến là Lâu Thanh Thanh chỉ sống sót một chút, rồi mượn bút ký tên, hoàn toàn tự nhiên nói : “ Cảm ơn cô đã đem túi đưa đến đây giúp tôi”

Cô đối với Lâu Thanh Thanh với thái độ tự như một người xa lạ, ôn hòa

Thư kí Văn thăm dò nhìn nhìn hỏi “ Nghiêu Nghiêu, túi này đựng gì vậy”

“ Là sư phụ giúp tôi học một ít môn cơ bản mà. Cô ấy chê căn bản của tôi quá kém, lại ngu không ai bằng, không muốn dạy tôi, nên bảo tôi đọc nhiều một chút ấy mà.” Lâu Nghiêu Nghiêu thè lưỡi trả lời

Sư phụ trong miệng cô chính là Trưởng phòng Vương của bộ phận thiết kế, Trưởng phòng Vương là người nghiêm khắc, lúc dạy Lâu Nghiêu Nghiêu không nể mặt lưu tình một chút nào, hơn nữa căn bản của Lâu Nghiêu Nghiêu vốn rất kém, đương nhiên không thể thiếu những lời răn dạy, gần đây cô đi ngang qua văn phòng, thường xuyên có thể nghe thấy tiếng cô ấy gầm gừ với Lâu Nghiêu Nghiêu cùng với tiếng Lâu Nghiêu Nghiêu nhận sai

“ Nén bi thương”, Thư ký Văn đồng tình vỗ vai Lâu Nghiêu Nghiêu, đừng tưởng rằng là trợ lý trưởng phòng là có thể hãnh diện, Trưởng phòng Vương là người nghiêm khắc công chính liêm minh như mọi người đều biết, ai không có một trái tim cứng rắn, căn bản là không ai kiên trì đến cuối cùng, đều bị cô ấy mắng cho đến khóc sau đó lại từ chức cũng không phải là ít

Lúc Lâu Nghiêu Nghiêu trở về phòng, thư kí Văn mới phát hiện Lâu Thanh Thanh còn chưa đi “ Ủa, sao cô còn chưa đi, còn có việc gì sao?”

“ Không có, tôi đi bây giờ đây”. Lâu Thanh Thanh cáo từ rời đi, đi tới cửa không nhận được liền quay đầu lại nhìn thoáng qua văn phòng đang đóng chặt kia

Cũng đều là nhân viên mới của công ty, cô chỉ có thể ở cùng với một đám người ở gian phòng nhỏ âm u mà Lâu Nghiêu Nghiêu lại có thể có được một gian phòng riêng của mình để làm văn phòng

Trở về phòng làm việc, nhóm đồng sự luôn đối với Lâu Thanh Thanh khoa tay múa chân chủ động tiến lên bắt chuyện, trong giọng nói lộ ra các loại thử lấy lòng, Lâu Thanh Thanh cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười đối phó, trong lòng vô cùng cảm thấy mệt mỏi

Cô không khỏi nghĩ đến vừa rồi thấy Lâu Nghiêu Nghiêu, cô ấy ở bộ phận thiết kế gặp được sự chèn ép cùng nói xấu khẳng định là không ít, vì sao, nhìn cô ta lại giống như là rất vui vẻ?

Người con gái kia tự hồ luôn như vậy, cho dù lúc trước có tức giận đến cực hạn ngay sau đó lại bị những chuyện nhỏ khác làm cho vui trở lại, sau đó chuyện phía trước thật giống như không tồn tại, dựa vào cái gì mà cô ta có thể nhanh như vậy đã hòa đồng với mọi người, mà mình lại bị những chuyện như thế tra tấn lặp đi lặp lại!

Lâu Thanh Thanh lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy mình không thể kiên trì nổi, vừa rồi Lâu Nghiêu Nghiêu đối đãi với cô ta tựa như một người xa lạ, hoàn toàn không đem cô ta để vào mắt, cô ta đột nhiên cảm thấy mọi việc làm của mình đều mất hết ý nghĩa

Có lẽ, cô ta thật sự không nên để cho cả cuộc đời của mình đều bị Lâu Nghiêu Nghiêu hủy diệt, hẳn là phải thoát ra khỏi bóng ma của Lâu Nghiêu Nghiêu, bắt đầu từ bây giờ cô phải sống cho bản thân mình

Cô đột nhiên nhớ tới người đàn ông lần trước ở lễ hội gặp kia, đáy lòng nảy lên một trận ngọt ngào

Đối với việc chạm mặt Lâu Thanh Thanh vừa rồi, Lâu Nghiêu Nghiêu hoàn toàn không để ở trong lòng, trọng sinh làm cho cô ngộ ra một đạo lý, người khác có thể không làm ình hạnh phúc, nhưng chính mình không thể không làm ình hạnh phúc, bởi vì nếu như chính mình không làm ình hạnh phúc thì ai có thể làm ình hạnh phúc đây

Nghĩ như thế, liền cảm thấy không có gì là không vui vẻ cả

Ngày mai chính là cuối tuần, Lâu Nghiêu Nghiêu cười ngây ngô sửa sang lại muốn về nhà, lại phát hiện một túi giấy tờ đầy trang giấy, hơn nữa vừa rồi Lâu Thanh Thanh đưa túi tới, cô hoàn toàn chưa động đến, cuối cùng gọi cho Tần Chí chờ ở dưới lầu, bảo anh ở dưới lầu đi lên giúp cô mang đồ xuống.

Đối với yêu cầu của cô, Tần Chí đương nhiên cần là có mặt

Bất quá, thời điểm Tần Chí đi lên, sắc mặt đen lại, ôm lấy hai hộp giấy, sắc mặt ngày càng đen

Không một chút nhận thấy được Tần Chí tâm tình không tốt, Lâu Nghiêu Nghiêu vui tươi hơn hờ cùng anh chia sẻ niềm vui ngày hôm nay. Tần Chí vẫn thản nhiên lạnh lùng, nửa ngày mới phản ứng một câu, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không biết là anh đag dối, nên cứ nói cười ngây ngô một cách không ngừng

Cuối cùng Tần Chí bị cô đả bại, không thể duy trì vẻ mặt lạnh lùng lâu

Yên ổn ngồi trong xe, Tần Chí hỏi Lâu Nghiêu Nghiêu cuối tuần đã có kế hoạch gì chưa, Lâu Nghiêu Nghiêu tỏ vẻ hai ngày cuối tuần này đều phải ở nhà, Tần Chí lại bắt đầu mang vào khuôn mặt lạnh lùng

Thấy Lâu Nghiêu Nghiêu cầm một quyển sách nhìn chăm chú, căn bản là không phát hiện biểu tình biến hóa của Tần Chí

Đại khái là cuồng làm việc cũng là do di truyền đi, nghe nói Dì Phương lúc trẻ tuổi cũng làm việc một cách điên cuồng không màng đến mạng sống

Lâu Nghiêu Nghiêu tuy rằng không khoa trương như vậy, nhưng cũng là toàn tâm toàn ý nhập đầu vào công tác, Tần Chí cảm giác được cô rất nhập tâm, rất nhiệt tình nhưng mà vẫn cảm thấy rất khó chịu!

Trước kia Lâu Nghiêu Nghiêu cả ngày đều kề cạnh anh, có đôi khi anh cũng sẽ cảm thấy rất phiền toái, cảm thấy rất khó chịu, nhưng hiện tại Lâu Nghiêu Nghiêu lại bỏ rơi anh, anh lại cảm thấy mất mát, kỳ thật cũng không phải không từng bị Lâu Nghiêu Nghiêu hờ hững qua, hai năm nay Lâu Nghiêu Nghiêu bởi vì Trần Hạo, cũng không thiếu việc lơ đãng bỏ mặc anh, nhưng hiện tại sao có thể giống nhau, cô là bạn gái anh mà lại không nhìn anh.

Anh sẽ nói là anh cảm thấy mình ghen tị, sao?

Đối với việc không được tự nhiên của Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu không cảm nhận được chút nào, cô từ trước đến nay chính là kiểu người khi xác định được mục tiêu, liền toàn tâm nhập vào đầu, lần này hạ quyết tâm quyết chí nên đương nhiên cố gắng vô cùng

Buổi tối sau khi dùng bữa, Lâu Nghiêu Nghiêu một mình ngồi lại trên ghế sofa, Tần Chí bị bỏ rơi phải ngồi một mình chơi trò chơi

Tám giờ, Tần Chí chơi trò chơi, thường lén nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu

Chín giờ, đem sàn nhà ra lau sạch sẽ, lại lén nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu

Mười giờ, quần gia Tần Chí lại một lần nữa dọn dẹp lại mọi thứ, thường lén nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu

Nhìn đến 10 rưỡi tối, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút mệt mỏi nhìn một vòng quanh nhà, nhưng không thấy có một ai ở trong phòng khách, không thấy hình bóng Tần Chí đâu, nhất thời cảm thấy rất kỳ quái, khó trách cô cảm thấy tối hôm nay thiếu vắng cái gì đó, nhất thời nhớ tới toàn bộ buổi tối hôm nay, hình như Tần Chí chưa nói qua một câu nào!

Ở trong phòng tìm một vòng nữa, mới phát hiện Tần Chí ở trên giường, anh hướng mặt vào bên trong, vẫn không nhúc nhích coi như đang ngủ

Thấy thế Lâu Nghiêu Nghiêu sinh ra một cỗ ủy khuất, anh dám chạy đi ngủ trước, cũng không thèm gọi cô!

Oán hận chạy đi đánh răng rửa mặt, tắt đèn, Lâu Nghiêu Nghiêu nằm ngủ ở bên kia, cùng Tần Chí nằm cách rất xa

Nằm ngủ một hồi lâu, Lâu Nghiêu Nghiêu không ngủ được, cô liền hướng về phía bên kia Tần Chí, cuối cùng cũng ôm thất lưng Tần Chí, mềm giọng kêu một lên một tiếng: “ Tần Chí ”

Tần Chí giống như thật sự đang ngủ, nhất thời không có chút phản ứng

Nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu hiển nhiên không phải là một người tốt, hai tay nhỏ đặt ở trên ngực của Tần Chí, chiều này vừa dùng đến, Tần Chí rất sợ nhột rất nhanh liền công phá, xoay người đè ở trên người Lâu Nghiêu Nghiêu, đem hai tay cô ấn lên đỉnh đầu, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu với ánh mắt tựa như sắc lang buổi tối, ánh xanh nguy hiểm.

Lâu Nghiêu Nghiêu ủy khuất nói: “ Tàn Chí, gần đây anh rất lãnh đạm với em”. Người ta thường nói đàn ông thường hay thay đổi mà, lúc muốn ở cùng với phụ nữ, cho dù là sao trên trời cũng đều nghĩ mọi biện pháp để làm, nhưng một khi đã đeo đuổi được liền không thèm để ý đến nữa.

Lâu Nghiêu Nghiêu tinh tế phát hiện gần đây Tàn Chí đều rất ít nói chuyện với cô, thậm chí mấy ngày rồi cũng không có làm việc kia, quả nhiên lúc theo đuổi thì là bảo vật, tới tay được thì trở thành cỏ dại mà.

Nghe được lời nói của Lâu Nghiêu Nghiêu, Tàn Chí thiếu chút nữa là học máu, có gặp qua cô gái nào thích gây sự như cô không? Rõ ràng là gần đây là cô lãnh đạm với anh mà!

Tàn Chí nghiêng răng nhìn cô rồi nói : “ Lãnh đạm?”

Lâu Nghiêu Nghiêu đương nhiên gạt đầu, nước mắt ủy khuất như muốn rơi xuống

Tàn Chí vô cùng tức giận, anh không phải là kiểu người có tài ăn nói, cũng không muốn cùng Lâu Nghiêu Nghiêu tranh cãi, cho nên dùng hành động trực tiếp để nói cho cô biết.

Rất nhanh Lâu Nghiêu Nghiêu ở tại thời điểm bị anh cởi bỏ quần áo, cô luôn cảm thụ được Tàn Chí luôn chiếu cố cô, lúc nào cũng nhân nhượng với cô, nhưng lúc này đây đại khái thực sự tức giận vô cùng, hoàn toàn đánh thẳng về phía trước, đem Lâu Nghiêu Nghiêu ép buộc đến chết đi sống lại

Nghẹn vài ngày, anh dễ chịu lắm sao? Cô gái này lại không biết tốt xấu gì đem mọi hiểu lầm đổ lên đầu anh, cũng không biết là lỗi của ai, buổi tối mỗi ngày đều nằm xuống giường liền ngủ nhanh như lợn vậy! Lăn quan lăn lại như thế nào cũng không tỉnh lại!

Lúc bắt đầu Lâu Nghiêu Nghiêu còn rất hưởng thụ, sau đó chỉ có cầu xin anh tha thứ

“ Còn thấy lãnh đạm không?” Tàn Chí tiến đến thì thầm bên tai cô nhẹ giọng nói

Lâu Nghiêu Nghiêu một bên nước mắt ngấn nước mắt dài nói: “ Không lãnh đạm, không hề lãnh đạm!”

Cuối cùng, vẫn là Tàn Chí bị nước mắt của cô làm mềm lòng, buông tha giáo huấn cô gái này

Bị Tàn Chí ôm vào ngực như bảo bối, trước khi ngủ, Lâu Nghiêu Nghiêu còn đang suy nghĩ, tới tay rồi chính là cỏ mà, một chút cũng không ôn nhu.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, sau một đêm khóc chết đi sống lại, Lâu Nghiêu Nghiêu đã tràn đầy sức sống, ngồi dưới đất họa bản thiết kế

Tàn Chí tỉnh lại, liền ngó nghiêng không thấy, vô lực thở dài một hơi, áp chế cảm giác bức tức, mới từ trên giường đứng lên

Làm xong bữa sáng, giặt giũ quần áo, Tàn Chí mở cửa sổ sát đất, đi ra ngoài phơi quần áo, gió ngày hè thổi mát đem rèm cửa thổi phiêu diêu ở giữa không trung, thổi tán lạn những bức vẽ đầy trên nền phòng. Lâu Nghiêu Nghiêu quỳ rạp trên mặt đất, lắc lư hai bàn chân trắng noãn nhẹ giọng ngâm nga.

Tàn Chí quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn Lâu Nghiêu Nghiêu cũng vừa ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ hướng anh lộ ra một khuôn mặt tươi cười, có lẽ được những làn gió mát thổi làm tâm tình anh thoải mái hẳn lên, Tàn Chí tuy rằng rất muốn không để ý tới cô, nhưng cuối cùng cũng nhịn không được khóe miệng cong lên lộ rõ một nụ cười Quên đi, như thế đã đủ rồi, cô gái này cũng đã là của anh, anh còn đòi hỏi gì nữa chứ?

24. Chương 24: Ghen Tị Là Độc Được

Không phải ai ai cũng đều bằng lòng với hiện tại, đối với một vài người nào đó mà nói, thì đó là một ý nghĩa khác, chính là không có chí tiến thủ

Làm một người có dã tâm, làm sao có thể thấy đủ

Trần Hạo sẽ không nguyện ý là một người như vậy, cả cuộc đời này hắn muốn chiếm đoạt tất cả.

Nếu như nói chuyện hắn đắc ý nhất trước đây như vậy nhất định là chuyện Lâu Nghiêu Nghiêu thích hắn

Trên đời này không có nữ nhân nào mà hấn không chiếm được, hấn tựa như như một người thợ săn đang rình rập để săn con mồi của mình, mặc dù chỉ là yên lặng không nhúc nhích, nhưng thật hấn đã đào sẵn những cái bẫy để chờ đợi những con mồi của mình, việc hấn phải làm là chờ đợi, chờ đợi khi con mồi mắc câu

Vô luận là Lamphere, là Lâu Thanh Thanh đều từng bước một, chậm rãi bước vào cái bẫy mà hấn tỉ mỉ bố trí, nhất cử nhất động của các cô, mỗi một sự chuyển biến về tâm tình đều bị hấn khống chế

Các cô đại khái là không biết, tất cả mọi thứ về các cô đều bị hấn ta nắm trong lòng bàn tay.

Hấn yêu loại cảm giác này, vạn vật đều say nhưng còn hấn thì tỉnh, hấn đứng ở chỗ cao dùng mọi thị giác để nhìn xuống đám người phụ nữ ngu xuẩn đó, thật sự đang ngủ say cũng buồn cười đến mức phải tỉnh ngủ.

Lâu Nghiêu Nghiêu thích hấn, là việc ngoài ý muốn, nhưng là một việc ngoài ý muốn tốt đẹp, sau đó việc hấn phải làm là chính mình phải làm cho việc ngoài ý muốn này tiếp tục tiến triển

Có lẽ có người nói hấn là ngu xuẩn, không biết nắm chắc cơ hội, nhân cơ hội này nắm bắt được nữ nhân này

Không, người nói hấn ngu xuẩn mới chính là người ngu xuẩn, loại con gái như thế này đã nằm trong bàn tay hấn, không cho cô đến gần hấn, cũng không cho cô mất đi, trên đời này có loại yêu mà không chiếm được đó mới là thứ luyện tiếc tha thiết muốn có nhất.

Trần Hạo tự mình hiểu được, hấn biết Lâu Nghiêu Nghiêu thích hấn, chính là thích dáng vẻ bề ngoài như giấc mơ của các cô gái của hấn, cho nên hấn chưa bao giờ đến tới gần cô, khoảng cách xa mới sinh ra ảo giác tốt đẹp, đến được với nhau có đôi khi cũng mất hết ý nghĩa

Huống hồ, trọng yếu nhất nếu muốn nắm bắt cô gái này chỉ có cách nửa gần nửa xa như thế mới có thể làm ột người khác không cách nào hoàn toàn buông tay.

Không thể không nói chỉ có người đàn ông mới hiểu được người đàn ông, Trần Hạo đem tâm lý của Tần Chí cân nhắc kỹ lưỡng, nếu như hấn thật sự xuống tay với Lâu Nghiêu Nghiêu, như vậy Tần Chí một là tuyệt vọng buông tha hoặc là đập nổi dìm thuyền, nếu thế thì quá mức tiện nghi cho Tần Chí rồi, mà hậu quả lại là lưỡng bại câu thương

Cho nên vẫn là để Lâu Nghiêu Nghiêu theo đuổi, làm cho Tần Chí có một loại thông khổ không thể hoàn toàn buông tay, mới là lựa chọn tốt nhất

Huống hồ, Tần Chí là người sống tình cảm, hấn sẽ không bao giờ buông tay

Đáng tiếc, Tần Chí quá để ý Lâu Nghiêu Nghiêu, cho dù biết rõ mục đích của Trần Hạo nhưng lại không muốn làm tổn thương đến Lâu Nghiêu Nghiêu, chỉ có thể giữ lại trong lòng, hơn nữa Lâu Nghiêu Nghiêu có tính tình quyết liệt như vậy, làm gì có cơ hội cho Tần Chí ở giữa châm ngòi ly gián? Thật thú vị nha

Tần Chí, mi cái gì cũng hơn ta, chỉ duy nhất thua ta là tình yêu của cô gái này

Trần gia là một thương nhân nước ngoài, tại thị trấn có tài nguyên thiên nhiên phong phú này, thương nhân bản địa đều cũng không ưa Trần gia, vốn là muốn khai phá muốn phát triển cũng là người một nhà, không thể nào có người lạ đến gần, Trần Hạo cảm thấy căn bản này chính là lời lẽ sai trái của một nhóm người không có mắt, không nắm bắt được cơ hội kinh doanh, ngược lại có thành kiến với người khác? Đây là đạo lý gì đây!

Mới trước đây Trần Hạo vẫn không hiểu rõ, rõ ràng hấn đối với tất cả mọi người đều tốt như vậy, nhưng kết quả vẫn bị cô lập, sau đó khi hiểu rõ được nguyên nhân, trong lòng đối với địa phương này vô cùng chán ghét

Từ nhỏ đến lớn, Trần Hạo đã bị đám người kia cùng so sánh với Tần Chí, lấy người khác mà so với mình Trần Hạo làm sao có thể phục được, ở cùng với những người đó, Trần Hạo đối với đám người của Tần Chí đương nhiên mang theo căm hận

Trong đó, hấn chán ghét nhất chính là cái người không coi ai ra gì, luôn tự mình là đúng Tần Chí

Nay, có cơ hội làm cho Tần Chí thống khổ, Trần Hạo làm sao có thể buông tha

Tất cả đúng như mọi dự đoán, Lâu Nghiêu Nghiêu bị nhốt trong bàn tay của hắn,

Nhưng mà, đột nhiên Lâu Nghiêu Nghiêu tự đứng lại thay đổi, làm cho hắn trở tay không kịp, bất quá ngày này hắn đã sớm tiên liệu, cũng đưa ra đối sách tốt, chung quy là cô gái này không thể thoát khỏi bàn tay của hắn

Hắn không hề đi dây dưa, mà hắn lập một kế hoạch khác

Hắn tin tưởng, hắn đối với cô gái này có chút hiểu biết, chẳng qua Lâu Nghiêu Nghiêu đang giờ trò đồng đánh của tiểu thư ra thôi, mục đích chính là muốn xem tâm ý của hắn

Hắn ở trong ánh pháo hoa nổ rộ, quỳ xuống trên mặt đất phủ kín hoa hồng, nhìn cô đưa ra một lời thỉnh cầu: “Nghiêu Nghiêu cho phép anh cả đời được ở cạnh bên em”

Hắn lộ ra một nụ cười tự tin, hắn cũng biết được đáp án

Lâu Nghiêu Nghiêu chậm rãi đi bên cạnh Tần Chí, tiêu sái đi trên con đường quê xinh đẹp.

Tháng bảy, công ty Phương gia tổ chức một cuộc thi thiết kế trang phục lớn, tiền thưởng vô cùng lớn nên có vô số người tham gia, làm trợ lý cho trưởng phòng thiết kế nên Lâu Nghiêu Nghiêu đương nhiên bị trưng dụng làm chân sai vặt

Suốt nửa tháng bận rộn tay chân, xem bản thiết kế đến mức tưởng như muốn phun hết ra, những chỗ mập mạp tròn tròn mà vốn dĩ vất vả lắm Tần Chí mới nuôi cô được như thế nay nhanh chóng co rút lại, thịt ở cầm lại biến thành thon gọn làm cho Tần Chí đau lòng

Sau khi hết bận rộn, hậu tri hậu giác Lâu Nghiêu Nghiêu mới ý thức được, hình như mình đã vắng vẻ Tần Chí, trong lòng có một chút áy náy, cố ý xin nghỉ phép ít ngày, cùng Tần Chí tận hưởng thế giới của hai người tại một thôn nhỏ ở ngoại thành

Đã bị vắng vẻ lâu ngày Tần Chí đương nhiên rất vui vẻ, đáng tiếc tin tức này bị Nguyễn Tư Nam biết được, dám phá hỏng thế giới của hai người thành thế giới nhiều người, khiến cho Tần Chí quá mức tức giận

Hôm nay, sau khi ăn cơm chiều xong, vẫn bình thường giống như mọi khi, vài người đi bộ dọc theo con sông nhỏ để tiêu hóa.

Đám người Nguyễn Tư Nam thật ra không quá tuyệt tình, chỉ đi cách xa ở phía sau cấp cho vợ chồng son hai người có không gian riêng

Vài năm gần đây, thị trấn này phát triển nhanh chóng, tuy rằng rất ý thức được điều kiện môi trường quan trọng, bắt đầu xanh hóa môi trường, nhưng chung quy vẫn thiếu một hơi thở tự nhiên, ngửi mùi thơm của cỏ cây, nghe trong bụi cỏ có tiếng côn trùng kêu, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy bản thân cực kỳ thanh thản yên tĩnh, cô nói với Tần Chí: “Ở nơi này thật thoải mái, em không muốn trở về nữa”

Tần Chí cười đáp: “Không phải vừa ngại đồ ăn ở đây không ăn được hay sao?”

Lâu Nghiêu Nghiêu đánh nhẹ vào tay anh một cái rồi nói: “Anh không thể chiều em một chút sao?”

“Được rồi chúng ta ở đây thêm vài ngày nữa vậy.” Tần Chí quả nhiên tốt bụng nói

Lâu Nghiêu Nghiêu tức nghẹn ở trong miệng nói: “Không được, em chỉ được nghỉ có ba ngày, thêm tuần trước cũng mới chỉ có năm ngày, nha”

Tần Chí cấp cho cô một ý kiến; “Vậy khi nào rảnh, anh lại đến cùng với em”

“Được rồi”. Lâu Nghiêu Nghiêu cười tủm tỉm gật đầu

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa đi, vừa nắm tay Tần Chí đi dạo quanh hồ

Lại đi được một đoạn, thấy trên mặt nước ẩn hiện một chút ánh sáng, Lâu Nghiêu Nghiêu đến gần quan sát, thấy trên mặt nước có một vài chiếc đèn lồng giấy tinh xảo, đèn trời trông như những bóng đèn, mỗi loại có vẻ đẹp không giống nhau, phiêu diêu tự tại trên mặt sông, lung linh huyền ảo đến tuyệt vời

Lâu Nghiêu Nghiêu lôi kéo Tần Chí chạy nhanh về phía trước, trong lòng rất kinh ngạc, là ai đã thả nhiều đèn lồng trên mặt nước như vậy

Càng lên cao, liền càng thấy rất nhiều đèn lồng giấy

Đi lên phía trên, đã thấy đối diện với mặt nước là một bãi đất chằm đầy ngọn nến, được xếp thành những chữ viết, Lâu Nghiêu Nghiêu giật mình, bởi vì những ngọn nến ở bãi đất kia là chữ cái, một kí hiệu cùng một chữ Hán, chữ cái thứ nhất là chữ I, chữ thứ ba là U, ở giữa là một hình trái tim bên trong là một chữ cái “ Nghiêu”, Lâu Nghiêu Nghiêu kinh ngạc che miệng nhỏ của mình lại nhìn Tần Chí: “ Không phải là anh làm cái kia cho em chứ”

Nhìn thấy nét mặt có chút mừng, lại có chút mong chờ, tuy rằng không muốn làm cho cô thất vọng, nhưng Tần Chí cuối cùng lại tiếc nuối nói: “ Không phải anh”

Lâu Nghiêu Nghiêu cau cau cái mũi nhỏ, quay đầu nhìn thoáng qua đám người Nguyễn Tư Nam đã đi mất không thấy bóng dáng đâu, vì thế cười nói: “Có lẽ là do Nam Qua cùng Đông Đông giờ trò quỷ đây mà”. Chắc do hai người kia thích đùa giỡn thôi.

Tần Chí ậm ừ không đáp,, cũng không biết là đồng ý hay phản đối

Hai người tiếp tục đi dạo dọc bờ sông, trên sông là đèn lồng, đối diện là ánh nến, cảnh tượng trông rất đẹp mắt, Lâu Nghiêu Nghiêu có chút hy vọng là Tần Chí, nhưng nếu Tần Chí phủ nhận, vậy chắc chắn không phải anh ấy làm rồi, vì thế Lâu Nghiêu Nghiêu không ngừng quở trách anh, nói anh không có chút lãng mạn gì cả, Tần Chí liền tiện tay vạt một ít hoa dại tặng cho cô, bị Lâu Nghiêu Nghiêu đuổi theo đánh suốt quãng đường, nhưng lại không nỡ đành lòng ném hoa dại xuống. Đi đến cuối con đường, nhìn thấy Trần Hạo đứng ở phía bên kia tòa nhà nhỏ, Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy hắn, trong lòng lại vô cùng an tĩnh

Tần Chí nghiêng đầu nhìn phản ứng của cô, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn anh nở một nụ cười, sau đó ôm chặt tay anh đi về phía tòa nhà nhỏ

Trên cầu gỗ nhỏ mùi hương mộc lan với đầy những ánh nến màu hồng nhạt, mặt nước phủ đầy đèn lồng, trên bờ là ngọn nến với lời thổ lộ, dưới mặt đất trải đầy những cánh hoa hồng, việc này đối với các cô gái là rất lãng mạn nhất là lời thổ lộ thâm tình, cảnh đẹp lung linh mà rất thực tế

Cô đi đến trước mặt Trần Hạo, hắn ôm một bó hoa Lily với ý nghĩa là “Vĩnh Hằng”, màu sắc rực rỡ đến trước mặt cô, quỳ chân xuống đất cùng lúc đó có vô số pháo hoa bắn rực rỡ trên không trung

Hắn trong ánh sáng đủ mọi màu sắc của pháo hoa, gần như tuyên thệ nói : “Nghiêu Nghiêu, hãy cho anh một cơ hội được suốt đời ở bên cạnh em, được bảo hộ em”

Trong hoàn cảnh này, Lâu Nghiêu Nghiêu nhịn không được che miệng lại, nước mắt rơi xuống

Cô đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng đợi đến lúc cô chết đi, mà hiện tại mọi thứ đều trở lên vô cùng đơn giản, thật sự là vô cùng châm chọc cô

Bạn bè Trần Hạo ở bờ sông đối diện, giục giây nói: “Lâu Nghiêu Nghiêu mau hứa với Trần Hạo đi”

“Hứa với anh ấy đi, Lâu Nghiêu Nghiêu”

Lâu Nghiêu Nghiêu lau nước mắt, lộ ra vẻ mặt tươi cười, Trần Hạo nghĩ cô đã sắp đáp ứng hắn, Lâu Nghiêu Nghiêu lại hỏi lại : “Trần Hạo, vì sao?”

Vì sao cô theo đuổi hắn nhiều năm như vậy, cũng không có kết quả, mà hiện tại cô muốn buông tha cho hắn, hắn lại liền theo đuổi cô, hắn ta chắc chắn là không hề yêu cô, vì sao lại như vậy

“Nghiêu Nghiêu, trong khoảng thời gian này anh rốt cục biết rõ rằng chính mình không thể mất em, bởi vì anh yêu em”

“ Lamphere thì sao ?”

“ Nghiêu Nghiêu em yên tâm, anh sẽ nói rõ với cô ấy”

Cô phỏng đoán cái giá phải trả cho lần này là Lamphere sẽ đi tìm cái chết, trên môi Lâu Nghiêu Nghiêu gợi lên một sự trào phúng, người đàn ông này quả nhiên là bạc tình, Lâu Nghiêu Nghiêu quay đầu nhìn thoáng qua Tần Chí đứng ở bên dưới, cũng đang nhìn hắn, sắc mặt của anh trắng nhợt, thấy cô quay lại nhìn mình, anh liền nở một nụ cười mong manh, nụ cười này làm cho trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu đau đến không kiềm được, xoay người lại Lâu Nghiêu Nghiêu tiếp nhận bó Lily kia, cùng với sự mừng rỡ của Trần Hạo ở trước mặt, cô dùng sức nện mạnh vào đầu hắn, sau đó cười nói: “Thực ngại quá, đáng tiếc hiện tại tôi lại không thích anh”

Dứt lời, cô xoay người rời đi

Lâu Nghiêu Nghiêu đi đến trước mặt Tần Chí,, đem tay nhét vào trong tay anh, Tần Chí dùng tay kia nhẹ nhàng giúp cô lau khô nước mắt còn sót ở trên mặt

Trần Hạo cứ ngơ ngác nhìn hai người nắm tay nhau rời đi như thế, cô ném bó hoa mà hắn tỉ mỉ chuẩn bị, trên tay lại nắm chặt bó hoa dại xấu xí, thô tục

Vẻ mặt của Trần Hạo thật giống như đang rơi từ trên cao rơi xuống, hắn không biết hắn tội cùng đã làm sai việc gì

“Tần Chí, em cảm thấy rất tò mò, làm thế nào mà Trần Hạo lại có thể đi theo em mà thổ lộ vậy ?”

“ Đại khái là hắn thật sự phát hiện chính mình rất yêu em”

“ Mới không phải đâu, hắn là loại người ích kỷ, mới không thật sự thích một ai đâu”, Lâu Nghiêu Nghiêu chán ghét phản bác

Tần Chí cười cười, không nói câu gì

Chân tướng kỳ thật rất đơn giản, chỉ vì ghen tỵ

Bất quá Lâu Nghiêu Nghiêu không cần biết việc này

Anh hắn là rất may mắn, Trần Hạo thổ lộ quá muộn, cũng nên cảm ơn Lâu Nghiêu Nghiêu đã nguyện ý quay lại

Lúc này đây, người đàn ông này, thật sự đã thoát ra khỏi cuộc đời của họ

Và, anh sẽ không bao giờ để hắn có cơ hội quay lại nữa.

25. Chương 25: Không Có Tình Yêu Sẽ Chết Sao

Lại một đêm nữa Lâu Nghiêu Nghiêu thật sự ngủ không an ổn, những hình ảnh của kiếp trước không ngừng xuất hiện ở trong đầu cô

Lamphere chết đi một cách im lặng như vậy, cô gái này cả đời đều âm ỉ, cái gì cũng phải đều đến đỉnh điểm, mỗi lần đều âm ỉ muốn tự sát như là một trò đùa bình thường muốn tất cả mọi người phải biết đến mình, cho nên mỗi lần đều không thành, kết quả cuối cùng cô chỉ mang khuôn mặt tươi cười nằm trên giường phủ kín cánh hoa hồng như thế, im lặng mà ngủ, chỉ lưu lại một câu “Xin đừng quên tôi.” sau đó không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cô ta dường như không được bao nhiêu thương cảm, bởi vì phụ nữ Lâm gia rất đông, thiếu đi cô ta thì bọn họ đã bớt đi một kinh dịch, đương nhiên cảm thấy cô ta nên chết sớm một chút

Lâu Nghiêu Nghiêu lại cảm thấy Lamphere rất may mắn, bởi vì dù chết đi còn có Trần Hạo nhớ đến cô, nhiều năm như vậy Trần Hạo không có bạn gái vì hắn không muốn Lamphere khổ sở

Khi đó hắn biểu hiện sự đau thương cùng với lời nói rất kịch liệt, cùng với vẻ mặt đêm qua thật giống một người đàn ông thâm tình muốn hòa cùng một chỗ, làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy vô cùng châm chọc, thì ra cô chưa từng thấy rõ con người này

Hận sao? Đương nhiên hận, nhưng càng hận mình nhận thức người không rõ

Lâu Nghiêu Nghiêu dù biết mình vẫn còn đang trong giấc mộng, nhưng vẫn không nhận được bị thương phần nộ như cũ, cảm xúc phóng đại đến cực hạn, cô nhận không được nghĩ đến Tần Chí, anh là một người quá tốt ? Nếu không có cô, anh hẳn sẽ có một kết cục rất tốt đi? Đã không cần gánh tội thay người khác, vốn là một bản án có trăm ngàn chỗ hở, tất nhiên có thể lật lại được bản án, anh còn trẻ có thể vài năm, hoặc nhiều hơn là mười mấy năm sau, sẽ có một cô gái khác sẽ giúp cho anh thoát khỏi bị thương.

Cô không cầu gì khác, chỉ hy vọng người đàn ông này có thể quên cô bởi vì chỉ có thể như vậy cô mới cảm thấy dễ chịu, cô làm anh tổn thương quá nhiều, nhưng không có cơ hội để trả lại cho anh

Trở lại một lần nữa, đương nhiên đồng nghĩa với việc cô đã có thêm một cơ hội nữa, mọi việc xảy ra trước đây đều khắc sâu trong lòng cô, những tiếc nuối kia, cũng chỉ là những nuối tiếc, không thể đền bù.

Nhưng tiếc nuối này, lại chỉ cho cô một phương hướng mới, làm cho cô không hề phạm lại sai lầm trước, tránh lặp lại lỗi lầm tiếc nuối phát sinh lúc trước

Lâu Nghiêu Nghiêu không ngừng trần trọc, lúc ngủ lúc tỉnh, phát hiện cô ngủ không thoải mái, vốn là ngủ không sâu, Tần Chí liền đem cô ôm chặt vào lòng giống như đang dỗ dành đứa bé,, nhẹ nhàng mà vỗ lưng cô, trong mộng Lâu Nghiêu Nghiêu tựa hồ cảm thấy được an tâm mà ở trong lòng anh nặng nề ngủ

Buổi sáng, lúc tỉnh dậy, Lâu Nghiêu Nghiêu đã đem tất cả mọi thứ trong mộng quên hết, ở trong lòng Tần Chí dụi mắt, lười biếng thì thầm: “ Đêm qua sao lại ảm ỹ vậy”

“ Có người ở trong đốt nến trong bụi cỏ, nên xảy ra hỏa hoạn, cứu hỏa đến nên hơi ảm ỹ”. Tần Chí cũng còn buồn ngủ nói

Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt to, tỉnh luôn cả ngủ, kinh ngạc nói: “ Sẽ không phải là Trần Hạo chứ?”. Trừ bỏ hẳn, còn có ai ở trong bụi cỏ đó

Tần Chí nhẹ nhàng trả lời : “ Ủ.”

“ Ha ha, vậy bây giờ hẳn thế nào?” Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy vui sướng khi có người gặp họa

“Đương nhiên là bị cảnh sát mang đi”

Hai người liếc nhau, phát hiện đối phương đang cười trộm mình, không khỏi vui vẻ, cho nên nói lãng mạn không được, về vấn đề này Lâu Nghiêu Nghiêu vô tâm vô phách căn bản không nghĩ đến chính mình là đầu sỏ gây ra mọi chuyện

Nếu như Trần Hạo biết chính mình tử mị an bài hết mọi thứ, đều trở thành trò vui của hai người, không biết tâm tình hiện giờ thế nào, khẳng định là không vui được,thổ lộ bất thành không nói làm gì, lại còn bị cảnh sát mang đi, tại nơi phong cảnh tuyệt đẹp này phóng hỏa nhất định sẽ bị phạt tiền là không thể chạy thoát được, hẳn hẳn là cảm thấy rất mất mặt vì thổ lộ bị từ chối

Cười trộm một lúc, Lâu Nghiêu Nghiêu vỗ đầu, ảo não nói: “ Em lúc trước còn muốn làm một số việc, hiện tại bây giờ lại đột nhiên nghĩ không ra !”

“ Chuyện quan trọng sao”

“ Rất là quan trọng nha!” Được rồi, kỳ thật cô cũng không nhớ rõ lắm, tại thời điểm nằm mơ cảm xúc bị không gian bao trùm quá lớn, có đôi khi chính mình trong giấc mộng tỉnh lại liền quên hết, liền cảm thấy mình bị ủy khuất lớn, lúc tỉnh thì khóc rồi tỉnh rồi mù lên, khóc xong rồi mới biết chính là mình

Tần Chí an ủi cô: “ Từ từ nghĩ, đừng nóng vội”

Lâu Nghiêu Nghiêu vắt óc suy nghĩ một hồi, mới phát hiện là nghĩ không ra, cũng liền ném sang một bên, lại cùng Tần Chí ở trên giường ngáy đảo một hồi, mới rời giường

Sáng sớm không khí trên núi rất trong lành, hít một thật sâu rồi lại thở ra một đêm một đêm bất an mang ra khỏi đầu liền cảm thấy sáng khoái hơn

Thừa dịp thời gian còn sớm, Tần Chí cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu hai người giống như kẻ trộm đi ra nhà gỗ nhỏ, không dám bật đèn sợ đám người Nguyễn Tư Nam xuất hiện, đi được một đoạn, xác định không có

kinh động đến bất luận người nào, Tần Chí cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu mới nhìn nhau cười, rồi cùng nhau đi tản bộ

Đi tới bờ sông đêm qua, phát hiện bụi cỏ đối diện quả nhiên bị cháy sạch không còn một mảnh nào, toàn bộ đều cháy đen

Mùa hè vốn rất khô ráo, gió thổi nhiều tự nhiên rất nhanh đám cháy kia lan ra rất nhanh, Đám người Trần Hạo cũng là rất may mắn, không bị đốt tới

Cảm thấy thời gian còn rất sớm, Lâu Nghiêu Nghiêu cùng với Tần Chí quyết định đi lên ngọn núi đối diện, lúc đi đến chân núi liền phát hiện tại vách núi phát hiện thấy một người đang ngồi, không rõ là ai, chỉ biết chắc là một cô gái

Hai người chậm rãi đi về hướng đỉnh núi, lúc này ánh sáng mặt trời vừa mới nhô lên đắm chìm trong ánh sáng mặt trời này, bị ánh sáng sưởi ấm, cả người đều ấm áp hơn

Vốn dĩ là ngồi ở vách đá xem mặt trời mọc hẳn là rất đẹp, bất quá đã có người chiếm lấy, hai người vốn không có đi qua, tìm đại một khối đá ngồi xuống nghỉ ngơi

Thấy có động tĩnh, người đang ngồi bất động kia liền quay đầu nhìn thoáng qua, lại xoay đầu

Dù xoay đầu nhanh đến đâu, cũng đủ để Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn rõ mặt cô, nhất thời kinh ngạc kêu lên: “Lamphere!”

Cô rốt cục cũng nhớ tới mình đã quên cái gì, đúng rồi lúc tỉnh lại cô đã từng nghĩ tới phải đi tìm Lamphere, trên đời này không có ai là người xấu mà không có thể trị được, cô ấy không nên vì một người đàn ông như Trần Hạo mà đi tìm đến cái chết

Nghe được Lâu Nghiêu Nghiêu kêu Lamphere, Tần Chí hướng vách đá nhìn thoáng quá, sau đó liền nhắm mi mắt lại, làm gì mà lại ngồi trên vách núi tối đen một mình thế kia, đều làm ọi người nghĩ là cô ta đang ngắm phong cảnh, duy chỉ có độc một mình Lamphere là không phải vậy, Tần Chí theo bản năng liền nghĩ cô ta lại muốn tự sát

Hai người liếc nhau, Lâu Nghiêu Nghiêu nói: “ Em đi qua xem cô ấy”

“ Nhớ phải cẩn thận nhé, đừng đến quá gần”. Tần Chí dặn dò cô, trời mới biết cô gái đó có thể lôi kéo Lâu Nghiêu Nghiêu cùng chôn xuống dưới đó hay không, nhưng mà đã gặp mặt như thế này thì cũng không thể bỏ mặc được

Lâu Nghiêu Nghiêu cẩn thận đi lên phía bên kia, cuối cùng cách Lamphere bốn năm bước liền ngồi xuống, cũng không dám đem chân để ở bên ngoài, mà cách ly một khoảng cách, Tần Chí ở cách đó không xa cũng chú ý động thái ở bên này

Lamphere thấy Lâu Nghiêu Nghiêu cũng ngồi xuống, xác định đối phương ngồi cách mình rất xa cũng liền mặc kệ.

Lâu Nghiêu Nghiêu theo tầm mắt của cô, thấy được đám cháy ở dưới kia, liền hỏi : “ Cô thấy hết rồi.”

Lamphere không đáp

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không biết nên nói gì với cô ấy bây giờ, hai người kỳ thật cũng không từng gặp nhau đơn độc, mỗi lần gặp mặt, trong trí nhớ đều là cãi nhau, vẫn luôn cãi nhau, lại nói tiếp, thật sự cô biết rất ít về Lamphere, nghĩ một lúc, Lâu Nghiêu Nghiêu nói: “ Cô cúi đầu xuống mà xem, khoảng cách nhảy xuống dưới kia khẳng định là chết mất xác, với tư thế ngồi như này mà nhảy xuống, nhất định là sẽ làm hỏng khuôn mặt, đến lúc đó khuôn mặt xinh đẹp này sẽ không khác gì quả dưa hấu bị vỡ, nhưng nhất thời cô không thể chết được, có lẽ sẽ bị gãy tay chân, cổ cũng gãy, đau đớn đến mức muốn chết ngay cũng không được, dù muốn hoạt động cũng chỉ có thể thống khổ chờ chết thôi, đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, có lẽ một phút sẽ chết, hay là 10 phút sẽ chết, hoặc là nửa giờ thậm chí càng lâu hơn nhiều.”

“Lâu Nghiêu Nghiêu, cô thực là ghê tởm!” Bị cô hù dọa đến phát nôn, Lamphere chán ghét quay đầu ra trừng mắt nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu

Lâu Nghiêu Nghiêu vô tội nháy mắt: “ Tôi cũng không có lừa cô, nếu cô thực sự nhảy xuống, chắc chắn sẽ còn ghê tởm hơn những gì tôi nói”

Lamphere cúi đầu nhìn xuống dưới xem, tựa hồ trong lòng tự hỏi nhảy xuống có thể chết luôn hay không, cô chưa từng nhảy nên đương nhiên không biết, trầm mặc nửa ngày, Lamphere trào phúng nói : “ Lâu Nghiêu Nghiêu tôi mà chết cô có thỏa mãn không?”

“ Cô có chết hay không đâu liên quan gì đến tôi”. Lâu Nghiêu Nghiêu cũng bị khơi dậy tính bướng bỉnh của mình.

“ Vậy cô tới đây làm gì”

Lâu Nghiêu Nghiêu cười nói: “Tôi chỉ là không muốn sau này trong những giấc mộng bị bộ dáng ngã núi của cô dọa chết thôi, làm cho tôi không ngủ được”

Thực quá đáng, Lamphere thật muốn đứng lên đánh cô, nhưng vẫn tưởng tượng nếu chính mình nhìn thấy tình trạng thê thảm này nhất định cũng không thể ngủ được, nghĩ đến bản thân muốn dùng tư thế này để chết, lại có vẻ không cam lòng, cho dù cô phải chết cũng muốn mình chết một cách xinh đẹp

Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không nói gì, Lamphere ngồi ở chỗ này thời gian hẳn là không phải ngắn, chắc phải là lâu rồi nhưng trong lòng vẫn có một chút do dự

Qua một lúc, Lamphere mới nói: “Lâu Nghiêu Nghiêu, tôi không cần cô đồng tình, ngày hôm qua cô hẳn nên đáp ứng anh ta, không phải cô đã đợi ngày này lâu rồi sao?”

“ Cô cảm thấy tôi cự tuyệt Trần Hạo là vì cô sao?” Lâu Nghiêu Nghiêu kinh ngạc,

Lamphere trầm mặc không nói gì

Lâu Nghiêu Nghiêu nhất thời nở nụ cười: “ Làm sao có thể, tôi cho tới bây giờ không đồng ý không phải vì cô, tôi cự tuyệt hẳn ta, là vì tôi không thích hẳn”. Ngày hôm qua hỏi Trần Hạo giải quyết vấn đề của Lamphere như thế nào, bất quá là muốn xem người đàn ông này rốt cục nhấn tâm tới trình độ nào, cũng không phải là cảm thấy Lamphere đáng thương nên mới hỏi, hơn nữa Lamphere tính tình hung hãn cũng không được người ta đồng tình

Nghe vậy, Lamphere còn thật sự muốn xem biểu tình của Lâu Nghiêu Nghiêu, nhìn thấy biểu tình của Lâu Nghiêu Nghiêu thật bình thản, một chút cũng không giống là đang nói dối, cô liền nhớ tới tin đồn là Lâu Nghiêu Nghiêu cùng với Tần Chí đang kết giao, xem ra cũng không còn là tin đồn nữa rồi

Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên hỏi : “ Lamphere, không có Trần Hạo, cô sẽ đi tìm cái chết sao”

Lamphere lại hỏi lại: “ Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu không có Tần Chí, cô cũng sẽ đi tìm cái chết sao?”

Lâu Nghiêu Nghiêu trầm mặc, cô chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy rất khó thở, nhưng cô biết mình sẽ không đi tìm cái chết, có lẽ sẽ thống khổ cả đời, nhưng sẽ không chết, cô đã chết một lần, hiện tại cô vô cùng yêu quý sinh mệnh của chính mình, cho dù là thống khổ cũng muốn sống để cảm thụ cuộc đời, cái chết đã không còn có ý nghĩa gì

Lamphere gằn lên từng tiếng một nói : “ Lâu Nghiêu Nghiêu, cô không biết, Trần Hạo là mạng sống của tôi”

“ Tôi biết”. Tôi đương nhiên biết, bởi vì Tần Chí cũng là mạng sống của cô, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn khuôn mặt đang tái nhợt đi không có một chút khí sắc nào của Lamphere, còn nói thật sự nghiêm túc: “ Nếu không có hẳn ta cô không sống được, vậy thì đừng buông tay”

“Nếu như cô chết, chỉ sợ Trần Hạo sẽ thật sự cao hứng, bởi vì hẳn lại có thêm cơ hội làm ọi người nghĩ hẳn là người trần đây tình cảm, những người thích hẳn sẽ càng cao hứng bởi vì không còn chướng ngại vật nữa, Lamphere đó là điều cô muốn sao? Cô đừng lấy cái chết của mình để làm người khác vui sướng hãy sống một lần có ý nghĩa đi?”

Lamphere bị cô nói sắc mặt càng thêm tái nhợt, bởi vì cô ta biết Lâu Nghiêu Nghiêu nói đều đúng, cô ta chết đi chỉ làm ọi người có cảm thấy vui sướng, người thân cũng vui, bạn bè cũng vui, ai cũng sớm cảm thấy chán ghét tính tình của cô ta, cô ta mà chết sẽ chẳng có ai để ý?

Cô ta từ nhỏ tính tình không được tốt, thường xuyên phát cuồng, căn bản là không khống chế được bản thân mình, mấy năm nay vẫn phải uống thuốc cũng không thấy tốt hơn, mọi người bên cạnh đều xa cách cô, duy chỉ có một mình Trần Hạo bất kể ở mọi hoàn cảnh nào đều nguyện ý ở cùng cô, cho dù biết rõ mục đích của hắn, cô cũng không muốn buông tay, tham lam quyền luyện sự ám áp này

Nhưng lâu rồi cũng sẽ cảm thấy rất mệt, cô thường xuyên tưởng tượng mọi thứ, muốn lẳng lẳng ngủ thật sâu sau đó vĩnh viễn không bao giờ muốn tỉnh lại, đặc biệt là thấy hoàn cảnh ngày hôm qua, cô liền cảm thấy mệt mỏi bởi vì cô từng nhắc Trần Hạo muốn hắn làm việc đó ỉnh, nhìn cảnh tượng để thổ lộ, nhưng cuối cùng hắn lại đem mộng ảo của cô cho người khác, khiến cô đau lòng đến chết lặng

Nhưng chỉ cần nghĩ đến chính mình sau đó, biến thành giống như điều Lâu Nghiêu Nghiêu nói, liền cảm thấy thực không cam lòng

Cảm nhận ánh sáng ám áp của mặt trời, Lamphere có thể cảm nhận được ánh sáng ám áp này, trong lòng lại cảm thấy không thể buông tay.

Lại ngồi một lúc, Lamphere liền đứng lên, ngẩng đầu ngạo mạn nói: “ Lâu Nghiêu Nghiêu, tôi sẽ không để cho các người được như ý đâu!”

Nhìn thấy cô ta đi rồi, Lâu Nghiêu Nghiêu rút cục nhẹ nhàng thở ra, muốn từ từ đứng lên, lại phát hiện bởi vì quá khẩn trương vẫn duy trì một tư thế ngồi, chân đã tê rần, Tần Chí đi tới ngồi xổm xuống giúp cô xoa xoa chân, xoa Lâu Nghiêu Nghiêu cho đỡ tê, cuối cùng cô lại muốn anh công xuống núi

Ghé vào trên lưng Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn thấy bóng dáng lảo đảo của Lamphere, lộ ra một vẻ mặt tươi cười, sau đó bám chặt cổ Tần Chí, mình lưu luyến hương vị này, nhắm hai mắt lại, hy vọng giờ khắc này chính là vĩnh hằng

Cô gái kia vì tình yêu mà sống, giống như cũng không có cảm giác chán ghét như trong tưởng tượng

Không có tình yêu sẽ chết sao?

Có lẽ thế.

26. Chương 26: Niềm Vui

Từ bệnh viện đi ra, trên tay cầm tờ giấy xét nghiệm, Lâu Nghiêu Nghiêu không biết phải tính làm sao

Muốn biết nguyên nhân của sự việc phải kể từ ba ngày trước, bởi công ty Tần Chí có hạng mục quan trọng cần phải ra nước ngoài công tác, Lâu Nghiêu Nghiêu liền trở về nhà ở, cũng không biết làm sao mà trước kia những gì bảo mẫu làm những điểm tâm mà trước đây cô đều yêu thích, hiện tại lại đột nhiên cảm thấy khó nuốt, ăn cơm cũng không thấy ngon, đôi khi đang ăn cảm thấy muốn nôn ra tất cả mọi thứ

Lúc đầu cũng không để ý, thời tiết ngày hè nóng bức, vốn là rất thèm ăn, có thể là do quen với đồ ăn mà Tần Chí làm nên đổi lại khẩu vị nên Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không để ở trong lòng

Kết quả đi Lưu thấy phản ứng này của cô, nói đùa một câu sẽ không phải là mang thai chứ, bà vốn chỉ nói đùa, nhưng người nói vô tâm người nghe cố ý, trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu đập lạch nhịp một cái, bởi vì đột nhiên nhớ tới, cái kia của cô tựa hồ đã trễ nửa tháng còn chưa tới.

Lại nói tiếp, cô cùng Tần Chí vẫn không có phòng hộ khi làm việc kia, bởi hai người đều không thích cái loại cảm giác này, thứ hai là chưa từng nghĩ tới chuyện tránh thai

Lâu Nghiêu Nghiêu căn bản không nghĩ tới vấn đề này, Tần Chí cũng không nhắc tới chuyện này

Ý niệm này lần đầu xuất hiện trong đầu, ngay lúc này Lâu Nghiêu Nghiêu cảm thấy trong đầu căn thẳng, do dự, lòng không yên đi tới bệnh viện để kiểm tra, cô không biết người khác đối với vấn đề này tâm lý như thế nào, cô chỉ biết là thời gian chờ đợi kết quả này cô vừa mong chờ vừa sợ hãi, thậm chí muốn bỏ của chạy lấy người, không dám đối mặt với kết quả kia

Nhận lấy tờ kết quả, cùng với niềm vui, cũng có một chút là sợ hãi

Nếu như cô thật sự là nữ sinh tuổi đôi mươi, bởi vì do sơ sẩy mà làm ang thai, thì cô phỏng chừng sẽ vụng trộm đi bỏ đứa nhỏ, sau đó sẽ lấy đây là bài học để tránh về sau phát sinh, mà bạn trai của cô đại khái cũng sẽ không biết sự việc hoặc là không muốn chịu trách nhiệm, cuối cùng không muốn dây dưa liền muốn cô đi phá đứa nhỏ

Nhưng thật sự là dù cô có bề ngoài là tuổi đôi mươi, như cũ vẫn là cô bé ngây thơ trong sáng, nhưng trong lòng cô thật sự là một cô gái đã hai mươi bảy tuổi

Tần Chí cũng không là nam sinh lần đầu biết yêu, anh hiện tại cũng đã hai mươi bảy tuổi, đủ để đối mặt với mọi việc ngoài ý muốn, thậm chí anh hẳn là đã từng nghĩ tới là muốn có một đứa nhỏ

Cho nên Lâu Nghiêu Nghiêu lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, cô hai mươi bảy tuổi tuyệt đối sẽ không xóa sạch đứa nhỏ, nhưng cô hiện tại mới chỉ có hai mươi tuổi, đột nhiên lại có việc ngoài ý muốn, làm cho cô không có tinh thần để chuẩn bị trước

Không biết mỗi phụ nữ khi mang thai đều có phản ứng như vậy không, rõ ràng bản thân còn là một đứa nhỏ, như thế nào bây giờ lại trở thành mẹ của trẻ con?

Cô không biết phải làm thế nào để chăm sóc tốt cho đứa nhỏ, làm thế nào để giáo dục cho nó, như thế nào để nuôi dưỡng nó khỏe mạnh trưởng thành

Cô hầu như không hề có chút chuẩn bị, hoàn toàn luống cuống tay chân!

Lâu Nghiêu Nghiêu từ trong bệnh viện đi ra ngồi trên ghế nửa ngày, cô rất muốn tìm một người để chia sẻ, nhưng lại không biết nói với ai, Tần Chí ? Anh lập tức sẽ chạy về đây đi, hay là mẹ? Nhưng lại sợ không dám nói, về những người khác tựa hồ cũng không có thân quen lắm, nói với các dì thì cũng không phải là đối tượng để nói chuyện, nếu như nói với các dì thì phỏng chừng rất nhanh mọi người đều biết hết chuyện

Đem những người này loại trừ, Lâu Nghiêu Nghiêu biết đối tượng cần nói chuyện chỉ còn là bạn tốt Đàm Cẩm

Lấy điện thoại di động quay số gọi, sau đó phản ứng đầu tiên của Lâu Nghiêu Nghiêu lại không muốn chạm vào di động

“ Alo, Nghiêu Nghiêu?”

“Ừm, ” Lâu Nghiêu Nghiêu hít hít cái mũi nhỏ

Cảm nhận được Lâu Nghiêu Nghiêu có điều khó nói, bên kia rất nhanh lên tiếng hỏi: “ Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao”

Lâu Nghiêu Nghiêu có điểm khó trả lời, cũng may người ở bên kia đủ kiên nhẫn, do dự một lúc, Lâu Nghiêu Nghiêu mới nói: “ Mình có thai”

Nghe được tin tức kia, Đàm Cẩm vẫn rất bình tĩnh: “ Như vậy, cậu muốn làm gì bây giờ?” Giọng nói kia thật giống như đang hỏi, tối nay sẽ ăn gì?

Lâu Nghiêu Nghiêu bị lời nói của cô ấy làm nghẹn ở cổ họng, nếu như cô biết làm gì tiếp theo, sẽ không gọi điện gấp cho bạn mình, Lâu Nghiêu Nghiêu thành thật đáp : “ Mình không biết”

“ Vậy thì xóa bỏ đi”. Đàm Cẩm vẫn giữ thái độ bình thản như cũ

Lâu Nghiêu Nghiêu ngay cả nghĩ cũng không có, liền phủ quyết : “ Không được!”

“Nga, vậy thì chúc mừng cậu, cậu sắp làm mẹ”

Lâu Nghiêu Nghiêu có chút phát bực: “ Nhưng mình hoàn toàn không có chuẩn bị tốt!”

Bên kia trầm mặc một lúc, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau mới nói: “ Lâu Nghiêu Nghiêu, cậu cảm thấy cậu nên chuẩn bị cái gì ?”

Nên chuẩn bị cái gì? Lâu Nghiêu Nghiêu chưa từng làm mẹ, làm sao có thể biết được mọi chuyện, cô chỉ biết phải chăm sóc đứa nhỏ thật tốt để bé trưởng thành trong hoàn cảnh tốt nhất, để cho đứa nhỏ trưởng thành một cách khỏe mạnh nhất, sau đó thì sao, cũng không rõ ràng lắm.

“ Lâu Nghiêu Nghiêu, không có người mẹ nào khi có đứa nhỏ là chuẩn bị tốt cả”

“ Mình tựa hồ chưa từng nói cho cậu về mẹ của mình, mẹ mình là một người phụ nữ yếu đuối, chỉ cần ai đó lớn tiếng đối với bà, bà sẽ nhịn không được hốc mắt đã đỏ lên, mua thứ gì cũng đều bị lừa, phần bác cũng không dám nói, trước đây mình thực chán ghét bà, vì sao những bà mẹ khác khi con của mình bị khinh dễ, có thể có dũng khí đi tìm đối phương tính sổ, mà bà chỉ biết trốn tránh rồi khóc

“ Sau đó lúc ba mình có người tình ở ngoài muốn cùng bà ly hôn, bà cũng không muốn nói cho người khác biết, ngay cả tài sản sau khi li hôn cũng đều do mình giúp bà đoạt được, bà không thương mình sao? Không phải, bà thực yêu mình, yêu mình hơn bất cứ ai, bà luôn cố gắng làm cho bản thân trở nên kiên cường hơn, tuy rằng hiệu quả không cao”

“ Không phải bất cứ người phụ nữ nào từ nhỏ đã là một người mẹ tốt, trước khi có con họ cũng sẽ làm nũng, cũng sẽ sợ hãi mọi thứ, cũng sẽ bị ai đó nói một vài câu lớn tiếng đều nhịn không được liền phát khóc, cũng sẽ bởi vì một việc nhỏ bé đều cảm thấy ủy khuất, thậm chí khi có con rồi về sau cũng như vậy, chẳng qua họ không dám khóc trước mặt con mà thôi. Chẳng lẽ vì việc này mà không thể làm một người mẹ tốt sao?”

“ Thiên tính của người mẹ là yêu con, con yêu mẹ cũng là thiên tính, Lâu Nghiêu Nghiêu không cần phải khiếp sợ như thế, cố gắng là tốt rồi”

Đây là lần đầu tiên Đàm Cẩm nói chuyện với cô nhiều như vậy, cô ấy nói mẹ của cô ấy lúc chưa làm mẹ nữ khí thấp phân ôn nhu, thậm chí mang theo một tia sủng nịch, nếu như mẹ cô ấy thật sự giống như cô ấy nói như vậy, vậy ai là mẹ của ai, thật là có chút khó nói

Khó trách tính tình Đàm Cẩm lại tốt như vậy, có một người mẹ như vậy, tuyệt đối làm bất cứ chuyện gì đều phải rất kiên nhẫn

Lâu Nghiêu Nghiêu liên tưởng đến nếu mình ở trong tình huống đó, đại khái cũng sẽ không hề chán ghét một người mẹ như vậy, nhiều nhất chính là chỉ tiếc không thể rèn thành sắt thép thôi! Không phải mỗi người mẹ nào cũng kiên cường như Phương Hi Lôi,, hơn nữa, cho dù kiên cường nếu như Phương Hi Lôi, cũng không tính là một người mẹ tốt, mới trước đây Lâu Nghiêu Nghiêu cũng từng bởi vì bà bận rộn công việc mà chán ghét bà, nhưng cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn yêu quý chính mẹ của mình

“ Đàm Cẩm, cảm ơn cậu”. Nếu không phải an ủi mình, lấy tính tình của Đàm Cẩm hẳn là sẽ không chủ động nói lên chuyện đó

Giọng của Đàm Cẩm vẫn thật bình thản đáp. “ Ừm, còn có việc gì sao”

Tâm tình Lâu Nghiêu Nghiêu bây giờ tốt hơn nhiều, cũng không muốn tiếp tục dây dưa, liền buông tha cho Đàm Cẩm

Ai nói làm mẹ sẽ không thể tiếp tục ngây thơ? Cô nghĩ, nếu như đứa nhỏ của cô về sau sẽ có thể ghét bỏ cô, cô liền đánh nó.

Lại nói tiếp trên phương diện nào đó mà nói, Đàm Cẩm cùng với mẹ của mình rất giống nhau, điểm này tự cô ấy hiểu là vẫn phải rất giống bà, bất quá cô không nhất gan, mà là tùy hứng ngây thơ

Nghĩ mọi việc thông suốt, Lâu Nghiêu Nghiêu an ủi bản thân xong, liền định bụng lái xe về nhà, tuy rằng rất muốn nói cho Tần Chí, nhưng anh bây giờ hẳn là không rảnh, nếu chậm trễ công tác của anh ngược lại là không tốt, cho nên Lâu Nghiêu Nghiêu quyết định buổi tối sẽ nói cho anh biết

Lúc vừa về đến nhà, vừa vặn nhìn thấy Lâu Thanh Thanh, cô ấy đang kéo hành lý như muốn chuyển ra ngoài ở, trước cửa có một chiếc xe đang chờ, bên trong xe là một người đàn ông nhìn thấy cô đi ra, liền xuống xe giúp cô mang hành lý

Lâu Nghiêu Nghiêu đứng ở bên cạnh nhìn, cảm thấy người đàn ông này nhìn rất quen mắt. anh ta đại khái là khoảng ba mươi tuổi, bộ dạng không phải anh tuấn, nhưng cũng không coi là khó nhìn, nhưng khí chất làm cho anh ta rạng rỡ không ít, làm cho người ta cảm thấy anh ta là một người ôn hòa khiêm tốn, khi cảm nhận được Lâu Nghiêu Nghiêu đang nhìn anh ta, bèn mỉm cười gật đầu chào

Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ trốn ở sau, sau khi hai người chuyển xong mọi thứ này nọ, mắt thấy Lâu Thanh Thanh sắp lên xe mới lộ mặt, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên lớn tiếng nói : “ Lâu Thanh Thanh, tự giải

quyết việc của mình cẩn thận.”

Lâu Thanh Thanh không rõ nên nhìn qua, nhưng rất nhanh người đàn ông kia đã khởi động xe, nghi hoặc của cô ta cuối cùng không thể biết đáp án

Kỳ thật Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không chắc chắn lắm, chẳng qua cô cảm thấy hình dáng người đàn ông kia có điểm giống với người ở kiếp trước, người đàn ông sinh ra ở trong một gia đình giàu có, có tiền có cuộc sống an nhàn, hàng năm bốn ba khắp nơi trên thế giới, cho nên rất ít người biết, người đàn ông này là một người cuồng kết hôn, mười năm gần đây hắn kết hôn mười lần, gần như là mỗi năm kết hôn một lần, là một người đàn ông lạnh nhạt, một khi hắn đã yêu ai thì đối là toàn tâm toàn ý để ý đến người đó, sau đó bởi vì dụ dỗ bé gái tuổi vị thành niên, bị tòa án tuyên cáo, bởi vì nhà cô gái kia có bối cảnh khá, cho nên mọi việc lúc ấy rất oanh động

Lâu Nghiêu Nghiêu không biết Lâu Thanh Thanh sao lại đồng ý quan hệ cùng với người đàn ông này, nhưng cũng có thể là do cô nhận sai người, nhưng nếu bảo cô đi tìm Lâu Thanh Thanh để khuyên giải và an ủi cô ta, cô cũng không rộng lượng như vậy, chỉ có thể vờ như chuyện đời trước không tồn tại

Một câu tự giải quyết cẩn thận là đã hết lòng rồi

Đem chuyện của Lâu Thanh Thanh vứt sang một bên, Lâu Nghiêu Nghiêu ngăn người vuốt ve bụng nhỏ của mình

Nói đến cùng, cô đã hai mươi bảy tuổi, làm sao không nghĩ đến việc muốn có đứa nhỏ

Phương Hi Lôi cùng với Lâu Chí Viễn bởi vì có bữa tiệc liên hoan với khách, nên bữa tối cũng không có trở về ăn, làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu thở dài nhẹ nhõm, bởi vì cô còn chưa biết nên nói như thế nào với mẹ, vẫn là cùng Tần Chí thương lượng trước, rồi mới nói sau

Tuy rằng không có khẩu vị, nhưng Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn buộc mình tận lực ăn nhiều, tận tình nhai nuốt.

Ăn cơm xong Lâu Nghiêu Nghiêu cẩn thận đi tắm sạch sẽ, thậm chí không dám chạm mạnh vào bụng, ngay cả đi bộ cũng tận lực nhẹ chân, tuy rằng biết như vậy không cần thiết, nhưng cô lại không có biện pháp làm ình dừng lo lắng khẩn trương

Trong lúc đang chờ đợi, cô vô số lần mong chờ muốn cho Tần Chí biết chuyện này, muốn xem phản ứng của anh có thật cao hứng không?

Nghe tới nhạc chuông quen thuộc của Tần Chí vang lên, cô cảm thấy vừa mừng vừa lo, bây giờ anh có muốn có đứa nhỏ hay không? Dù sao anh còn rất trẻ, hơn nữa bọn họ có quan hệ yêu đương mới có mấy tháng, nếu như thật muốn có đứa nhỏ, thì nhất định phải kết hôn,, mà nếu như anh không có chuẩn bị tốt thì sao

Tiếp điện thoại, Lâu Nghiêu Nghiêu liền thẳng thắn nhập chủ đề : “ Tần Chí, em có một chuyện vui muốn nói với anh, nhưng không biết anh có thích nghe không”

“ Phải không? Vừa vậy, anh cũng có một chuyện vui cho em”. Bên kia ý cười xuyên thấu qua điện thoại truyền đến

Lâu Nghiêu Nghiêu nhấp hé miệng: “ Anh nói trước đi”

“Em mở cửa sổ ra, đi ra bên ngoài công”

Lâu Nghiêu Nghiêu theo lời mở cửa sổ, đứng ở ban công nhìn xuống, phát hiện dưới lầu, trên đường xe chạy qua lại chỉ có một chiếc xe là đang ngừng lại, giờ phút này Tần Chí lại đang tựa vào mặt trên của xe, thấy cô đi ra nhấc tay hướng cô ý chào, Lâu Nghiêu Nghiêu kinh ngạc che miệng, vốn dĩ nghĩ còn mấy ngày nữa mới có thể gặp mà anh lại đột nhiên vụng trộm chạy trở về!

Đây thật là một sự ngạc nhiên!

“Anh đã cho em một niềm vui bất ngờ, vậy niềm vui của em đâu?”

Lâu Nghiêu Nghiêu hít sau một hơi, dùng ngữ khí nghiêm túc nói: “ Tần Chí, em mang thai”

Đại khái là tin tốt thứ hai mà Tần Chí hơn hai mươi lăm năm qua mới nghe được, một là khi Lâu Nghiêu Nghiêu nói muốn cùng anh ở chung, nhưng mà Tần Chí lại cũng không có bị vui sướng đến choáng váng đầu óc, bình tĩnh hỏi: “ Nghiêu Nghiêu, em có muốn giữ lại đứa nhỏ không?”

Giọng của anh vô cùng bình tĩnh làm cho cô có chút khủng hoảng, giờ khắc này trong đầu óc cô hiện lên rất nhiều ý niệm trong đầu, cuối cùng nói: “ Vậy phải xem ba đứa nhỏ có nguyện ý lưu lại bé hay không”

Được rồi, thu hồi lại câu nói vừa rồi, anh hoàn toàn bị vui sướng đến choáng váng đầu óc!

Thấy Tần Chí ngây ngốc nửa ngày, Lâu Nghiêu Nghiêu chờ phản ứng của anh đến độ muốn khóc, anh đột nhiên ném điện thoại xuống, chạy quanh ở trên đường cái

Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ ngây ngốc nhìn anh chạy, không biết anh đang làm cái gì

Chạy hơn nửa ngày, Tần Chí mới chạy về hướng ban công gọi Lâu Nghiêu Nghiêu : “ Lâu Nghiêu Nghiêu, em có muốn gả cho anh hay không?”

Đại khái đây là nơi cầu hôn không lãng mạn lắm, trong lòng Lâu Nghiêu Nghiêu thầm oán trách, ngoài miệng vui vẻ đáp: “ Được”

Nghe được câu trả lời thuyết phục, Tần Chí ngây ngốc một hồi lại quay đầu chạy như điên

Lúc này cuối cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cũng đã nhìn ra, đại khái là anh dùng phương pháp này để biểu đạt niềm vui sướng, cô không khỏi vuốt bụng mình cười nói: “ Cục cưng, ba con thật là một người ngốc”

Cũng là người ngốc đáng yêu nhất trên thế giới này!

27. Chương 27: Lâu Viễn Chí

Nếu như nói giờ phút này đối với Lâu Nghiêu Nghiêu với Tần Chí mà nói là kinh hỉ, nhưng đối với Phương Hi Lôi cùng với Lâu Viễn Chí mà nói lại là kinh hách

Nhìn thử xem bọn họ nghe thấy điều gì !

Bận rộn cả một ngày, kéo theo thân hình mệt mỏi về nhà, lại thấy thằng nhóc nhà họ Tần đứng ở dưới lầu nhà mình giống như một tên ngốc chạy tới chạy lui, bất ngờ nhất khi bọn họ nhìn thấy chính là, hắn ta lại đột nhiên lại hô một câu long trời lở đất: “ Lâu Nghiêu Nghiêu, em có muốn gả cho anh hay không”

Phương Hi Lôi bắt đầu hoài nghi tiểu tử hời hợt này có xứng với con gái mình hay không khi cầu hôn kiểu như thế, chợt nghe con gái ngu ngốc của mình cũng đồng thời lớn tiếng hô: “ Được”

Được.... Được cái gì chứ! Phương Hi Lôi sống nửa đời người, lần đầu tiên thấy cảnh tượng táo bạo như thế quả thực muốn mảng thô tục!

Cầu hôn qua loa như vậy còn chưa tính, người được cầu hôn lại còn có thể đồng ý qua loa như vậy?

Phương Hi Lôi cảm thấy mặt mình cháy đen lại, bà lại sinh ra một đứa con gái ngu ngốc như vậy? Hai người nói lớn tiếng như vậy, tự nhiên sẽ khiến cho hàng xóm chú ý. Phương Hi Lôi đã thấy một vài người hàng xóm ngo ngoe nghiêng ra ngoài, cũng không nhìn xem xung quanh có người nào, không cần ngày mai, đêm nay tin tức này sẽ bị truyền đi !

Đến lúc đó, cho dù hai tiểu tử này đùa giỡn, cũng có miệng nói không rõ!

Nghĩ đến đây, Phương Hi Lôi mở cửa xuống xe, nhìn thanh danh con gái nhà mình đều bị tên ngốc tử này phá, ánh mắt có chút tức giận kêu: “ Tần Chí !”

“Di Phương” Về mặt của Tần Chí có chút ngượng ngùng, cầu hôn bị mẹ của nhà gái bắt gặp, đại khái là quần bách nhất trong cuộc đời của Tần Chí lúc này.

Phương Hi Lôi lạnh lùng nói : “ Theo tôi vào đây.”. Dứt lời. xoay người đi vào trong nhà

Tần Chí ngẩng đầu nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu ở phòng trên, vừa rồi nhìn thấy mẹ về nhà liền lui đầu trốn đi, Lâu Nghiêu Nghiêu thè lưỡi lắc đầu thăm dò nhìn nhìn, phát hiện mẹ mình đã đi vào trong nhà, lập tức

đứng lên, bất quá cô cũng không dám la to, cô rat ay ám hiệu cho Tần Chí, sau đó hai tay vỗ vỗ ngực của chính mình, cuối cùng cũng bắt đầu buông tay, thành tâm làm bộ đáng vô lực, và đang cầu phúc cho anh. Tuy rằng biết thái độ của mình lúc này nên nghiêm túc, nhưng Tần Chí vẫn nhin không được bật cười.

Vào nhà, cũng không thấy Phương Hi Lôi, nhưng lại thấy hai dì bảo mẫu đứng ở bên cạnh nắm quyền làm ra một cái tư thế khủng bố, Tần Chí cảm kích cười cười

Lâu Viễn Chí bởi vì phải đem xe vào gara, bước vào sau hai người

“Chú Lâu”

“Ừ” Lâu Viễn Chí ôn hòa lên tiếng, nhìn thoáng qua hai người dì bảo mẫu đứng ở bên cạnh uy nghiêm nói :
“ Còn không đi pha trà cho khách”

“Dạ”, Hai dì bảo mẫu tiếp nhận, liền đi vào phòng bếp pha trà

Lâu Viễn Chí ngồi ở trên sô pha, là chủ nhà liền khách khí đối với Tần Chí nói: “Ngồi đi”

Tần Chí lần này mới nghe lời ngồi xuống

Lâu Viễn Chí lạnh lùng dùng mắt để đánh giá người đàn ông vừa mới cầu hôn con gái nhà mình, trên mặt ông không ôn không hòa mang theo ba phần ý cười, không câu nệ giấu giếm khiếp sợ, tựa như rất đoan chính, Lâu Viễn Chí không khỏi nhớ tới tình cảnh hai mươi hai năm về trước, lần đầu tiên ông đến Phương Gia. Cha của Phương Hi Lôi là một người bảo thủ nghiêm khắc, ông không cần phải nói, chỉ dùng cặp mắt uy nghiêm kia nhìn mọi người, một lúc sau lá gan của người nào đó nhin không được sẽ ướt đầm mồ hôi, tâm lý sinh ra khiếp sợ

Huống chi lúc ấy trong lòng Lâu Viễn Chí không yên, lại dị thường khẩn trương, ngồi ở đối diện với cha mẹ của Phương Hi Lôi, cả người đều cứng ngắt

Lúc ấy còn khẩn trương an ủi chính mình, đối lập với Tần chí hiện tại, rất bình ổn.

Dì Lưu mang cho trà vào cho hai người, Tần Chí sắc mặt tự nhiên, lễ phép nói cảm ơn

Lâu Viễn Chí nâng chung trà lên, qua chén trà lộ một cái khe hở,tiếp tục đánh giá Tần Chí, toàn bộ quá trình thần sắc của Tần Chí vô cùng thần nhiên

Hai người liền yên tĩnh một hồi, mẹ con Phương Hi Lôi cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu đi xuống dưới lầu

“ Dì Phương”. Tần Chí lập tức đứng lên, thần sắc rốt cục cũng lộ ra vài nét khẩn trương

Điều này làm cho Lâu Viễn Chí vốn nãy giờ luôn chú ý đến sắc mặt của anh sinh bực bội.

“ Tần Chí, cậu theo đi theo tôi lên đây”. Phương Hi Lôi sắc mặt có chút xanh mét, liếc mắt nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu một cái: “ Con ở trong này”. Nói xong mang theo Tần Chí đi vào thư phòng ở trên lầu.

Bị mẹ dạy dỗ này giờ Lâu Nghiêu Nghiêu hướng mẹ mình thè lưỡi, lưỡi biếng ngồi lên sô pha, hướng Lâu Viễn Chí hô : “ Ba ba”

Kêu xong rồi, liền quay đầu nhìn lên hướng trên lầu, đôi mắt to tròn xoay chuyển không biết đang chú ý cái gì

“ Nghiêu Nghiêu, ngồi phải cẩn thận, con xem con giống cái dạng gì”, Lâu Viễn Chí tức giận càng sâu

Thành thật đem hai chân trên sô pha buông xuống, Lâu Nghiêu Nghiêu không yên lòng đáp: “ Vâng, ba ba”

Bất quá nghiêm túc không được bao lâu, Lâu Nghiêu Nghiêu liền ngồi không yên, cô muốn tìm người để nói chuyện, nhìn nhìn Lâu Viễn Chí, xa xa thấy hai dì bảo mẫu đang đứng, lại nhìn Lâu Viễn Chí, chỉ phải đánh mất tìm người nói chuyện gật đầu, cuối cùng cô thật sự ngồi không yên, quyết định vi phạm lời mẹ nói, rón ra rón rén lên lầu, nghe lén

Nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu lên lầu, Lâu Viễn Chí phẫn nộ đem chén trà đập xuống

Hai người đó, rốt cục có đem ông trở thành người đứng đầu gia đình không? Con gái được cầu hôn, nhà trai không đem ông để vào trong mắt, con gái có tâm sự tình nguyện nói cùng người giúp việc, chứ không chia sẻ với người cha như ông, vợ lại làm việc độc lập, độc quyền, chưa bao giờ trưng cầu ý kiến của ông, ông có phải là người đứng đầu gia đình không, có ý gì đây?

Ông lại nhìn thoáng qua hai người bảo mẫu bên cạnh, lửa giận trong lòng càng sâu, đến hạ nhân cũng không đem ông làm chủ!

Phiền chán kéo kéo caravat, Lâu Viễn Chí cũng không tự nguyện ngồi đợi ở trong nhà liền cầm chìa khóa xe, đi ra cửa

Lâu Viễn Chí sinh ra ở một vùng sông núi, cha mẹ đều làm nghề nông, không được giáo dục, liền cấp cho con một cái tên gọi phi thường dễ hiểu biết – Viễn Chí, ngụ ý là chí hướng rộng lớn

Bọn họ kỳ vọng đứa trẻ về sau có thể có một chí hướng rộng lớn, bất quá bọn họ chưa kịp nhìn đến đứa nhỏ thành tài liền sớm mất đi, mang theo một cái tên chúc phúc tốt đẹp, lại cấp cho Lâu Viễn Chí rước vô số cười nhạo

Ông cố gắng học hành, nhiều lần thi đều đứng đầu, bạn học sẽ cười nhạo nói: “ Không có biện pháp, ai bảo người ta có một chí hướng thật xa.”

Mới bắt đầu chỉ là thừa nhận, sau lại liền càng nghe càng không phải, ông cố gắng tiến lên, không liên quan đến tên của ông là gì ? Không bản lãnh, cũng chỉ sẽ cảm tên của mình nói chuyện!

Sau lại thấy ông bị nói không khác gì trai bao, đối với cái tên này oán khí liền nặng, nhưng ông chỉ có thể giả vờ không nói, thậm chí không thể đi đòi lại danh dự của mình, để tránh bị người ta nói là keo kiệt

Cuối cùng ông cưới Phương Hi Lôi, tức thì bị mọi người cười nhạo: “ Thì ra làm trai bao để kiếm tiền, hẳn thật là có chí hướng rộng lớn, mình được xem như mở rộng kiến thức”

Nói như vậy, mấy năm nay ông cũng đã nghe được rất nhiều điều đến tai mình ! Không phải là ông không nghĩ tới cùng với Phương Hi Lôi ly hôn, nhưng ông vẫn không thể từ bỏ được, lúc trước cùng với Phương Hi Lôi kết hôn, cũng không coi trọng gia cảnh của người phụ nữ này, cũng là bị tài năng của bà hấp dẫn, cùng với mẹ của Lâu Thanh Thanh một nữ nhân ôn nhu nước so với thật khác biệt, Lâu Viễn Chí càng thích cách độc lập của Phương Hi Lôi, hai người cũng có chung chí hướng

Chẳng qua tính tình Phương Hi Lôi lại cao ngạo tự chủ sống chung sẽ cảm thấy rất mệt mỏi

Tất cả mọi người đều nghĩ ông cưới Phương Hi Lôi, tương đương liền cưới cả một núi vàng, ai có thể biết được kết hôn nhiều năm như vậy, ông cũng cảm thấy túng quẫn

Phương Hi Lôi như vậy tính tình lại kiên cường, hiện tại mọi việc đều do một mình dốc sức làm việc, muốn có tiền? Có thể, chính mình phải đi kiếm, Phương Hi Lôi chưa bao giờ cho công xã nhà mình có cơ hội, bất quá chỉ là suy bụng ta ra bụng người, bà cũng chưa bao giờ cho Lâu Viễn Chí một ít tiền, đương nhiên nếu Lâu Viễn Chí cần bà cũng sẽ cấp cho, bất quá Lâu Viễn Chí cũng không có mặt mũi để lên tiếng.

Kết hôn hai mươi năm, Lâu Viễn Chí có sở hữu một ít tiền, bất quá cũng chỉ là tiền lương hàng tháng của ông thôi, thân là một tổng giám đốc về thiết kế trang phục có tiếng, một năm có thể có bao nhiêu tiền lương? Một trăm vạn? Hai trăm vạn? Hoặc là nhiều hơn. Nghe giống như rất nhiều tiền, nhưng tiền, nhưng chia ra trên dưới đều dưới mười hai vạn, đối với người bình thường như vậy là đủ rồi, nhưng đối với Lâu Viễn Chí mà nói cũng như muối bỏ biển

Bọn họ là loại người có quan hệ rộng rãi, phải đi cùng với khách hàng ăn uống, hử chút là tốn rất nhiều, về chút tiền nhỏ nhoi đó không đủ nhét khe răng! Có thể tượng tưởng được, mấy năm nay ông quá nhiều túng quẫn, không trách được người khác nói ông vất vả chày ra nước

Lúc ban đầu ông không phải là không yêu thương Lâu Nghiêu Nghiêu, cũng không phải không muốn gần gũi với Lâu Nghiêu Nghiêu, chỉ là cô muốn gì ông không thể mua nổi hơn nữa tính tình cô cũng kiêu ngạo như Phương Hi Lôi, bị mọi người luôn đặt lên đầu tiên, có nhiều người đối với cô sùng như vậy, đối với người làm cha như ông, Lâu Nghiêu Nghiêu liền ít khi làm nũng

Cho đến khi con gái Lâu Thanh Thanh xuất hiện, cô dùng vẻ khiếp nhược với ánh mắt sùng bái nhìn ông, Lâu Viễn Chí mới cảm nhận được niềm tự hào của người làm cha, cái đứa nhỏ kia đem ông trở thành thần tượng, cho nên biết rõ vợ mất đi, ông vẫn giữ lại Lâu Thanh Thanh

Chỉ là đáng tiếc, ông thân là cha, có thể làm rất ít việc cho con gái, tiền sinh hoạt hàng tháng cũng không đủ dùng, cũng may con gái lại là người thiện lương hiểu ý, chỉ cho rằng Phương Hi Lôi khắt khe với cô, không muốn cấp nhiều

Con gái Lâu Thanh Thanh là người thiện lương hiểu ý người, ông lại càng cảm thấy áy náy, đồng thời cũng có chút oán hận vợ mình là người tuyệt tình, đây cũng là con gái ông, vợ ông lại không để ý đến sống chết của con gái, một ít tiền cũng không cấp cho cô, khiến ông không khỏi cũng muốn ra ngoài đi tìm nhân tình, đương nhiên ý tưởng đó chỉ dám nghĩ ở trong lòng

Mà hiện tại, cái nhà này lại càng ngày không coi ông ra gì, vợ ông, con gái ông, bạn trai của con gái không ai đem ông để vào mắt! Ông ở lại cái nhà đấy để làm gì chứ?

Nghĩ đến Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn ông, ánh mắt lạnh lùng trào phúng, rốt cuộc nhìn không khác gì ánh mắt cái loại ánh mắt ẩn chứa trào phúng lúc trước. Lâu Viễn Chí cảm giác hô hấp không thoải mái, tâm đều co rút đau đớn

Lâu Viễn Chí cảm thấy bản thân mệt mỏi muốn chết đi, trước đây chưa có mệt như vậy, ông sống trên đời hơn bốn mươi năm, rốt cuộc đã làm được những gì? Thậm chí con trai còn không có, Lâu gia ba đời đơn truyền, từ này sẽ bị tuyệt hậu trong tay ông

Lâu Viễn Chí ở trong lòng, một lần nữa tự hỏi chính mình!

Bên kia, Tần Chí cùng với Phương Hi Lôi đã nói chuyện xong, Lâu Nghiêu Nghiêu cùng với Tần Chí chạy ra ngoài, một mình ở trong thư phòng suy tư.

Bà xoa trán, trong lòng có chút mệt mỏi, bà làm việc luôn luôn chuyên quyền độc đoán, nhưng lần này chuyện tình lại không tự quyết định được, bởi vì sự kiện này là hạnh phúc cả đời của con gái bà, chỉ cần dính dáng đến Lâu Nghiêu Nghiêu, bà hoàn toàn không có cách giải quyết, đại khái đây chính là nhược điểm của bà

Tuy rằng thái độ của hai tiểu tử kia đều thực kiên quyết, Phương Hi Lôi thân là mẹ lại không thể không lo lắng cho con gái của mình, con bé mới hai mươi tuổi, tâm tính chưa trưởng thành, cố gắng làm tốt mọi việc để ngày sau không khỏi xúc động mà hối hận, hôn nhân không phải trò đùa, hưởng chi lại còn có đứa nhỏ, lo lắng lại càng nhiều

Tình yêu tại thời điểm này có thể là đẹp nhất, có thể thành toàn cho tâm ý chính mình, nhưng hôn nhân thì không được, một khi kết hôn vậy thì không còn là chuyện của hai người

Phương Hi Lôi cảm thấy mình hẳn là phải tìm người nói chuyện, người thứ nhất nghĩ đến tự nhiên là ông xã Lâu Viễn Chí, nhưng là tìm một vòng lại không thấy, ở nhà lại không tìm được ông, cuối cùng dì Lưu báo cáo là ông vừa về nhà được một lúc liền đi ra ngoài

Nghe đến việc đó, trong lòng bà lại sinh ra một cơn tức giận, con gái làm ra chuyện lớn như thế, ông ấy là cha lại chẳng quan tâm đến?

Trước khi kết hôn còn cảm thấy ông ấy là một người chính trực, lại không nghĩ đến sau khi kết hôn mấy năm, tính tình Lâu Viễn Chí ngày càng trở nên cổ quái

Trong lòng mang theo mệt mỏi, Phương Hi Lôi đi tới lầu 3

Lâu Nghiêu Nghiêu mở cửa phòng ra, bà đứng ở cầu thang lầu bên, có thể nghe thấy bên trong hai người nói chuyện

“Anh đừng vội, mẹ em chắc chắn sẽ đồng ý mà”

“Chắc chắn như vậy sao?”

“Đương nhiên, anh đừng thấy mẹ em nghiêm túc, kỳ thật bà là người hiểu rõ em nhất. Đúng rồi Tần Chí, cầu hôn vừa rồi của anh với em không được tính, thái độ tư tưởng một chút cũng không lãng mạn, nếu anh muốn em gả cho anh vậy anh phải cầu hôn lại một lần nữa!”

“Chỉ cần em khẳng định là gả cho anh, một lần nữa hay một trăm lần anh cũng làm được”

“Đây là do anh nói nhé, em phải ngẫm lại cầu hôn như thế nào mới lãng mạn, về sau anh toàn bộ đều phải nhường nhịn em, không cầu hôn đúng một trăm lần, em sẽ không gả cho anh

“Được, em nói bao nhiêu lần thì liền là bấy nhiêu lần”

Nghe lời nói còn trẻ con, Phương Hi Lôi cuối cùng bất đắc dĩ cười rồi rời đi

Mặc kệ như thế nào, sáng ngày mai phải gọi điện đến Tần Gia, dù sao chuyện này không phải là một nhà định đoạt được.

Tuy rằng, nói chuyện điện thoại một lúc, sự tình cơ bản liền đã xác định

Mẹ Tần Chí tựa hồ cũng đã biết hai đứa trẻ này kết giao, gần đây nhất cũng vô số lần nhắc Tần Chí cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu kết hôn sớm một chút, để sớm còn ôm cháu nữa.

Hơn nữa xem Tần Chí đối với Lâu Nghiêu Nghiêu cưng chiều so với bà, ngược lại Tần Chí so với bà càng giống mẹ của Lâu Nghiêu Nghiêu hơn, cho nên tạm thời liền tin tưởng hai đứa trẻ này vậy.

28. Chương 28: Chương Hạnh Phúc

Mở ra quyển sổ thời gian trang thứ nhất.

Trong ảnh có hình một bé con đang ngậm ngón tay cái, nhìn màn ảnh, cười ngây ngô, một đôi mắt to đen bóng sáng trong suốt.

Trang thứ hai, là một thằng bé trai ôm một đứa nhóc một tuổi, lăm la lăm lét há to miệng cắn khuôn mặt cục cưng.

Trang thứ ba là gương mặt cục cưng tràn đầy nước dãi đang giơ bàn tay mũm mĩm đánh cậu nhóc.

Lướt qua thêm trang nữa, cô nhóc con đã sắp hai tuổi lại ở trong lòng cậu nhóc bảy tuổi, đang vui mặt vào quần áo đối phương lau nước mắt cùng nước mũi, cậu nhóc vẽ mặt gợn ghêếc nhăn nhó.

Lâu Nghiêu Nghiêu xem đến nơi đây, thổi phèo một tiếng bật cười, sau đó tiếp tục xem những bức ảnh phía sau.

Vẫn là cậu bé trai như cũ nhưng đã bảy tuổi, nó mang túi sách màu xanh muốn đi đến trường, cô bé con ngồi bệt dưới đất, ôm chân nó không cho nó đi, vẽ mặt cậu bé khổ sở, gấp đến độ nước mắt sắp rơi xuống.

Phía sau còn rất nhiều những bức ảnh hai người vui đùa ầm ĩ, người chụp những bức ảnh này rất biết bắt giữ màn ảnh, mỗi một tấm ảnh, gương mặt nhăn nhó như mướp đắng của cậu bé đều được miêu tả rất kĩ, Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn xem vô cùng vui vẻ.

Lại lật vài tờ, tấm hình này hơi tối, cô bé con lại lớn thêm một ít đội một chiếc mũ màu hồng phấn, đang thổi những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật, góc sáng của bức ảnh có thể thấy có một cậu bé cũng cổ lầy miệng thổi ngọn nến, sau đó bức ảnh thứ hai là cảnh tượng cô bé con tức giận trừng mắt to nhìn cậu bé, không khó đoán được, cô bé vẫn chưa thổi được nến, sau là liên tiếp những bức ảnh, từ cô bé con đưa tay đặt lên chiếc bánh, sau đó lại bôi hết lên người cậu bé trai, sau đó chính là hồng hết, hai người cũng những đứa bé khác cả người toàn là kem, cuối cùng tất cả những đứa bé tham dự buổi sinh nhật đó, toàn thân đều đầy kem. Và bức ảnh cuối cùng chụp hình bàn tay đầy kem hướng về màn ảnh, có thể đoán được người chụp ảnh chắc chắn cũng bị kem bao phủ

Xem đến đây, bàn tay lật trang của Lâu Nghiêu Nghiêu ngừng một chút, trong lòng nửa vui nửa buồn, những tấm ảnh này không phải ai khác mà chính là ông ngoại của cô đã chụp, cô cũng không biết, ngoại cô lại cất giữ nhiều bức ảnh của cô như thế, lại bảo tồn kĩ như vậy. trước khi qua đời, ông ngoại sợ Lâu Nghiêu

Nghiêu còn nhỏ tuổi, sẽ làm mất những bức hình này, nên đã đem cả tập album giao cho Phương Hi Lôi, dặn bà đợi đến khi Lâu Nghiêu Nghiêu kết hôn, mới đem mấy bức ảnh này lấy ra.

Quyển album tràn đầy những bức hình này, toàn bộ là tình yêu thương của ông ngoại, Lâu Nghiêu Nghiêu ngơ ngác một lúc lâu, chớp chớp đôi mắt có chút cay cay, lại mở ra trang tiếp theo.

Một quyển album dày cỡ bàn tay, ghi lại năm Lâu Nghiêu Nghiêu mười ba tuổi chưa trưởng thành, cô lác chân nằm ở trên lưng Tần Chí, cô giận dỗi ngồi dưới đất, Tần Chí ở một bên bắt đắc dĩ nhìn cô, cô ngồi ở yên sau xe đạp gãi thắt lưng Tần Chí, xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo đi trước, đầu năm mới mấy đứa bé cùng nhau chơi đốt pháo, cô bị một cái pháo bông xoay tròn làm rơi cả nước mắt, mới trước đây Tần Chí rất xấu, lúc ăn cơm ông ngoại đem tỏi lấy ra đặt lên bàn, cô tưởng cho cô ăn, nên đưa tay bỏ vào trong miệng, Tần Chí thấy thế, cố ý đem hết tỏi đổ hết vào bát của cô, cái bát nhỏ đầy những củ tỏi.

Lâu Nghiêu Nghiêu cau cái mũi, khó trách cô hiện tại nghĩ đến tỏi đã muốn ói, đều do gã Tần Chí khôn kiếp này!

Cuối cùng, là rất nhiều bức ảnh chụp Lâu Nghiêu Nghiêu đang khóc, mỗi một bức đều có Tần Chí, lúc cô còn nhỏ, khi cô khóc, vẻ mặt Tần Chí cũng muốn khóc, khi còn nhỏ cô không phân rõ phải trái kéo anh không cho anh đi, vẻ mặt anh phiền chán lại hết cách với cô, thiếu niên, khi anh phát điên giúp cô lau nước mắt, động tác phi thường thô lỗ, hai ánh mắt đều bị lau đỏ, cuối cùng là vào năm mười ba tuổi, năm ấy, bọn họ đứng dưới gốc cây Hòe bên ngoài nhà ông ngoại, hoa hòe màu trắng rơi xuống, cô chỉ trầm mặc rơi nước mắt, anh đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, biểu tình yêu thương lại bắt đắc dĩ.

Quyển album này, không chỉ có ghi lại Lâu Nghiêu Nghiêu trưởng thành, cũng gián tiếp ghi lại thời gian trưởng thành của Tần Chí, cùng với những tâm tình thay đổi của anh đối với Lâu Nghiêu Nghiêu.

Khó trách ông ngoại sẽ nói, vào lúc cô kết hôn thì mới đưa cho cô, thì ra ông ngoại đã sớm đoán trước được kết cục, đáng tiếc có lần suýt nữa đã thay đổi.

Quyển album này không phải cô xem lần đầu tiên, nhưng mỗi lần xem trái tim cô liền chua xót một lần, Lâu Nghiêu Nghiêu lau nước mắt, khép lại quyển album, mở quyển album khác ra, chịu quyển album ban đầu ảnh hưởng, Lâu Nghiêu Nghiêu đem tất cả những bức ảnh của hai người sau khi kết hôn đều đặt hết vào trong đó.

Nhìn quyển album thứ hai một hồi, Lâu Nghiêu Nghiêu đột nhiên đứng lên, mở TV, ở ngăn tủ tìm ra một đồng băng ghi hình, bỏ vào đầu video.

Rất nhanh trên TV xuất hiện chữ cái.

Đạo diễn bày mưu kế tác: Nguyễn Tư Nam.

Diễn viên: Tần Chí, Lâu Nghiêu Nghiêu.

Phối âm: Một đám gốc gác.

Tựa phim: Một trăm lần cầu hôn đau khổ của Tần Chí.

Xem đến đây, Lâu Nghiêu Nghiêu lại một lần nữa mắng Nguyễn Tư Nam, gã ngu xuẩn này!

“Bởi vì lời yêu cầu vô lý của cô gái nào đó, Tần Chí đáng thương của chúng ta phải hướng cô gái đó cầu hôn một trăm lần, hiện tại, lần đầu tiên cầu hôn bắt đầu.”

Phụ đề dừng hình ảnh mười giây sau, màn hình sáng lên,, Tần Chí đứng ở trên đài nhảy Bungee, gió cuồng loạn gào thét đem mái tóc đen của anh thổi tán loạn, anh cúi đầu nhìn xuống, biểu tình có chút do dự, rất nhanh đã có người đem một bó hoa hồng đưa cho anh, đồng thời nói: ” Bạn tốt, đừng sợ, nhắm mắt, nghiêng rắng, một lát sẽ qua, đi thôi!”

“Ai ra chủ ý này vậy?” Tần Chí cầm bó hoa, nghiêng rắng nhìn màn ảnh.

“Đồng Đồng!”

“Ê, đừng đổ hết lên người tớ chứ? Rõ ràng là chủ ý của chị ấy mà, đâu liên quan gì đến tớ!”

“Do dự cái gì, là đàn ông liền nhảy xuống đi.” Màn ảnh lắc lư một lúc, Tần Chí tựa hồ bị người ta đập ột cước, không tình nguyện từ trên cầu nhảy xuống.

Bị buột lại bởi những sợi dây Tần Chí ngã xuống, lại bị kéo lên rồi tuột xuống, như thế lặp lại, trong tay anh còn cầm bó hoa, đang đưa một lúc trong không trung, từng cánh hoa hồng rụng rơi lả tả, đang đưa vài lần, Tần Chí tựa hồ thích ứng, ở giữa không trung la lớn: “Lâu Nghiêu Nghiêu, xin em gả cho anh!” Hồ một lần rồi lại một lần, nghe qua tựa như gào khóc thảm thiết, cực kỳ thê lương, hình tượng của Tần Chí, bị hủy hoàn toàn!

Ghé vào cầu nhảy ngó xuống, Đông Đông vỗ vỗ ngực: “Má ơi, kêu thực thê thảm, cái này đâu phải cầu hôn, giống như muốn tự sát, cũng chỉ có Tần Chí chịu được Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu sau này bà xã tớ yêu cầu cầu hôn như thế này, nhất định tớ sẽ không cưới!”

“Cậu xong đời rồi, vẫn còn đang ghi hình, Nghiêu Nghiêu mà nghe được, xem cậu chết như thế nào!”

“Trời ạ! Bí đỏ (biệt danh của Tư Nam) mau tắt đi!”

“Cậu nằm mơ đi, làm gì vậy, tránh ra ! Mau kéo cậu ta ra khỏi mình!” Màn ảnh lại lắc lư một trận Đông Đông bị ai giầy dựa chửi bậy, bị ai đó kẹp cánh tay lôi ra ngoài.

Tần Chí còn đang gào khóc thảm thiết, cô gái đứng ở dưới, mặt cười không khác gì đóa hoa đang khoe sắc.

Lần đầu tiên cầu hôn xong rồi, màn hình đen lại, sau đó xuất hiện một hàng phụ đề.

“Bạn bè vô cùng đồng tình với sự hy sinh quên mình của Tần Chí, đồng thời cũng vô cùng kính phục trước tinh thần bất khuất không sợ chết của anh bạn! Phần tiếp theo, là lần cầu hôn thứ hai!”

Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong lòng, lại mắng Nguyễn Tư Nam.

Màn hình lại sáng lên, lần này là ở dưới lầu nhà Lâu Nghiêu Nghiêu, thời gian là buổi tối, nhưng những ngọn đèn được thắp lên rất sáng, Tần Chí mặc đồng phục trung học có chút chật chội, cầm một cây đàn ghita đứng ở phía dưới ban công phòng Lâu Nghiêu Nghiêu, khẽ gảy nhẹ dây đàn thử âm, lúc này, đám người Đông Đông mỗi người kéo một vòi nước lại đây, Tần Chí nhìn bọn họ, biểu tình có chút bất đắc dĩ: “Đây là làm gì vậy?”

“Gia tăng không khí!”

Nói xong, đám người Đông Đông cùng nhau mở vòi rồng,, “Phốc” một tiếng, một loạt vòi nước đồng loạt bắn về phía trên người Tần Chí, nháy mắt, Tần Chí liền biến thành ướn sũng, toàn thân đều ướt đầm, anh rất cục nịnh không được mắng: “Các cậu là cầm thú!”

“Ha ha!” Đám người Đông Đông cười vô tâm không phể.

Rất nhanh màn ảnh liền nhắm ngay phòng Lâu Nghiêu Nghiêu, thì ra nữ nhân vật chính đã đi ra.

Lâu Nghiêu Nghiêu đem hai tay chống lên ban công nghiêng người ngó xuống Tần Chí bắt đầu đàn ghita ca hát, vô luận là đàn ghita hay tiếng ca, đều là âm một nơi, lời một nẻo, anh thật sự không phải là ca sĩ hay nhạc sĩ gì cả, đám người Đông Đông lại vun cao vòi rồng, tạo dáng như trời đang mưa.

Anh hát bên cửa sổ, cô gái trong giấc mộng của anh, anh lặng lẽ yêu em đã bao năm, lại lần lượt yên lặng không nói nên lời, ngày mai anh sẽ phải đi xa, nếu có một ngày anh có thể trở về, anh sẽ lại đến bên cửa sổ để hát tiếp lời tình yêu.

Hát đến câu cuối cùng, ngoài cửa sổ anh ngẩng đầu hỏi: “Cô gái trong mộng của anh, em có nguyện ý gả cho anh hay không?”

Cô gái bên cửa sổ khóc nói: “Em nguyện ý.”

Một trăm lần cầu hôn khác nhau, có ngâm mình ở vùng biển nước ngoài để cầu hôn, có cầu hôn một cách vô cùng đơn giản là quỳ xuống với bó hoa đỏ thắm, có bắt chước lời cầu hôn trên TV, và cứ thế một đoạn thời gian đó, Lâu Nghiêu Nghiêu lại nhớ rõ rành mạch.

Một trăm lần cầu hôn được ghi hình lại rất dài, rất dài, Lâu Nghiêu Nghiêu chọn những phần mình thích nhất xem lại, sau đó xem đến phần hậu trường phía sau màn.

“Chúng tôi muốn kể phản ứng đầu tiên khi chúng tôi nghe được các người muốn kết hôn.”

Trên màn hình là một đám thanh niên đang trợn to mắt nhìn nhau, cuối cùng Đông Đông lên tiếng nói trước tiên: “Được rồi tớ nói trước vậy, lúc tớ nghe các cậu muốn kết hôn, thật sự rất kinh ngạc, bất quá phản ứng đầu tiên của tớ là, tuổi của Nghiêu Nghiêu có thể đi đăng kí được không?”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, tớ vẫn nghĩ Nghiêu Nghiêu vẫn chưa trưởng thành! Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên của mình là: Tần Chí là tên cầm thú!”

“Tần Chí cầm thú!”

“Không sai chút nào!”

“Này ! Các cậu diên à, tớ đang ghi hình mà!”

“Trời ạ! Xóa đi, xóa đi!”

Nguyễn Tư Nam không sao cả nói: “Không có việc gì, khi quay xong cắt bỏ đoạn này là được, hiện tại bắt đầu một lần nữa đi.”

“Thật hay giả?”

“Nhân phẩm của Bí đỏ không tin được đâu!”

“Đúng vậy, không tin được, không tin được.”

Nguyễn Tư Nam nhú mày nói: “Các cậu nghĩ đi đâu vậy!”

Cuối cùng Đông Đông đi đến trước máy ghi hình, sau đó màn hình tối đen, lúc lại sáng lên, lần nữa, tất cả mọi người đều ngồi rất nghiêm túc từng bước từng bước nói xong cảm tưởng khi nghe được hai người muốn kết hôn, không có ngoại lệ, đều kinh ngạc đến chết đi được, thậm chí một nửa cho rằng Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Tần Chí là đang đùa giỡn với bọn họ.

Cuối cùng, mọi người đồng loạt nhướng mày nháy mắt lấy một câu thực đáng khinh “Nghiêu Nghiêu, lúc em khi dễ Tần Chí nhớ nhẹ một chút” Làm lời kết.

Trước màn hình, Lâu Nghiêu Nghiêu vừa buồn cười, lại vừa tức giận, lấy ra hộp đựng video tìm một hồi, lấy ra cuốn video ghi lại buổi kết hôn, lại bắt đầu ngắm nhìn ngơ ngẩn.

Khi Tần Chí ôm Tần Tiểu Bảo khóc nức nở tìm được Lâu Nghiêu Nghiêu, cô đã ghé vào trên sofa ngủ, Tần Tiểu Bảo mới sáu tháng vừa nhìn thấy mẹ, vươn bàn tay ú nức ních muốn mẹ ôm, Tần Chí do dự, cuối cùng không nhẫn tâm đánh thức cô, hiện tại Lâu Nghiêu Nghiêu học nghiệp bận rộn, mà công ty tuy rằng đã muốn chuyển thiết kế sư chính thức có thể ở nhà công tác, không cần thường xuyên đi làm, nhưng về nhà còn phải chăm tiểu Ma Vương, quả thật rất mệt mỏi.

Tần Tiểu Bảo há miệng kêu “A a a”, một bên rơi nước mắt, một bên nắm lấy quần áo của ba ba nhà mình muốn chồm qua mẹ, cuối cùng, Tần Chí đem Tần Tiểu Bảo đặt ở trên sofa, rốt cục được chạm vào mẹ, Tần Tiểu Bảo cũng ngừng khóc, ở trên sofa bò tới bò lui, nắm lấy áo mẹ chơi đùa.

Nhìn thấy Tần Tiểu Bảo an tĩnh lại, Tần Chí rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiểu tử này là túi nước mắt, từ lúc biết nhận thức, trừ bỏ ba mẹ cùng ông nội, bà nội còn có bà ngoại, ai cũng không cho ôm, vừa ôm liền khóc, nhưng làm người một nhà bối rối hổng rồi. Từ khi biết Lâu Nghiêu Nghiêu mang thai, mẹ Tần đã không cho hai đứa trẻ của bà ở lại nhà trọ nhỏ đó nữa, mà bảo bọn họ trở về nhà chính, căn nhà mà lúc trước Trần gia đã mua, chính là căn ở đối diện nhà mình, sau khi kết hôn, hai người đó ở đó tiện cho việc mẹ chăm sóc.

Phương Hi Lôi hiện tại cũng mua một gian ở bên cạnh, ở một mình.

Tần Chí ở bên cạnh hai mẹ con nhìn một lúc, thấy trên TV còn đang phát hình, đang chuẩn bị tắt đi, lại phát hiện là ảnh hình ảnh khi kết hôn với Lâu Nghiêu Nghiêu, hôn lễ của bọn họ cử hành trên bờ biển, giờ phút này đang chiếu đến đoạn người chứng hôn nhân lên tiếng, cô dâu mặc lễ phục màu trắng, cười ngọt ngào, Lâu Nghiêu Nghiêu vừa ngượng ngùng nói “Tôi nguyện ý”, Tần Chí không kịp cao hứng, đã bị vài tên ‘bạn tốt’ nhắc lên ném thẳng xuống biển.

Cô nghiêng thân mình, một tay cầm bó hoa, một tay vén mái tóc bị gió biển thổi tung, ánh mắt híp lại thành một đường, cười vô cùng hạnh phúc.

Tần Chí ấn nút stop, nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu hạnh phúc trên màn hình, lại quay đầu nhìn thoáng qua vợ yêu đang ngủ say sưa, cùng đứa con đang chơi một mình rất vui vẻ, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Tần Tiểu Bảo phát hiện ba ba đang nhìn mình, há to miệng, lộ ra một chiếc răng cửa vừa mới nhú, cười ngây ngô, toàn bộ cảm đều là nước miếng, đại khái là trên mặt có nước miếng không thoải mái, Tần Tiểu Bảo cúi đầu, ghé vào ngực mẹ lau nước miếng.

Nhìn bộ dáng thơ ngây khả ái của thằng bé, Tần Chí cũng nhin không được bị nó làm bật cười, lấy lại tinh thần đem băng video lấy ra, bỏ lại vào hộp, lại ở bên trong phát hiện một đĩa mới, dán cái tên là “Lễ vật tặng cục cưng”

Nhất thời sinh ra một chút tò mò, đem đĩa này bỏ vào đầu đĩa.

Nhìn một hồi, phát hiện là ghi lại những sinh hoạt thường ngày của cục cưng, có giúp bé tắm rửa, thay quần áo, đổi tã, Tần Tiểu Bảo lúc ấy đã bị người trong nhà chiều nên làm nũng, mỗi lần tắm rửa cả nhà giống như đi đánh giặc vậy, bận luống cuống tay chân, chỉ riêng mồ hôi cũng đã đủ Tần Tiểu Bảo tắm rửa một lần, mặc quần áo cũng là thật cẩn thận sợ chạm mạnh vào cánh tay bé nhỏ mũm mĩm kia, về phần đổi tã, lại đem Lâu Nghiêu Nghiêu tra tấn chết đi sống lại.

Chỉ thấy trên màn hình, Lâu Nghiêu Nghiêu một tay nắm cái mũi, một tay kéo cái tã ướt đẫm nước tiểu, vịn vịn nghiêm mặt nói: “Trời ạ, kinh quá!”

Sau đó bước đến trước màn ảnh nói: “Nhìn xem, cục cưng, đây là tã của con! Bây giờ mỗi ngày con đều đại tiện! Mỗi ngày đều có đại tiện nga!”

Lui lại mấy bước ra sau màn ảnh, Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt: “Trốn gì chứ, anh là ba ba của cục cưng mà, sao lại ghê tởm con mình tè dầm chứ!”

Nói xong, cầm tã rượt theo anh, màn ảnh lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng tã bị nện ở trên đầu ghi hình, Tần Chí không thể nhẫn nói: “Lâu Nghiêu Nghiêu, em đủ rồi!”

“Áuuuu, cục cưng, con xong đời, con chọc ba ba tức giận!”

“Lâu Nghiêu Nghiêu!”

“Ha ha ha!”

Mặt sau không biết đã xảy ra cái gì, chỉ nghe thấy Lâu Nghiêu Nghiêu đang cười, Tần Chí thì đang rít gào.

Trước màn hình Tần Chí vô lực vỗ trán, làm đương sự, anh đương nhiên biết mặt sau đã xảy ra cái gì, Lâu Nghiêu Nghiêu đem tã ném vào tóc anh! Anh thực hoài nghi, bà xã gìn giữ mấy cái này, sau này nếu thằng bé xem được, có khi nào giận đến khóc toáng lên không?

Làm sao có thể có bà mẹ không đáng tin cậy như vậy chứ!

Lấy đĩa ra, tắt đi tivi, Tần Chí quay đầu lại, liền thấy con trai mình ghé vào ngực mẹ cọ cọ, nút áo ở ngực Lâu Nghiêu Nghiêu bị tiểu ác ma này làm sút hết mấy cái, Tần Tiểu Bảo nằm úp sấp ở đó, biểu tình thực hoang mang, tựa hồ không biết nên hạ khẩu như thế nào.

Tần Chí đem bé bế lên, Tần Tiểu Bảo ở trong lòng anh kêu “A a”, quơ quơ đôi tay mũm mĩm ăm ỹ muốn ăn.

Tần Chí nhéo nhéo gương mặt tròn trịa của thằng bé, cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên da thịt trắng như tuyết ở ngực Lâu Nghiêu Nghiêu tất cả đều là nước miếng cùng một đám dấu răng hồng hồng, trừng mắt nhìn con liếc mắt một cái, lại nhéo nhéo mặt con, sau đó lấy khăn tay giúp Lâu Nghiêu Nghiêu lau nước miếng, đang muốn giúp cô cài nút áo lại, Lâu Nghiêu Nghiêu tỉnh.

Lâu Nghiêu Nghiêu đầu tiên là mờ mịt nhìn nhìn bốn phía, sau đó phát hiện tay ông xã đang đặt ở ngực mình, cổ áo lại bị bung hết mấy nút, thời liền nổi giận, một tay đẩy tay Tần Chí ra cả giận nói: “Lưu manh!”

Nói xong, đẩy Tần Chí, đổ mặt chạy về phòng ngủ.

Bị bà xã mắng lưu manh, mặt Tần Chí không chút thay đổi lắc lắc bàn tay bị đánh hồng, được rồi, vừa rồi anh quả thật có chút ngứa tay.

Tần Tiểu Bảo thấy mẹ lại không để ý tới nó bỏ đi, tủi thân vấy vấy tay về hướng mẹ “A a a” không ngừng.

Lại phát hiện mẹ căn bản không để ý tới nó, vì thế ủy khuất xoa cái đầu nhỏ, mở to đôi mắt ngập nước vô cùng đáng thương tìm kiếm ba ba an ủi.

Hai cha con đưa mắt nhìn nhau Tần Chí bình tĩnh nói: “Con, mẹ con nói con là lưu manh.”

Tần Tiểu Bảo đương nhiên nghe không hiểu, tiếp tục mờ mịt nhìn ba ba.

Tần Chí nhéo nhéo mũi nó, nói: “Lưu manh.”

Sau đó Tần Tiểu Bảo liền khóc, vì thế, không có cách với con Tần Chí “Đành phải” ôm túi nước mắt thích khóc đi tìm mẹ đưa nhỏ.

Nếu đã bị nói lưu manh, vậy thì thật sự lưu manh một chút?

29. Chương 29: Nhà Có Tiểu Ác Ma

Sáng tinh mơ, Tần Tiểu Bảo bị mẹ mình đánh thức. Lâu Nghiêu Nghiêu đứng dậm chân tại chỗ: “Trời ơi, muộn rồi muộn rồi!”

Lâu Nghiêu Nghiêu gấp đến độ vò đầu bứt tai, ngồi xổm trước tủ quần áo, một bên vừa cầm quần áo ném ra, một bên oán giận nói với ông xã:

“Tần Chí, sao muộn thế này mới gọi em dậy!”

“Anh có gọi em, nhưng là em không chịu dậy!” Tần Chí hai tay ôm ngực nhìn cô luống cuống tay chân tìm quần áo, liếc mắt thấy đứa bé ngủ trên giường đã tỉnh, liền đi qua, ngồi xổm xuống trước giường mà nhéo nhéo cái cằm của cậu: “Tiểu bảo, có phải bị mẹ đánh thức hay không?”

Tần Tiểu Bảo như danh tiểu bảo, đại danh Tần Dật. Nghe ba ba gọi, Tần Tiểu Bảo vẽ mặt mơ màng, chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, sau đó cầm lấy bàn tay ba ba đặt lên hai má, nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Tần Chí liền mềm nhũn thành một mảnh.

Lâu Nghiêu Nghiêu rốt cục cũng tìm được quần áo, hai ba lượt liền mặc xong, sau đó đem quần áo cần mặc cho cục cưng đặt ở trên giường, nói với Tần Chí: “Anh lát nữa giúp cục cưng thay xong quần áo, rồi đưa đến chỗ mẹ đi, em đi học trước đây.”

“Anh đưa em đi.” Tần Chí rút ra cánh tay bị Tần Tiểu Bảo nắm, đứng dậy nói.

“Không cần, em tự mình đón xe đi, buổi chiều anh đến đón em là được.” Xách lên chiếc túi đựng bữa sáng mà Tần Chí đã chuẩn bị giúp cô, Lâu Nghiêu Nghiêu vọt tới trước giường đứa bé, hôn một cái lên mặt Tần Tiểu Bảo, liền giống như có lửa đốt mông mà chạy đi học.

Tần Tiểu Bảo bị hôn một cái, hài lòng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, lại phát hiện mẹ đã xoay người bước đi, nhất thời đứng lên, xoay người bước xuống giường, đôi chân nho nhỏ hướng cửa chạy đuổi theo, miệng bập bẹ hô lên: “Mẹ... Mẹ...”

Trẻ con chân ngắn, dĩ nhiên là đuổi không kịp, vừa mới đứng lên, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng đã không thấy.

Tần Chí đem bé bế lên ôm vào trong ngực, Tần Tiểu Bảo ủy khuất nhìn ba ba nhà mình: “Mẹ...”

“Mẹ đi học, cục cưng ngoan, ba ba thay quần áo cho con được không.” Tần Chí đem Tần Tiểu Bảo thả lại trên giường nhỏ, sau đó cầm lấy bộ quần áo Lâu Nghiêu Nghiêu đặt trên giường, giúp Tần Tiểu Bảo mặc.

Tần Tiểu Bảo lập tức đem mẹ quên ngay, đi tới đi lui, không cho ba ba thay quần áo.

Tần Chí thật vất vả mới bắt lại được con khỉ con kia, kết quả Tần Tiểu Bảo lui co rút lại thành một khối, không chịu mà kháng cự, làm cho Tần Chí không cởi quần áo được, Tần Chí sợ làm đau bé, căn bản không dám dùng sức quá, cha con hai người giằng co hơn nửa ngày, quần áo cũng chưa thay xong.

Tần Chí rốt cục cũng biết vì sao mỗi lần giúp Tần Tiểu Bảo thay quần áo, Lâu Nghiêu Nghiêu sẽ biến thành sư tử cái, rít gào không ngừng, bình thường nhìn rất thú vị, hiện tại người rít gào đổi thành mình, liền hoàn toàn không thú vị!

Tần Chí lau mồ hôi, đem quần áo quăng đến một bên, phụng phịu giả bộ tức giận : “Tần Dật, con còn búống, ba sẽ không mặc giúp con.”

Tần Tiểu Bảo ngồi ở chỗ kia vươn đầu nhìn ba ba hơn nửa ngày, sau đó nheo lại ánh mắt, ngây ngô cười “ha... ha...”, sau đó nhặt lên bộ quần áo nằm bên cạnh, đưa tới trước mặt ba ba, nũng nịu kêu: “Ba... Ba...”

Tần Chí rất muốn tiếp tục làm mát lạnh, nhưng thấy cậu nhóc này nhìn mình làm ra vẻ đáng thương, cuối cùng vẫn không duy trì được lâu mà đầu hàng, kết quả tiếp nhận quần áo, Tần Tiểu Bảo lại không chịu mặc, ở trên giường sung sướng lăn qua lăn lại.

Mặc quần áo cho bé, tựa như đánh giấc vậy, Tần Chí rốt cục hiểu được vì sao Lâu Nghiêu Nghiêu hiện tại càng ngày càng ồn ào!

Thật vất vả đợi Tần Tiểu Bảo chơi mệt mới cho anh thay xong quần áo. Lúc mang giày tiểu tử này vẫn không nghiêm túc như cũ, chân nhỏ đưa qua đưa lại, khi mặt Tần Chí bị đá vài chân, cậu tựa hồ cảm thấy như vậy rất thú vị, hai chân nhỏ càng không ngừng hướng trên mặt ba ba mà đá.

Loay hoay gần nửa giờ mới làm xong này hết thấy, Tần Chí mặt đã đen như đáy nồi, anh luôn tự hào về sức nhẫn nại của mình, nhưng đối với đứa con trước mặt này lại không kiềm chế được.

Mang giày xong liền đói bụng, lần này Tần Tiểu Bảo không có nghịch nữa, thực ngoan ngoan uống xong một bình sữa nhỏ, không giống như bình thường, Lâu Nghiêu Nghiêu phải dỗ hơn nửa ngày, cuối cùng tức giận đến phát hỏa, nhóc mới uống.

Ôm lấy bé con đã ăn uống no nê, Tần Chí lấy chìa khoá lên xe, chuẩn bị đem nhóc đến nhà cha mẹ ở đối diện.

Hai vợ chồng ban ngày đều có bận công việc, cho nên ban ngày Tần Tiểu Bảo bình thường đều được mẹ Tần Chí chăm sóc, buổi tối lại đón về.

Mẹ Tần Chí tuy rằng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nhờ giữ gìn tốt, nhìn qua chỉ mới hơn ba mươi, thấy Tần Chí ôm cháu lại, nhất thời cười đến mắt híp lại thành một đường thẳng, nếu hỏi trong nhà ai yêu Tần Tiểu Bảo nhất, chắc chắn người đó là mẹ Tần

“Nghiêu Nghiêu đâu?”

“Hôm nay cô ấy có cuộc thi nên đến trường rồi. Mẹ, hôm nay lại phiền mẹ trông Tần Dật giúp.”

“Phiền toái gì, mẹ trông cháu nội bảo bối của mình, sao gọi là phiền toái được, tiểu bảo đến đây bà nội ôm nào!”

Tần Tiểu Bảo ôm chặt cổ Tần Chí không chịu buông tay, mẹ Tần gỡ như thế nào cũng không thả ra, cuối cùng khi gỡ ra được, nhóc con lại khóc lớn lên, giãy dụa đòi Tần Chí ôm lại.

Mẹ Tần nghe cháu khóc mà đau lòng, đành phải hỏi Tần Chí: “Con hôm nay phải đi làm sao?”

“Buổi sáng phải đi đến công ty, bắt quá đưa nó đi cũng được.” Tần Chí nghe khóc cũng có chút đau lòng.

Tần Tiểu Bảo khóc một hồi, thấy không có gì hiệu quả, lại đá loạn trong lòng mẹ Tần, kết quả dạo qua một vòng, bé cũng được như ý mà trở lại chỗ ba ba.

Kỳ thật nhóc con này rất giỏi nhìn sắc mặt, người nào có thể khóc được, người nào khóc lại không được, nhóc biết rất rõ.

Cuối cùng, tiểu ác ma này bị Tần Chí cột vào ghế phụ, mang theo đi làm.

Đến công ty, nhân viên thấy ông chủ ôm đứa nhỏ, đều cảm thấy thực mới mẻ, nhưng không ai nghĩ là con trai chỉ nghĩ rằng đó là con của bạn anh, bởi vì Tần Chí nhìn qua rất trẻ, tuyệt không giống người đã kết hôn, lại còn có con trai.

Tần Chí vào văn phòng liền đem đồ chơi trẻ con mà mẹ đưa cho Tần Tiểu Bảo, thấy bé không khóc không nháo mới đi làm việc

Tần Tiểu Bảo lúc này thực thức thời, thành thành thật thật chơi đồ chơi, nhìn ba ba đi rồi, liền bỏ lại món đồ chơi, liền chạy xung quanh tìm đồ chơi khác.

Chơi được một lúc, cửa phòng đột nhiên mở ra, hai nữ nhân rón ra rón rén đi đến.

Tần Tiểu Bảo mở to hai mắt tò mò nhìn các cô.

Tần Tiểu Bảo đã hơn một tuổi, ngày thường tròn trịa mũm mĩm, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, thật làm cho người ta muốn cắn một ngậm, một đôi mắt to sáng trông suốt di truyền từ Lâu Nghiêu Nghiêu, thêm hàng lông mi đen nhánh chớp chớp, làm cho ai thấy cũng động tâm.

Hai nữ thư ký liền bị hút mất hồn từ một cái chớp mắt kia.

Hai người đi lại gần, thư ký thứ nhất hỏi: “Anh bạn nhỏ, con đang làm cái gì thế.”

Tần Tiểu Bảo tất nhiên không trả lời cô, chỉ chớp chớp mắt nhìn.

“Thật đáng yêu.” Thư ký thứ hai sầm mặt, sau đó nói: ” Anh bạn nhỏ, ba con là ai vậy?”

Tần Tiểu Bảo rốt cục có phản ứng, nghiêng đầu giống như tự hỏi: “Ba...” Sau đó lại hưng phấn mà nói: “Ba, bốn! Bốn!”

Hai thư ký nhìn nhau, không biết Tần Tiểu Bảo là có ý tứ gì, chẳng lẽ bé là đang nói ba nó là “Bốn bốn” ?

Hai người lại hỏi mẹ nhóc là ai, kết quả Tần Tiểu Bảo lại nói “Đến trường”, hai người lại kể tung người hứng tìm hiểu tin tức Tần Chí, Tần Tiểu Bảo cơ bản chính là mở to hai mắt nghe, ngẫu nhiên nói vài chữ không rõ ràng, nhưng đều là ông nói gà bà nói vịt.

Lúc Tần Chí trở về liền thấy hai thư ký vốn nên ở đi làm việc lại vây quanh con mình nói chuyện, Tần Tiểu Bảo thấy ba ba nhà mình, lập tức chạy tới ôm lấy đùi anh, miệng la hét “Bốn bốn”, Tần Chí đem con ôm lên, nghiêm mặt nói với hai thư ký: “Ở trong này làm cái gì, còn không quay lại làm việc.”

“Vâng.” Hai cô thư ký nhỏ khúm núm đáp, ánh mắt lại không ngừng bắn về phía Tần Chí.

Nhưng Tần Chí lại không thèm liếc mắt một cái, ôm Tần Tiểu Bảo đi ra ngoài, nghe thấy con kêu mình bốn bốn, liền nhéo nhéo cái mũi nhỏ: “Gọi là ba ba.”

“Bốn bốn!” (Ngốc, ngốc)

“Kêu ba ba!”

Hai cha con không coi ai ra gì mà đấu khẩu với nhau, hai tiểu thư ký bỗng cảm thấy đau lòng, ba ba? Bọn họ không có nghe sai chứ? Ông chủ này nhìn qua chỉ mới hai mươi mấy tuổi, vậy mà đã có một đứa con hơn một tuổi? Có thật không đây?

Việc này làm sao mà cho người ta sống cho được? Vì sao hiện tại người đàn ông tốt không phải đã kết hôn thì chính là đang chuẩn bị kết hôn!

Công việc ở công ty cũng không có gì nhiều, thời gian trước Nguyễn Tư Nam vừa kết hôn, hiện tại đang hưởng tuần trăng mật, ở công ty không có Nguyễn Tư Nam ép buộc, công tác nháy mắt thanh nhàn vô cùng, Tần Chí ôm con dạo qua một vòng, cũng liền đi trở về.

Khi Tần Tiểu Bảo tám tháng bắt đầu bi bô tập nói, học trước hết được không phải mẹ cũng không phải ba ba, mà là bốn bốn (ngốc, ngốc), có lẽ là Lâu Nghiêu Nghiêu nói Tần Chí là ngu ngốc nhiều quá, bị đứa nhỏ học đi, hiện tại Tần Tiểu Bảo có đôi khi kêu Tần Chí ba ba, có đôi khi gọi anh ngốc, ngốc, điều này làm cho Tần Chí phi thường bất đắc dĩ.

Giữa trưa, Tần Chí nấu cháo cho Tần Tiểu Bảo ăn, mẹ Tần hiếm khi không giữ cháu, đã sớm hẹn bạn đi chơi.

Tần Tiểu Bảo vừa mới bắt đầu học dùng thìa, cầm chiếc thìa plastic nhỏ múc cháo ăn, trong đó một nửa ăn đến trên mũi, Tần Chí phải đi vào nhà bếp lấy hạt tiêu, khi quay lại liền thấy Tần Tiểu Bảo hai tay đặt ở trong bát, cầm lấy cháo ăn, thấy Tần Chí đi qua, liền cười ngây ngô, sau đó lại tiếp tục dùng tay cầm cháo ăn.

Nhìn trên người, trên mặt, trên đầu con tất cả đều là cháo, Tần Chí có trong nháy mắt không biết nói gì, sau đó cảm thấy vô cùng may mắn khi bà xã không có ở nhà, nếu không lại sẽ rít gào.

Ăn xong cơm trưa, Tần Chí đem Tần Tiểu Bảo tắm rửa, Tần Tiểu Bảo tất nhiên là không an phận, một chuyện tắm rửa lại mất hơn một tiếng đồng hồ, còn làm ướt hết quần áo của Tần Chí, tắm rửa xong xuôi, nhóc con kia mặt nhóc, tự giác trở lại giường nhỏ ngủ trưa, để ba ba nhà mình ở lại thu thập tàn cục.

Nhìn phòng tắm bị biến thành một đồng hồ hỗn độn, Tần Chí từ trong nước bước ra, rốt cục nhận thức được rằng tiểu ác ma này có bao nhiêu đáng sợ, khó trách tính tình bà xã càng ngày càng kém, trước đây rõ ràng thật đáng yêu!

Tần Tiểu Bảo ngủ thẳng tới bốn giờ chiều, kết quả bởi vì ngủ lâu quá mà đái dầm...

Ngày hôm nay đối với Tần Chí mà nói đúng là một ngày đầy bi kịch, chỉ vì buổi sáng nhất thời mềm lòng...

Chơi cùng con một giờ, xương sống thắt lưng Tần Chí đều đau, bắt đầu lái xe đón bà xã tan học.

Lúc đến trường, Lâu Nghiêu Nghiêu còn chưa ra, trường học lại cấm xe ở ngoài chạy vào, hai cha con đành phải chờ ở bên ngoài, Tần Tiểu Bảo ở trong xe không chịu ngồi im, xoay qua xoay lại, cuối cùng Tần Chí đành phải mang cậu xuống xe, để cậu đứng trên bãi cỏ.

Trước cổng trường đại học, mỗi ngày đều có người đứng đợi ở ngoài, thanh niên, trung niên, lão niên đều có đủ cả, nhưng một người đàn ông dẫn theo trẻ con đi đón như thế này cũng là rất ít gặp.

Tần Chí mỗi lưng, dựa lên chiếc xe thể thao màu bạc, vốn là diện mạo không tầm thường, bộ dáng này lại làm cho anh nhìn qua tăng thêm vài phần gợi cảm, Tần Tiểu Bảo ôm đùi ba ba nhà mình, nhìn người đi đường qua lại chung quanh, nếu thấy cô gái nào giống Lâu Nghiêu Nghiêu, sẽ cao hứng chạy đi lên, nhưng là đi vài bước sẽ phát hiện người kia không phải mẹ, liền rút đầu lùi về bên người ba ba, tiếp tục ôm đùi ba ba đợi mẹ.

Những nữ sinh từ trong trường đi ra, liền bị thu hút bởi cặp cha con này. Thậm chí có người còn muốn đến gần!

Bất quá cũng có người không bị hút hồn, hoài nghi người đàn ông này là cố ý mang theo trẻ con đến tranh thủ lòng thương hại của người trong lòng, hoặc căn bản chính là cố ý ở trong này dựa theo bé nhóc con này mà tán gái!

Cha con hai người bị nhìn ngó, dò xét nửa ngày, rốt cục đợi được Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Tiểu Bảo hưng phấn chạy đi lên, ôm lấy đùi Lâu Nghiêu Nghiêu, Lâu Nghiêu Nghiêu nhấc chân, phát hiện Tần Tiểu Bảo ôm thật chặt, hoàn toàn chính là dính trên đùi cô, nhất thời liền nghiêm mặt lại: “Tần Tiểu Bảo, buông tay!”

“Mẹ!” Tần Tiểu Bảo vô cùng đáng thương ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

“Buông tay!” Lâu Nghiêu Nghiêu không có nửa điểm mềm lòng.

Tần Tiểu Bảo đành phải ủy khuất buông tay, nhìn về phía ba ba cầu cứu, lại phát hiện ba ba nhà mình quay đầu, làm bộ như không có thấy cậu cầu cứu.

Đón nhận túi xách trong tay Lâu Nghiêu Nghiêu, Tần Chí nghĩ, quả nhiên mỗi vật đều có một vật trị, cả nhà đều cưng chiều Tần Tiểu Bảo, duy chỉ có Lâu Nghiêu Nghiêu có thể làm mặt lạnh, bất quá, mặc dù Lâu Nghiêu Nghiêu hung hăng với cậu như vậy, Tần Tiểu Bảo lại thích nhất là kẻ cận mẹ.

Ngồi vào trong xe, Tần Tiểu Bảo vốn dĩ giống như chú khỉ con vẫn không nhúc nhích nằm trong lòng mẹ, Tần Chí thấy vậy rất muốn cười.

Bất quá, một nhà ba người này không biết là vô số cô gái đứng nhìn bọn họ rời đi kia, có biết bao người tan nát cõi lòng! Quả nhiên, gặp người đàn ông tốt, chớp tới kết hôn sớm một chút, sinh tiểu hài tử mới là vương đạo a!

Khi đi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt, Lâu Nghiêu Nghiêu bảo Tần Chí ngừng ở ven đường một chút, ôm Tần Tiểu Bảo bước xuống xe.

Nói đến cũng là kì diệu, cứ nhiên ở trên đường gặp Trần Hạo, Trần Hạo nhìn thấy hai mẹ con, vừa lộ ra nụ cười tươi muốn bắt chuyện, kết quả cùng Lâu Nghiêu Nghiêu gặp thoáng qua, cô giống như không có thấy anh, ôm Tần Tiểu Bảo nhìn không chớp mắt đi qua.

Vẻ mặt tươi cười của Trần Hạo cứng ngắc quay đầu lại, liền thấy Lâu Nghiêu Nghiêu cùng Tần Tiểu Bảo hai người ngồi xổm trước tủ kính của cửa hàng bánh ngọt, một lớn một nhỏ đột nhiên quay đầu, hai đôi mắt giống nhau đều mở thật lớn trông như con mèo nhỏ.

Trần Hạo nghĩ rằng họ nhìn mình, liền điều chỉnh nở một nụ cười cực kỳ hoàn mỹ, nhắc chân đi đến hướng bên kia, lại phát hiện có người ở bên cạnh cũng đi qua đó giống mình.

Tần Chí đi đến bên người bà xã cùng con trai, xoay người hỏi: “Chọn được rồi chứ?”

“Cái này!” Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ vào một cái bánh ngọt chocolate trong tủ kính.

Tần Tiểu Bảo lại chỉ một cái bánh dâu tây khác, nước miếng đều muốn chảy ra.

“Rốt cuộc là cái nào?”

Lâu Nghiêu Nghiêu trờng mắt, hung dữ nói: “Đương nhiên là cái mà em nói!”

Cô gái này đúng là không nhường nhịn mà, lại không biết xấu hổ tranh giành cùng con!

Cuối cùng, Tần Chí đem hai loại bánh ngọt trong tủ đều mua một phần, Tần Tiểu Bảo tự nhiên không biết đã mua, bám dính lấy tủ kính không chịu đi, Lâu Nghiêu Nghiêu liền bắt nó ôm đi, Tần Tiểu Bảo liền khóc.

Kết quả khóc một hồi phát hiện mẹ không để ý tới cậu, liền rúc đầu vào lòng mẹ hờn dỗi.

Tần Chí thấy một màn như vậy không khỏi buồn cười, quả nhiên, tiểu ác ma lại có đại ác ma đến trị! Đối với tiểu ác ma này, phải có lòng dạ sắt đá!

Một nhà ba người đi qua bên người Trần Hạo, từ đầu tới cuối, giống như căn bản không có nhìn thấy anh.

Trần Hạo trong lòng vắng lặng, đứng ở tại chỗ thật lâu, thật lâu.

30. Chương 30: Từ Nay Về Sau Chính Là Người Lạ

Bất tri bất giác, lại đi đến nơi này

Cô chỉ là muốn tìm một chỗ để giải sầu, cũng không chỉ một lần lại trở về chỗ này.

Lâu Thanh Thanh bắt đầu vuốt ve hàng rào màu trắng, vây quanh là biệt thự ba tầng quen thuộc, ánh mắt có chút hoài niệm, tính kĩ lại, cô đã hơn một năm không về chỗ này

Quên mất là một ngày kia, đột nhiên muốn về thăm nhà một chút,, lại phát hiện, chìa khóa cô cầm cũng không mở được cửa

Cô thất kinh gọi điện cho ba ba, mới biết rằng ông đã chuyển ra ngoài ở, nếu như cô muốn lấy cái gì, phải đi tìm Phương Hi Lôi, bởi vì chìa khóa của cô với Lâu Nghiêu Nghiêu ở trong tay bà

Cô hỏi: Vì sao?

Lâu Viễn Chí nói: Ba với dì Phương của con đã ly hôn rồi

Lâu Viễn Chí là một người đàn ông kiêu ngạo, dây dưa không muốn để chuyện như vậy, với tính cách của ông, tuyệt đối không thể làm chuyện mất mặt như vậy, Phương Hi Lôi không muốn mở miệng nhiều, ông

đương nhiên cũng sẽ không đi để làm mất mặt mình, cho nên tin tức bọn họ ly hôn, cũng không có nhiều người biết đến

Ly hôn ? Một khắc đó khiến Lâu Thanh Thanh thật sự sợ ngây người, cô chưa từng nghĩ tới ba ba đơn giản như thế lại cùng với Phương Hi Lôi ly hôn, cô nghe mẹ mình kể lại rằng, vốn dĩ ba mẹ cô là phi thường yêu nhau, nhưng đột nhiên lại xuất hiện thiên kim tiểu thư nhà giàu Phương Hi Lôi cũng yêu baba cô, vì thế dùng mọi loại thủ đoạn ác độc muốn cướp ba ba cô, thậm chí lấy cả tiền đồ của ông để uy hiếp, tuy rằng như thế, ba ba vẫn lựa chọn mẹ cô, nhưng mẹ cô không muốn làm ba cô khó xử, cuối cùng rời khỏi ba cô, lại không nghĩ rằng, chính mình đã có bầu

Sau khi biết mẹ bị ung thư giai đoạn cuối, cô bị đưa đến nhà của ba ba, lại phát hiện sự tình tựa hồ không giống như trong tưởng tượng, Phương Hi Lôi nhìn qua cũng không giống là yêu ba ba, nữ nhân này thậm chí có thể nói là người lạnh lùng, nhưng mẹ tuyệt đối sẽ không lừa cô, nhất định là lỗi của người phụ nữ này!

Nhưng là vì sao, từng hao tổn tâm cơ mới có được cuộc hôn nhân này, giờ phút này lại đơn giản như vậy liền buông tay?

Lâu Thanh Thanh nghĩ mãi cũng không rõ

Kinh ngạc đi qua chính là sung sướng, sau đó mới cảm thấy tiếc hận, làm sao lại ở căn phòng nhỏ này

Ba ba thật là thiện lương, đã đem toàn bộ biệt thự sang trọng này tặng ẹ con họ

Nghĩ đến ý tưởng ngây thơ khi đó, Lâu Thanh Thanh không khỏi cười khổ, mẹ cô đã sống với sự lừa dối hơn hai mươi năm, kết quả đến khi phát hiện sự thật bị phát hiện cảm thấy rất đáng sợ

Cô đột nhiên lại nghĩ đến Lâu Nghiêu Nghiêu, cô từng nghĩ đến cả đời sẽ không đụng chạm đến cô gái này nữa, Lâu Nghiêu Nghiêu kết hôn, mọi người ở bên ngoài nghĩ sau lại đột nhiên nhanh như vậy, sau đó rất nhanh lại có con trai, nghe nói hiện giờ cô ấy sống rất hạnh phúc

Cô đã mấy tháng không cùng Lâu Nghiêu Nghiêu nói chuyện, từng đứng rất xa nhìn, từng gặp thoáng qua, cảm giác rất xa lạ giống như các cô không quen biết nhau.

Thì ra, không có ba ba liên hệ, các cô chẳng qua chỉ là những người xa lạ thôi

Nói không rõ là cảm giác gì, nhưng có một chút mất mát

Cô từng trở về nơi này vô số lần, tựa hồ muốn tìm một chút hồi ức ngày xưa

Tám năm trước, cô chính tại nơi đây, lần đầu tiên nhìn thấy Lâu Nghiêu Nghiêu, cô ấy đứng ở phía sau Phương Hi Lôi, nháy đôi mắt to tròn nhìn về phía cô, lúc đó Lâu Thanh Thanh cảm thấy rất khó chịu, lúc ấy mẹ cô quỳ trên mặt đất khẩn cầu Phương Hi Lôi, cô xấu hổ trừng mắt nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu, lại không nghĩ rằng, Lâu Nghiêu Nghiêu lại nhìn cô lộ ra một nụ cười sáng lạn

Đại khái chính là khi đó, cô bắt đầu hận Lâu Nghiêu Nghiêu

Cô ấy cười vui khiến cho cô ở trong lòng cảm thấy bị thương, cho nên ngay từ lúc đó, cô liền chán ghét Lâu Nghiêu Nghiêu, cô càng lúc càng chán ghét đối với cô ấy! Phi thường chán ghét!

Khi đó chính mình thật là ngây thơ

Lâu Thanh Thanh lưu luyến nhìn thoáng qua chỗ này, đây không còn là giấc mộng của cô nữa, liền xoay người rời đi

Một người mờ mịt tiêu sái ở trên con đường cái, không biết đi con đường nào để trở về nhà? Nhà của cô ở nơi nào? Ba ba hiện tại đang ở nhà trọ gần trung tâm, phòng ở của nữ chủ nhân rất nhanh đã đem cho thuê, đến lúc đó cô lại bị người ta bỏ rơi.

Huống hồ, ba ba từng đối với cô trăm thuận, hiện tại lại xem như cũng không muốn gặp cô

Lâu Viễn Chí hiện tại đã không làm tổng giám đốc ở công ty thiết kế trang phục của Phương gia, công ty năm nay đã đề bạt tổng giám đốc mới có năng lực hơn hẳn ông, thân phận chồng của tổng tài này đã không

còn lại chiếc ô dù che chở cho ông nữa, hơn nữa tin tức ông cùng với Phương Hi Lôi đã bị mọi người đào móc ra, có rất nhiều lời đồn đãi, có những ánh mắt nhìn ông khiến ông không chịu được nên ông xin từ chức

Lại không nghĩ rằng, đây chính là bắt đầu của bi kịch, không có công ty nào chịu thuê ông, ông cũng đã hơn năm mươi tuổi, hơn nữa kinh doanh luân quần chỉ có như vậy, không bao lâu sau mọi người đều biết, ông trở thành một trò cười trong thương giới

Đã từng mạnh mẽ muốn hưởng cuộc sống an nhàn nhưng bây giờ lại không còn, trong lúc nhất thời, ông lại không biết đi con đường nào

Một khi mọi chuyện đã xảy ra, các loại cảm xúc thi nhau ồa đến, ông bắt đầu hối hận sao lúc ấy lại đồng ý cùng với Phương Hi Lôi ly hôn, ông bắt đầu hối hận vì thanh à không tranh đoạt gia tài với Phương Hi Lôi, bắt đầu hối hận rất nhiều sự việc, ông bắt đầu lại tưởng niệm mọi việc

Nếu như không có Lâu Thanh Thanh, có thể sau này sẽ không có nhiều chuyện xảy ra, nếu như không có cô, ông vẫn có một cuộc sống xa hoa như cũ, an nhàn sung sướng vẫn là tổng giám đốc Lâu

Nhưng quay đầu sao? Ông có đường quay lại sau? Trừ phi ông không ngại chính mình lại bị mọi người cười nhạo

Từng trở thành người bị ba ba oán hận, Lâu Thanh Thanh đã đau lòng đến chết lặng

Vô tri vô giác không biết đi bao lâu rồi, rốt cục thấy một kiến trúc quen thuộc, là một quán bar, từng cùng với Lâu Nghiêu Nghiêu và bạn bè của cô cùng nhau tới, bảo vệ tại cửa tựa hồ muốn ngăn cô, nhưng lại bị một bảo vệ khác ngăn trở, có lẽ hẳn còn nhận biết nàng.

Bây giờ còn là hoàng hôn, quán bar vẫn còn rất vắng, lúc này một người khách cũng không có, Lâu Thanh Thanh ngồi vào quầy bar, người pha chế rượu hỏi cô “ Muốn uống gì”

“Tùy tiện”

Lâu Thanh Thanh ngồi ở chỗ kia đã phát ngốc rồi, không biết khi nào thì có người đã ngồi cạnh cô

Người nọ nhận rượu, liền bắt đầu uống

Lâu Thanh Thanh nghiêng đầu nhìn thoáng quá, kinh ngạc nói: “ Trần Hạo”

“Lâu Thanh Thanh”

“ Sao em lại ở trong này?”

Hai người đồng thời hỏi ra những lời này, sau đó cùng nhau trầm mặc, cô so với trước kia hấp dẫn hơn, nhưng thần sắc khó nén nét ưu sầu, anh vẫn anh tuấn như trước, nhưng vẻ mặt tiêu tụy, hai người thất thần giống nhau cũng không nói gì

Cuối cùng Lâu Thanh Thanh mở miệng hỏi trước : “ Anh gần đây như thế nào”

Trần Hạo lắc đầu, tựa hồ cũng không muốn nói tình hình gần đây, lại hỏi ngược lại: “ Em gần đây bận cái gì vậy, hình như lâu rồi không gặp em”

Lâu Thanh Thanh cũng không biết nên nói với anh cái gì, anh cũng không truy vấn, vốn là chẳng qua là khách sáo. Lại nói tiếp bọn họ lâu rồi không gặp mặt

Trong trí nhớ anh là chủ tịch hội học sinh trung học, ôn nhu lại sắc sảo, cô lén lút thầm mến anh rất nhiều năm, bởi vì tự tin không dám nói cho bất luận người nào, cho đến khi phát hiện Lâu Nghiêu Nghiêu cũng thích anh, cô mới có dũng khí cùng Lâu Nghiêu Nghiêu cạnh tranh

Nhưng, dần dần phát hiện anh cũng không giống như trong tưởng tượng, cảm tình dần dần phai nhạt, chỉ còn lại có một ý niệm ở trong đầu là phải cùng Lâu Nghiêu Nghiêu tranh

Đối với tình hình Trần Hạo gần đây, Lâu Thanh Thanh cũng biết được, tài chính công ty nhà bọn họ gặp vấn đề lớn, đang vay tiền ở nhiều nơi, nhưng không ai có thiện chí viện trợ, cuối cùng phải cùng Lâu gia đảo ứng vay tiền, điều kiện là phải kết hôn với Lamphere.

Kỳ thật anh ta rất hạnh phúc, có một người con gái yêu anh ta như vậy, một Lâu Nghiêu Nghiêu thứ hai

Nghĩ đến đây Lâu Thanh Thanh cười giễu cợt, cô đại khái là một cô gái trong số ít cô gái thấy rõ con người Trần Hạo, kỳ thật ngay từ đầu Lamphere bắt quả chỉ là bắt chước Lâu Nghiêu Nghiêu, đáng tiếc người bắt chước còn kém xa

Trần Hạo không bằng Tần Chí, ngay cả tìm phụ nữ cũng không bằng

Nhưng mà, cho dù như vậy, Lamphere cũng yêu Trần Hạo, so với các cô yêu nhiều hơn rất nhiều, yêu đến mức có thể hy sinh mạng sống, cho nên, Trần Hạo còn có cái gì không biết đủ chứ? Lâu Thanh Thanh hỏi chính mình, còn cô thấy đủ sao?

Đương nhiên không đủ, cho nên cô hiện tại đang do dự, rốt cục có muốn cùng bạn trai hiện tại cùng nhau rời khỏi thành phố hay không này, anh ấy thực sự yêu cô, đối với cô tốt lắm, lần này không thể nghi ngờ, nhưng là trước đó không lâu mới biết, người kia tự xưng là vợ trước của anh ta lại nói cho cô biết, anh ta chẳng qua chỉ đang trong khoảng thời gian theo đuổi yêu cực say đắm, sau khi quen biết hiểu nhau rồi mền nhau, rồi đi đến hôn nhân ngọt ngào, cuối cùng anh ta sẽ ra đi mang theo hôn nhân tan vỡ cùng oán hận với vợ trước, tiếp theo đi tìm những cuộc tình mới

Ánh mắt người phụ nữ kia nhìn cô với, vừa trào phúng lại thương tình

Lâu Thanh Thanh không biết có phải là sự thật hay không, cô thậm chí không dám hỏi, bởi vì cô luyện tiếc cuộc tình này

Hai con người với những nỗi buồn riêng bắt đầu uống rượu, chìm đắm trong thế giới của mình, từng có một cái tên “Lâu Nghiêu Nghiêu”, đem bọn họ kết nối cùng nhau, nhưng mà bọn họ đều đắm chìm ở trong đó, vô số kế hoạch chờ thời điểm để thực thi, người con gái tên Lâu Nghiêu Nghiêu đó lại đột nhiên rời khỏi

Trăm phương ngàn kế, bày mưu lâu như vậy, giờ lại công cốc, thật là tức đến nổi điên

Lâu Thanh Thanh uống uống, đột nhiên liền khóc lớn, cô nói: “Trần Hạo, em hối hận”

Anh nghiêm mặt xem cô, không hề có chút ý định muốn biết.

Cô cứ khóc đến thương tâm muốn chết như vậy, giống như muốn đem ủy khuất cả đời khóc ra

Cô hối hận quá muộn, đã muốn quay đầu lại nhưng không có cơ hội, vô số lần cô mơ thấy quá khứ, cõi lòng đầy vui sướng đến khi tỉnh lại mới phát hiện đó chỉ là một giấc mơ, cứ mãi như thế, từng nghĩ đến không thêm để ý đến hết thảy mọi chuyện, phát hiện đối phương so với chính mình lại càng không thêm để ý, sau mới hậu tri hậu giác phát hiện, thì ra bản thân mình vẫn để ý mọi chuyện

Nhưng mà, cô không thể quay về được nữa.

Trần Hạo cứ lẳng lặng nhìn Lâu Thanh Thanh khóc, không hề lên tiếng hỏi cô có chuyện gì, cũng không nghĩ đến sẽ phải an ủi cô như thế nào, hẳn cũng đã mệt chết đi rồi, không có tâm tư để quản sống chết của cô gái này

Hai người bọn họ đều là người thất bại, và những người chiến thắng, đã bỏ bọn họ ra đi càng lúc càng xa bọn họ vẫn ở lại tại chỗ, chỉ có thể nhìn bóng dáng bọn họ ngày càng xa

Hai người không biết ngồi ở quán bar bao lâu, thẳng đến khi Lâu Thanh Thanh rốt cục khóc không ra một giọt nước mắt nào, cô đứng lên, nói: “Trần Hạo hẹn gặp lại”

“Hẹn gặp lại”. Trần Hạo không trả lời

Sau đó không bao giờ gặp lại nữa

Rời khỏi quán bar, Lâu Thanh Thanh một mình đi vào chợ đêm

Đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó nở nụ cười

“Chị, chị”

Từ này về sau, chính là người lạ

31. Chương 31: Trừ Phi Anh Không Thể Yêu Em Được nữa

Tình yêu có ba điều khổ: Cầu mà không thể, buông nhưng không được, mất mà không tiếc.

Ba điều khổ ấy, Tần Chí chiếm hai điều, anh đối với Lâu Nghiêu Nghiêu, cũng là cầu mà không thể, lại còn là buông nhưng không được.

Tần Chí là người luôn xác định mục tiêu rõ ràng, biết bản thân muốn cái gì, biết bản thân nên làm cái gì, chỉ riêng đối với Lâu Nghiêu Nghiêu anh lại không có một chút biện pháp.

Bởi vì, anh thật sự quá yêu cô gái ngốc này.

Anh từng nghĩ, anh cùng Lâu Nghiêu Nghiêu chỉ có thể duy trì như vậy cho đến khi chết, trừ phi anh chịu buông tay.

Bỗng nhiên xuất hiện một bất ngờ.

Nhận được tin nhắn người ấy viết “Em chờ anh về —— Nghiêu Nghiêu”, Lâu Nghiêu Nghiêu vĩnh viễn không biết được, anh lúc ấy có bao nhiêu kinh ngạc cùng kinh sợ hòa lẫn với vui mừng, nhưng cảm thấy nghi hoặc nhiều hơn, khi anh phục hồi tinh thần lại đã là một lúc lâu sau, anh bối rối gửi lại tin nhắn cho Lâu Nghiêu Nghiêu, vì vội quá nên chỉ có một từ “Được” liền gửi đi, thậm chí ngay cả một cái ký hiệu cũng không có, lát sau anh liền hối hận mình gửi tin ngắn quá, có thể làm cho Lâu Nghiêu Nghiêu hiểu lầm anh không coi trọng cô hay không, càng nghĩ anh càng tự giễu mình, có lẽ là cô hoàn toàn không để ở trong lòng, gửi cho anh tin nhắn này cũng chỉ do nhất thời hưng phấn.

Vì một tin nhắn của Lâu Nghiêu Nghiêu mà anh kích động giống như một đứa ngốc. Mặc dù biết như vậy, nhưng anh vẫn giống như kẻ ngốc mà mất ngủ. Khi trở về vào ngày hôm sau, tâm tình không kiềm chế được mà vui vẻ, thậm chí còn vui vẻ với thư ký mà mình không thích kia, chỉ cần nghĩ đến Lâu Nghiêu Nghiêu đang đợi anh, trong lòng liền tràn ngập cảm giác hạnh phúc, làm sao cũng không nhịn được cười, anh thật dễ dàng thỏa mãn.

Nhưng mộng đẹp rất nhanh liền tan biến, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không có chờ anh, thậm chí biết rõ anh hôm nay trở về, lại còn đi chơi cùng Trần Hạo.

Chờ mong càng nhiều, thất vọng càng lớn, biết rõ là Lâu Nghiêu Nghiêu nhất thời hứng chí, chưa chắc là thực, anh lại cố tình xem như là thực, sự thật được phơi bày này làm anh cảm thấy một chết đi, tâm càng mệt mỏi.

Khi nhận được điện thoại của cô, anh là có chút không muốn bắt máy, nhưng hành động so với suy nghĩ lại nhanh hơn một bước, trong điện thoại, cô vẫn kiêu căng tùy hứng như cũ, trước tiên chính là trách người khác, nhưng anh lại một chút cũng không chán ghét, thật sự chính anh cũng thấy mình đúng là hết thuốc chữa.

Anh cứ nghĩ cô sẽ nói huyền thuyên không ngừng, sau đó lại đặt ra yêu cầu, không nghĩ tới cô lại nói một câu đơn giản: “Tần Chí, ngày mai chúng ta hẹn hò đi!”

Chỉ là một câu đơn giản như vậy, làm cho anh hoảng hồn, nửa ngày cũng không có phản ứng lại kịp, anh cố gắng dùng giọng vui đùa trả lời cô: “Tốt, anh đương nhiên không thành vấn đề, bất quá chỉ sợ lúc đó em cho anh leo cây thôi.”

Đây đâu phải là lời trong lòng anh muốn nói.

Cô đương nhiên nói sẽ không, anh lại từ chối cho ý kiến, chỉ là vội vàng cắt đứt điện thoại.

Bị gián đoạn như vậy, anh làm sao còn có tâm tình hợp, bất tri bất giác lại lái xe đến dưới nhà họ Lâu, hai năm nay, mỗi khi tâm tình không tốt, anh liền thích lái xe tới nơi này ngắm người, chỉ là Lâu Nghiêu Nghiêu vẫn không hề phát hiện ra.

Anh không khỏi nhớ tới đề nghị hẹn hò của cô, ngày mai là ngày gì, Lâu Nghiêu Nghiêu khi trước vẫn luôn nhắc đến, cho dù anh không muốn cũng phải nhớ, ngày mai là sinh nhật Trần Hạo.

Anh là nên cảm thấy cao hứng, cô gái anh yêu rất cục đã trưởng thành, đã biết dùng cách thân cận với người đàn ông khác để làm cho người mình thích ghen.

Nguyễn Tư Nam từng nói, tình cảm của anh và Lâu Nghiêu Nghiêu sở dĩ thành như thế này là do anh quá thông minh, thành ra anh ngốc nghếch, cố kỵ từng chút một, nếu giống như Lăng Đầu Thanh, nhiệt tình theo đuổi tình yêu, anh và Lâu Nghiêu Nghiêu chưa chắc đã tới bước này.

Tuy rằng biết rõ Nguyễn Tư Nam nói là đúng, nhưng Tần Chí không cách nào làm được, bởi vì anh không thể bỏ qua, nếu anh làm rõ hết thấy, sau này chỉ có thể cùng Lâu Nghiêu Nghiêu trở thành người xa lạ, điều này anh không làm được.

Tính tình Lâu Nghiêu Nghiêu, anh quá rõ ràng, cô cho tới bây giờ đều là nói một không nói hai, chấp nhận hay cự tuyệt, chỉ chọn một cái, không chừa lối thoát.

Tần Chí là quen thuộc Lâu Nghiêu Nghiêu nhất, cho nên anh có thể phát hiện cô đã thay đổi, khi ngày hôm sau nhìn thấy cô, thần sắc của cô mang theo kinh hãi, tựa hồ đã thật lâu không có nhìn thấy anh.

Sau đó Lâu Nghiêu Nghiêu lại muốn cười xe đạp ra ngoài hẹn hò, anh biết chắc đã có chuyện gì đó xảy ra mới khiến cô lạ lùng như thế.

Anh dắt xe ra khỏi gara liền thấy Lâu Nghiêu Nghiêu đang cùng Trần Hạo cùng với Lamphere giằng co, anh không biết mình có nhìn nhầm hay không, nhưng anh cảm thấy một khắc đó, ánh mắt Lâu Nghiêu Nghiêu nhìn hai người lạnh băng giống như là đang nhìn kẻ thù.

Cô nắm chặt tay lại thành quyền, móng tay cắm sâu vào da thịt, anh nhìn thấy mà đau lòng, chỉ có thể cầm tay cô, nhẹ nhàng giúp cô gỡ ra, tay cô thực lạnh, làm cho tâm anh cũng lạnh theo.

Anh cũng không nghĩ nhiều, liền nắm tay cô kéo ra khỏi cái nơi ấy, đưa cô đến một nơi yên tĩnh mà không bị ai quấy rầy.

Cô giống như trước đây vậy, ngồi ở sau xe đạp, đem hai má dán lên lưng anh, hai tay gắt gao ôm thắt lưng anh.

Cho dù đã lâu rồi, cô vẫn giống như đứa trẻ bốc đồng, lấy việc làm cho anh xấu mặt mà vui vẻ, thích nhìn anh tức giận, thích nhìn anh phát điên, anh biết, cho nên vì không cho cô thực hiện được, anh càng ngày càng ít tức giận, kỳ thật đã lâu rồi anh không phát giận, hiện tại tức giận với cô, bất quá là giả bộ để làm cho cô cao hứng thôi.

Cô giống như người đi tìm hồi ức, bước chân thong thả mà xem xét nhân sinh.

Lâu Nghiêu Nghiêu, em có biết hay không, khi em khóc nói với anh: “Làm sao bây giờ? Em đi không được.”

Khi đó, anh thật khổ sở.

Nhưng cho dù khổ sở thế nào, anh vẫn sẽ tỏ ra mạnh mẽ mà nói với em, “Anh sẽ đi cùng em.”

Lúc đó em không biết đâu, anh rất muốn tức giận với em, rất muốn để em lại một mình, rất muốn bỏ đi để em tìm không thấy. Sau đó, em có thể có một ngày đột nhiên lại nghĩ tới anh hay không?

Thật sự rất muốn... rất muốn, nhưng vì sao em luôn khóc, em vừa khóc vừa nói, làm anh không biết phải làm gì với em đây.

Nhưng mà những lời này, Tần Chí lại chỉ có thể nói ở trong lòng, nếu có một ngày anh buông cô ra, có lẽ lúc đó là lúc anh không thể yêu cô nữa.

Cô rất thích nói những lời làm cho người ta tưởng là thật, cô nói cô trưởng thành muốn gả cho anh, cô phải làm một con sâu gạo, cho nên anh phải cố gắng kiếm tiền nuôi cô, cô từng nói thật nhiều thật nhiều, nhưng cuối cùng cô lại toàn bộ không nhớ rõ.

Biết rõ là gạt người, vì sao anh luôn nhịn không được mà tin tưởng?

Đại khái là cô gạt người quá tài.

Sau khi mọi việc xảy ra, bọn họ cũng xác định quan hệ với nhau, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Kỳ thật anh có rất nhiều điều khó hiểu, tỷ như lần đó khi cô uống rượu say, sao lại bắt anh nói sẽ không đợi cô, tỷ như khi cô nói có người luôn đợi cô, đó là ai, tỷ như vì sao cô lại đột nhiên không hề thích Trần Hạo, cùng với, vì sao cô lại đột nhiên lựa chọn cùng một chỗ với anh, những bí ẩn đó vẫn làm anh rối rắm.

Khi nghe Lâu Nghiêu Nghiêu nói cô đã mang thai, Tần Chí không có cảm thấy vui sướng, mà chỉ cảm thấy mất mát, bởi vì anh không biết Lâu Nghiêu Nghiêu có giữ lại đứa trẻ này không, kết quả sự thật chứng minh, anh hoàn toàn nghĩ sai rồi, Lâu Nghiêu Nghiêu không chỉ giữ lại đứa bé này, lại còn muốn cung anh kết hôn.

Điều này nói lên cái gì? Đó chính là cô gái này nguyện ý sống cả đời với anh.

Một khắc kia, anh cảm thấy thật choáng váng.

Nếu như một cô gái đáp ứng lời cầu hôn của mi, nguyện ý sinh đứa nhỏ i, vậy còn nghi hoặc gì nữa, giữ chặt cô, hãy sống thật tốt đi.

Sau một trăm lần cầu hôn, Lâu Nghiêu Nghiêu rốt cục gả cho anh, nói thật, một trăm lần có chút mệt, bắt quá chỉ cần cô cao hứng, cho dù là một trăm lần, một nghìn lần, sao lại không làm? Dù sao hôn nhân cả đời cũng chỉ có một lần.

Làm một đôi vợ chồng mới cưới, còn kiêm cả chức cha mẹ tương lai, hai người thật sự không biết phải làm sao, dẫn đến rất nhiều chuyện dở khóc dở cười, ngày đó hai người căng thẳng tựa như dây đàn, hoảng sợ chiến đấu.

Có người nói, vợ chồng trẻ tuổi thường không ổn định, bởi hôn nhân của họ là do tình yêu nhất thời mà thành, nếu tình yêu bị hôn nhân dập tắt, như vậy mọi thứ liền đổ vỡ.

Tần Chí có đôi khi nghĩ ngợi, Lâu Nghiêu Nghiêu có thể chịu đựng được cuộc sống hôn nhân sao?

Thời điểm ý tưởng này xuất hiện, Lâu Nghiêu Nghiêu đang bắt Tần Dật lại đánh đòn, thẳng nhóc nghịch ngợm này lại đi nghịch bừa trong vườn, không chỉ có như thế, lại còn làm cho đứa trẻ nhà bên cạnh mặt đầy bùn đất, lừa cho nó ăn vài miếng, thẳng nhóc này thật sự là càng ngày càng quậy phá!

Thời gian thật sự có thể thay đổi hết thảy, lúc trước còn là cô bé con bốc đồng, hiện tại càng ngày càng giống bà thím dữ dằn, rõ ràng là một cô gái hơn hai mươi tuổi, nhưng tính tình lại càng ngày càng nóng nảy, càng ngày càng thích tính toán chi li, chỉ một việc nhỏ liền rít gào nửa ngày, cả ngày đều la mắng đứa con, một hồi thì oán giận con chó nhà hàng xóm quá ầm ỹ, một hồi oán giận trong nhà lại không có muối, khiến mọi người trong nhà mỗi lần nghe thấy liền vội bịt tai lại.

Nhìn Lâu Nghiêu Nghiêu không hề giữ hình tượng la mắng đứa nhỏ, Tần Chí nâng chung trà lên nhịn không được bật cười ra tiếng. Kết quả bị Lâu Nghiêu Nghiêu nghe thấy được, Lâu Nghiêu Nghiêu trừng mắt: “Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi làm cơm!”

“Được, lập tức đi làm.” Tần Chí lập tức đáp ứng, ánh mắt lấy lòng nhìn bà xã đại nhân.

Lâu Nghiêu Nghiêu vừa lòng hất hất cằm, xách tiểu mập mập một thân đầy bùn đi tắm rửa, vừa đi còn vừa răn dạy tiểu mập mập.

Chẳng qua, tuy rằng miệng cô đầy hung ngôn ác ngữ, trên mặt, cũng là mang theo ý cười.

Hôm nay chính là kỷ niệm kết hôn năm năm của bọn họ.

Buổi tối cô nằm ở trong lòng anh, mỗi một ngày, ngủ rất nhanh.

Cô ở trong lòng anh lộ ra nụ cười ngọt ngào đầy hạnh phúc, giống như thật nhiều năm trước, đến giờ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Cô chán ghét sao? Đương nhiên là không, tuy rằng ở mặt ngoài cô tựa hồ thực phiền chán, nhưng kỳ thật là thích thú.

Anh chán ghét sao? Đương nhiên là không, trong lòng anh đang ôm toàn bộ thế giới, làm sao có thể chán ghét.

Cửa phòng bị đẩy ra, một cái đầu nhỏ nhỏ ngấp nghé nhìn, Tần Chí cười, vẫy vẫy tay.

Tiểu mập mập lập tức đẩy cửa ra chạy vào, trèo lên giường, chui vào giữa hai người, rất nhanh đã ngủ khò khò.

Đem hai mẹ con ôm vào trong lòng, Tần Chí mang theo cảm giác thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Tay trái anh vẫn luôn đeo chuỗi hạt đơn giản kia, kỳ thật chuỗi hạt này có một bí mật mà ngay ngày đầu tiên đeo nó anh liền phát hiện ra.

Đưa ra ánh sáng, có thể thấy một hạt châu có một hàng chữ được in bằng dạ quang “Lâu Nghiêu Nghiêu vĩnh viễn yêu Tần Chí”

Hạt châu không lớn, lại có chút mơ hồ, chỉ có thể đoán, vì đeo đã mấy năm nay, dạ quang trên hạt châu đã gần mất tác dụng.

Anh không nói cho Lâu Nghiêu Nghiêu rằng anh biết bí mật này, chỉ là vẫn đeo không hề bỏ xuống, Lâu Nghiêu Nghiêu cũng không hỏi tới, nhưng trong lòng đều ngầm hiểu nhau.

Kỳ thật, hạnh phúc chân chính là có người nguyện ý sống cùng mi từ hai mươi tuổi đến tám mươi tuổi, không hề oán thán, từ bà xã biến thành lão bà bà.

Tần Chí cảm thấy chính mình thực may mắn, gặp gỡ được người nguyện ý cùng mình sống tới già.

Trong lòng anh vẫn có rất nhiều bí ẩn, nhưng anh tin tưởng, sẽ có một ngày, cô sẽ nói cho anh biết, đợi khi cô biến thành bà lão, sẽ nhịn không được mà nói huyền thuyên thôi. Cho nên, anh một chút cũng không gấp, anh có thời gian cả đời, cô cũng sẽ chậm rãi giải thích nghi hoặc cho anh.

Lâu Nghiêu Nghiêu, nếu muốn anh buông em ra, trừ phi anh không thể yêu em.

Anh kiên trì, rốt cục đổi lấy cô quay đầu.

Cảm ơn em, đã quay lại nhìn anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-em-da-quay-lai-nhin-anh>